

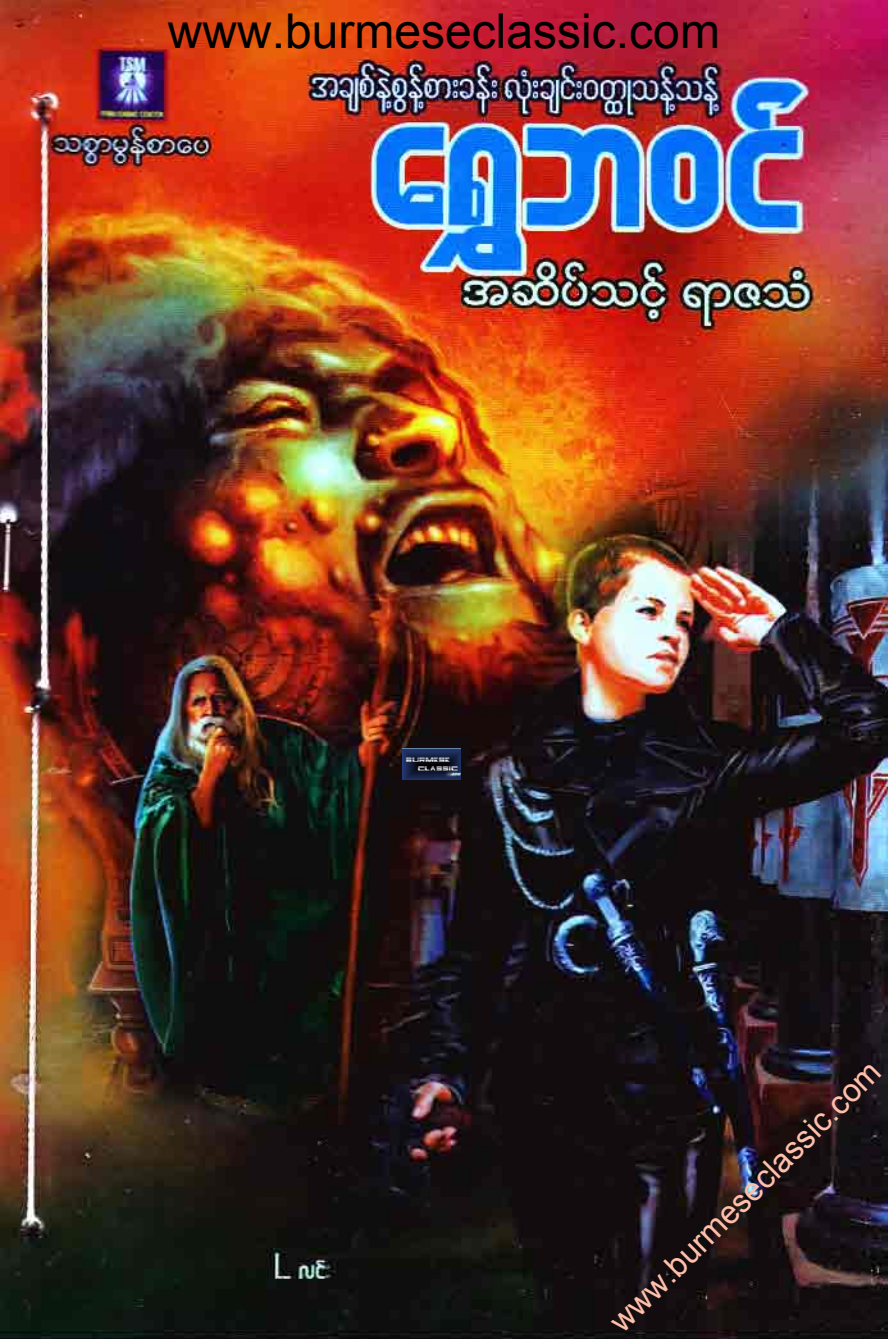

သတ္တမ္မာန်တလေ

အချစ်နဲ့စွန့်စားခန်း လုံးချင်းဝတ္ထုသန်သန်

ရွှေဘဝင်

အဆိပ်သင့် ရာဇသံ

BURMESE CLASSIC

L ၈၉

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ထုတ်ဝေခြင်း - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်းဖိုး - (၅၀၀) ကျပ်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသက်လွင် (သဂ္ဂစာပေ) (၀၀၇၇၃)
အမှတ် (၃၀)၊ မလ္လာတန်းလမ်း
ကျောက်မြောင်း တာဝေ။
- အတွင်းနှင့်ပျက်အပုံနှိပ်သူ - ဦးသက်လွင် (၀၀၆၅၁)
သဂ္ဂစာပေပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် (၁၀၆)၊
တာဝေလမ်း၊ တာဝေကြီး (၈+၈) ရပ်ကွက်၊
တာဝေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- တွန်းပူတာ - ပန်းအိမ်
- ပြန်ဆိုသူ - သဂ္ဂစာပေ
- အတွင်းဖလင် - ကိုအောင်ကျော်
- စာအုပ်ချုပ် - သဂ္ဂစာပေ

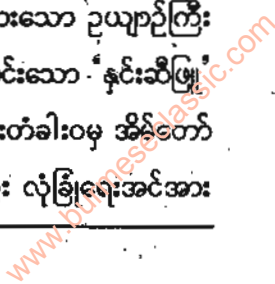
၀၉၅-၀၃

ဓမ္မသဝင်
အဆိပ်သင့်ရာဇသံ / ဓမ္မသဝင် - ရန်ကုန်
သဂ္ဂစာပေ၊ ၂၀၁၅။
၂၂၂-၈၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီ
(၁) အဆိပ်သင့်ရာဇသံ

အဖွင့်

တိတ်ဆိတ်ခြင်းနှင့်အတူ အိပ်စပြုနေသောသူ... သစ်ရွက်
စိမ်းကလေးတွေ ညလေရူးနှင့်အတူ ကခုန်နေသော ဆောင်းဦးည
၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ‘မဟာသီရိ’ စံအိမ်တော်ကြီး အပါအဝင်
ဖြစ်သော ခြံဝန်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်းလှပြီး ဧရိယာမှာ ဧက
(၂၀၀)ကျော် ရှိပြီး ယင်းအဆောက်အဦကို အနောက်တိုင်းနှင့်
ရှေးရိုးရာလက်ရာများကို ယှဉ်တွဲပြီးတည်ဆောက်ထားသော
စံအိမ်တော်ကြီးပင်ဖြစ်၏။

အိမ်တော်ကြီး၏ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာတွင် ခေတ်မီ ရေကူး
ကန်ကြီးတွေ၊ သစ်ခွပန်းပင်တွေ စိုက်ပျိုးထားသော ဥယျာဉ်ကြီး
တစ်ခုကိုပန်တီးထားသလို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော ‘နှင်းသီဖြူ’
ပန်းခင်းကြီးကိုလည်း တွေ့နေရသည်။ ခြံကြီးတံခါးဝမှ အိမ်တော်
ကြီးအထိ လုံခြုံရေးဂိတ် (၃)ခုကို ထားရှိပြီး လုံခြုံရေးအင်အား

အပြည့်နှင့်ရှိလေသည်။

ရာဇနန္ဒာများစွာ စိုးစံခဲ့ကြသော တော်ဝင်ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးကို ယနေ့ ခေတ်ထိ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သော ပဒေသရာဇ်လောင်းရိပ်ကြီး နှင့် ခိုရာ လေ့တွေ့ကတော့ ယနေ့ခေတ်၏ အစွန်းတစ်ဖက်မှာ ခိုင်ခိုင်ဓာဓာ ရပ်တည်လျက်...။

ယနေ့ည တော်ဝင်နန်းသိမ်းပွဲဆိုပေမဲ့ တခြားသော ပြင်ပလူ တွေမပါ။ တော်ဝင်နန်းများသာ သီးသန့်တက်ရောက်ရသော တော်ဝင်နန်းသိမ်းပွဲတစ်ခုပင်...။

‘မဟာသီရိ’ စံအိမ်တော်ကြီး နောက်ဆုံးမျိုးဆက် ထိပ်တင်လင်္ကာဒေဝီ၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာပွဲပင်ဖြစ်သည်။ စံအိမ် တော်၏ သခင်ကြီး ဦးစိုင်းလင်္ကာနှင့် သခင်မ ထိပ်တင်ဒေဝီတို့မှ မွေးဖွားလာသောတစ်ဦးတည်းသောသမီးတော် ထိပ်တင်လင်္ကာဒေဝီ နှင့် ခွန်ထူးနောင်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲပင်ဖြစ်သည်။

ထိပ်တင်လင်္ကာဒေဝီ၏ မိဘနှစ်ပါးလုံး တိမ်းပါးသွား ခဲ့သည်မှာ(၁၀)နှစ်တင်းတင်းပြည့်သောနေ့လည်းဖြစ်သည်။ ထိပ်တင်လင်္ကာဒေဝီ မိဘနှစ်ပါးလုံး သေဆုံးသွားပြီးနောက် ‘မဟာသီရိ’ စံအိမ်ကြီးကိုဦးစိုင်းလင်္ကာ၏ ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်နန်းစောသီရိ က ဆက်လက်ပြီးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာခဲ့သော်လည်း

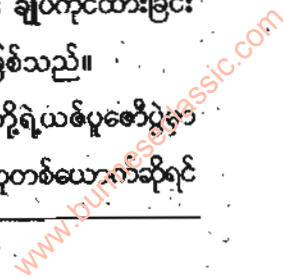
‘မဟာသီရိ’ စံအိမ်တော်ကြီး၏ ‘သခင်မကြီး’ နေရာကို မရရှိခဲ့ပေ။ ထိပ်တင်လင်္ကာဒေဝီနှင့် လက်ဆက်သူကလည်း ဒေါ်နန်းစောသီရိ၏တူတော်မောင် ဝမ်းကွဲပင်ဖြစ်သည်။ ထိုမင်္ဂလာပွဲ ကို စတင်ပြီး စီစဉ်သူကလည်း ဒေါ်နန်းစောသီရိပင်ဖြစ်သည်။ တော်ဝင်ဆွေမျိုးတော် အားလုံးက သဘောတူညီမှု မပေးခဲ့ကြပေမဲ့ ဒေါ်နန်းစောသီရိ၏ စည်းရုံးရေးကြောင့်ပင် ဆိုမလားမသိ။ နောက်ဆုံးဆွေတော်မျိုးတော်တွေ တွေ့ဆုံပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ပေးသည့်အချိန်တွင် အံ့အားသင့်ဖွယ် အားလုံးသဘောတူညီခဲ့ကြ သည်။

‘တောက်...ချွင်...’

ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရွှေရောင်တလက်လက်နှင့် ပတ္တမြား ထက်စွပ်ကလေး ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။

လင်္ကာ၏ ရင်အစုံကို ဓားချက်ပေါင်းများစွာ စိုက်ဝင်သလို ခံစားနေရသည်။ လူတစ်ယောက်၏လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ရိုးရာ လေ့တွေ တော်ဝင်မျိုးနွယ်ဟူသောအရာတို့နှင့် ချုပ်ကိုင်ထားခြင်း ထို လင်္ကာအရမ်းကို မုန်းတီးရှုရှာနေသူပင်ဖြစ်သည်။

တော်ဝင်မျိုးနွယ်ဆိုသည် အတ္တသခင်တို့ရဲ့ယဇ်ပူဇော်ပွဲမှာ ထင်ရှားသည့် လူတစ်ယောက်က အသုံးချခံလူတစ်ယောက်ဆိုရင်

လင်္ကာလူ့လောကကြီးထဲမှာ လူလာဖြစ်ရခြင်းဟာ လုံးလုံး အိတ္တယ်မဲ့ နေလေပြီ..။

‘ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ...’

ဇွတ်ရည်တွေ ခိုတွဲစပြုနေသော မျက်ဝန်းစပ်ပေါ်မှာ နာကျင်ခြင်း ခြားတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားသလို နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို ကိုက်လိုက်မိ၏။

‘ငါ...သူတို့လက်အောက်မှာ စတေးခဲလူသားတစ်ဦးဖြစ်ရမှာလား၊ ငါ့ရဲ့အင်အားတွေ၊ ငါ့ရဲ့သတ္တိတွေက ဘာမှ အသုံးမဝင်တော့ဘူးလား၊ ခေါင်းငုံ့အရုံးပေးပြီး သူတို့လက်ထဲက အရပ်တစ်ရပ်ဘဝကို ငါ ရောက်သွားရမှာလား...’

လင်္ကာ ရင်ထဲတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ခိုင်မာစွာ ချလိုက်ပြီး ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မည့်လမ်းကြောင်းကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ လင်္ကာအတွက် သူတို့နှင့်ခုချိန်မှာ ငြင်းခုံဆန့်ကျင်မှုတွေက အရာ မရောက်တော့ပါ။

‘ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက အရမ်းကိုနောက်ကျနေပြီလား... ဟင်း... နောက်မကျသေးဘူး... ငါဟာ ခုချိန်ထိ ရှင်းသန့်နေတဲ့ ခန္ဓာနဲ့ ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှိနေဆဲပဲ- ငါလုပ်သင့်တာဘာလဲ.. ငါ့ရောက်နေတာက မင်္ဂလာဦးခန်းမ-

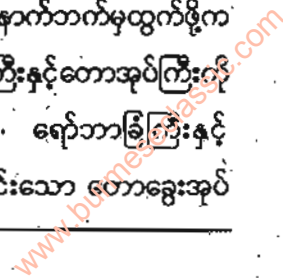
သိပ်မကြာခင်.. ခွန်ထူးနောင် တစ်ယောက်... သူ့ဆီကို ရောက်လာတော့မှာဖြစ်သည်။ အပြင်တွင် မင်္ဂလာအောင်ပွဲကြီးအတွက် ဂုဏ်ပြုမှုတွေကို ပြုလုပ်နေသော ရယ်မောသံတွေကို ကြားနေရသည်မှာ ခံပြင်းဖွယ်ကောင်းသော ခါးသီးမှုကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

‘ဘုတ်...’

လင်္ကာ.. မင်္ဂလာဝတ်စုံကိုချွတ်ပြီး ဝီရိယသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲသို့ သူ့အဝတ်အစားတချို့ကို ထည့်ပြီး သူ၏ ဘိုးဘွားပိုင်ရတနာတွေကို ယူဆောင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ လင်္ကာအတွက် ‘မဟာသီရိ’စံအိမ်ဟာ နောက်တစ်ကြိမ် ပတ်သက်စရာပင် မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား..’

‘ငါ...ဒီကနေ ဘယ်လိုထွက်ရမလဲ’

စံအိမ်တော်ကြီး၏ အရှေ့ဘက်ကနေ ထွက်ဖို့ဆိုတာ လုံးလုံး မဖြစ်နိုင်၊ အစောင့်အကြပ်တွေ လက်ထဲက အလွယ်တကူ လွတ်မြောက်နိုင်စရာလမ်းမမြင်၊ ခြံဝန်းကြီး၏ နောက်ဘက်မှထွက်ဖို့ကလည်း ပိုပြီးတော့ မဖြစ်နိုင်...ရော်ဘာခြံကြီးနှင့်တောအုပ်ကြီးတို့ ဖြတ်ကျော်ဖို့ဆိုတာ စိတ်ပင်ကူးလို့မရ... ရော်ဘာခြံကြီးနှင့် တောကြီးထဲတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော တောရွေးအုပ်

တွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရှိနေတာမို့ လင်္ကာ ဇွန်စားပြီး သွားလို့ မရနိုင်သော လမ်းပင်ဖြစ်သည်။ လင်္ကာတစ်ယောက် မိုက်ရှူးရဲ ဆန်စွာ ထိုးဖောက်ထွက်ဖို့မသင့်သော လမ်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးထွက်လမ်းကို စဉ်းစားရတော့ မယ်၊ ဟုတ်ပြီ... ခွန်ထူးနောင်ကို အသုံးချရမယ်၊ မိန်းမတစ် ယောက်ရဲ့ မာယာဟာ ဘယ်လောက်ထိ အသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ ငါ့ လက်တွေ့ အသုံးချကြည့်ရမယ်’

လင်္ကာ.. ညဝတ်အင်္ကျီစာပါးပါးလေးကို ဝတ် ဆင် လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်ဘက်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။

‘ရှုပ်...ရှုပ်...ကျီ...’

ခြေသံနှင့်အတူ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လိုက်သော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုခြေသံသည် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ လင်္ကာ သိနေပါသည်။

‘ထိပ်တင်လေး...’

လင်္ကာ၏ ကျောဘက်မှ အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သော ခွန်ထူးနောင် ၏အသံကို တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုဘဲ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ရှိ ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဘာတွေ အာရုံဖမ်းစားနေတာလဲ ထိပ်တင်လေး...’

လင်္ကာ ပခုံးတစ်ဖက်ကို သိုင်းဖက်ပြီး မေးနေသော ခွန်ထူးနောင်ကို လင်္ကာအစိမ်းလိုက်ပင် ဝါးစားချင်စိတ်ပေါက် နေသော်လည်း သူ့အကြံအစည်အတွက် စိတ်ကိုလျှော့ချပြီး...

‘ဟိုမှာမြင်နေရတဲ့ မီးရောင်စုံတွေကို သဘောကျလို့ပါ’

‘ဪ...ဒါလား... ဆောင်ဦးပွဲတော် ကျင်းပနေတာ လေ..’

လင်္ကာ တမင်သိလျက်နှင့်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး မေး လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ထိပ်တင်လေးက တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးလို့လား’

‘မယ်မယ်တို့ ရှိတုန်းကတော့ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ကလေး ဘဝဆိုတော့ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဪ... ကိုခွန်ထူးအောင် က ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ဖို့ မစဉ်းစားထားဘူးလား’

‘ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ထိပ်တင်လေးရယ်.. သွားချင် တာမှ မြန်မာပြည်တင်မကဘူး တခြားနိုင်ငံတွေဆီပါ သွားချင် နေတာ’

‘ဒါဆိုလည်း ကိုခွန်ထူးနောင်ပဲ စီစဉ်လိုက်ပေါ့’

‘ဟာ..တကယ်’

‘တကယ်ပေါ့’

ရမ္မက်ငွေ့တွေ လွမ်းခြုံနေသော သူ၏မျက်လုံးတွေကို
လင်္ကာ ကိုယ်ပေါ်ကနေ မခွာတော့...။

‘ကိုခွန်ထူးနောင်ကို လင်္ကာတစ်ခုလောက်တောင်းဆိုချင်
တယ်၊ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မလား’

‘လင်္ကာလေးရဲ့ဆန္ဒတွေကို ချွင်းချက်မရှိ ပြည့်စေရမှာပေါ့’
‘တကယ်နော်’

‘တကယ်ပါ ထိပ်တင်လေးရယ်၊ အဲ...တစ်ခုတော့ရှိ တယ်၊
ကိုယ့်ဆန္ဒကိုလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူတော့ ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာ
နော်’

‘လင်္ကာက ကိုခွန်ထူးနောင်ရဲ့ဇနီးဖြစ်နေပါပြီ’

‘ဟာ...ဇနီးမဟုတ်ဘူး၊ ကြင်ယာတော်..ကြင်ယာတော်’

‘ထားလိုက်ပါလေ’

‘ထိပ်တင်လေးရဲ့ဆန္ဒကိုပြော’

လင်္ကာ၏မေးခွေးလေးကို ကိုင်ပြီးပြောဆိုနေသော အမှုအရာ
ကို အရမ်းကိုအော်ဂလီဆန်နေပေမဲ့ မာယာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို
ပေါက်ကြားလို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့်...

‘ဆောင်းဦးပွဲလေးကို အရမ်းသွားချင်တယ်’

‘ဒါများ ထိပ်တင်လေးရယ်.. နောက်နေ့မှ သွားပေါ့။’

မင်္ဂလာဦးညရဲ့အရသာပျက်လိမ့်မယ်’

‘လင်္ကာရဲ့ အပျိုစင်ဘဝနဲ့ ဆောင်းဦးပွဲကလေးကို သွားချင်
တဲ့ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးဘူးလား’

‘ကိုယ်က ဖြည့်ဆည်းပေးချင်ပါတယ်၊ ဟို...သခင်မကြီး
က ခွင့်မပြုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒါကတော့ ကိုခွန်ထူးနောင်ကြီရမယ့်အပိုင်းလေ’

‘ဟူး...ခဏလေး ကိုယ် စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ လင်္ကာ
အဝတ်အစားလဲပြီးစောင့်နေလိုက်’

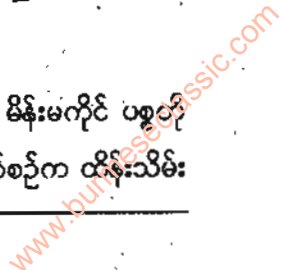
‘ကိုခွန်ထူးနောင်...ကြီးစားပေးနော်’

‘အိုကေ.. မင်းအတွက်သူရဲကောင်းပါ’

စိတ်ပျက်ဖွယ် စိတ်ညစ်ဖွယ်ကောင်းသော အမှုအရာတွေ
ကို မြင်တွေ့နေရတာ အော့နလုံးပင်နာလှသည်။ လင်္ကာ ပထမ
စီစဉ်ထားသလို အဝတ်အစားတွေကို ယူလို့ပင် မရနိုင်တော့၊
ခါးဝတ်ခါးစားတစ်စုံနှင့် ရတနာပစ္စည်းတွေကိုသာ ယူဆောင်
ရတော့မည်။

‘ဟင်..’

အဝတ်အစားမီရိုအံ့ဆွဲကိုဖွင့်လိုက်တော့ မိန်းမကိုင် ပစ္စည်း
တစ်လက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ လင်္ကာကို ငယ်စဉ်က ထိန်းသိမ်း

စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဒေါ်နန်းခမ်းမူကို သတိရလိုက်သည်။ ထို ပစ္စတိုလေးဟာ ဒေါ်နန်းခမ်းမူ သူ့ကိုပေးခဲ့သော ပစ္စတိုလေးပင် ဖြစ်သည်။

လင်္ကာ (၁၀)တန်းစာမေးပွဲအောင်မြင်သောနှစ်တွင် ဒေါ်နန်းခမ်းမူကို 'မဟာသီရိ' စံအိမ်တော်ကြီးကနေ ထုတ်ပယ် လိုက်သည်။ ဘာအတွက်ကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ လင်္ကာမသိ။ ဒေါ်နန်းခမ်းမူကလည်း သူ့ကိုဘာမှမပြောသွားခဲ့။ ဒေါ်နန်းခမ်းမူ ပြောခဲ့သောစကားကတော့...

'လင်္ကာ...သမီးလေး...ဒီသေနတ်ကို သေသေချာချာ သိမ်းထား၊ သမီးအတွက် တစ်ချိန်ချိန်မှာ အရမ်းကိုအသုံးဝင် လိမ့်မယ် ကလေး...'

ထိုစဉ်က ဒေါ်နန်းခမ်းမူ ပြောခဲ့သော စကား၏အဓိပ္ပာယ် ကို သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ ခုလို အချိန်ကျမှ ထိုပစ္စတိုလေး၏ အသက်ဝိညာဉ်တွေကိုမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

'ထိပ်တင်လေး...'

'ဟို...ကိုခွန်ထူးနောင် အဆင်ပြေလား'

'ဟား...ဟား...ဟား... သခင်မကြီးကို စကားနှစ်ခါ မပြောရပါဘူး'

'ဒါဆို ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့'

'ညဉ့်နက်အောင်မနေရဘူးတဲ့၊ လုံခြုံရေးပါ ခေါ်သွားတဲ့ 'ဟင်..'

လင်္ကာအတွက် အစောင့်တွေပါလာရင် အကြံအစည် အတွက် အဆင်မပြေနိုင်...။ ဒီအတွက် မာယာတစ်ချက်ကို ကစား လိုက်ရသည်။

'ထိပ်တင်လေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ'

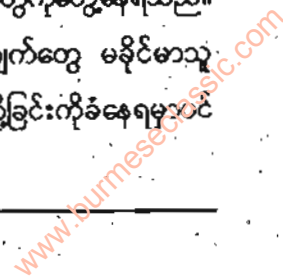
'လင်္ကာက နှစ်ယောက်တည်းလွတ်လွတ်လပ်လပ် သွား ချင်တာ'

'ဒါများလား ထိပ်တင်လေးရယ်၊ ဒီကောင်တွေကို လမ်းမှာ အရက်ဖိုးပေးပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာထားခဲ့ရင် ထပြီးတောင် ကနေ ကြည့်မယ်'

'ဒါဆို သွားစို့လေ...'

ခွန်ထူးနောင် လက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လိုက်သည်နှင့်ကျားထစ်ကောင်ရဲ့အပြုံးတွေကိုတွေ့နေရသည်။

ကြောက်ရွံ့နေသူအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ မခိုင်မာသူ အတွက် အနာဂတ်တံခါးပေါက်တွေ ပိတ်ဆို့ခြင်းကိုခံနေရမှာပင် ဖြစ်သည်။

မာစီးဒီးအမျိုးအစား ကားနက်ကလေး ခြံဝန်းကြီးထဲမှ
မောင်းထွက်သွားသည်ကို မျက်စိတဆုံး ကြည့်နေသူကတော့
ဒေါ်နန်းစောသီရိပင်ဖြစ်သည်။ သူမ၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကြောက်
မက်ဖွယ်ကောင်းသောလောဘအဋ္ဌေအသက်တွေ ကပ်တွယ်နေ
လေသည်။

‘ဟူး...’

လင်္ကာ...စိုးရွံ့နေသော သက်ပြင်းလေးကို ညလေပြေ
နှင့်အတူ မှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ဆီးနှင်းတွေ လွှမ်းခြုံနေသော
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မောင်းနှင်နေသောကားပေါ်မှ ငေးကြည့်နေမိ
သည်။

‘ဘာတွေကို အတွေးကမ္ဘာတည်ဆောက်နေတာလဲ
ထိပ်တင်လေး...’

‘လင်္ကာရဲ့နောက်ဆုံးအပျိုစင်ညလေးကို နှမြောနေလို့ပါ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

လင်္ကာ၏စကားကို ခွန်ထူးနောင်ကားမောင်းရင်းရယ်မော
နေသည်။

‘လင်္ကာစကားက ရယ်စရာကောင်းနေလို့လားဟင်’

‘ထိပ်တင်လေးပြောလိုက်တာလေးကို သဘောကျပြီး ရယ်မိ

လိုက်တာပါ။ ထိပ်တင်လေးရဲ့ အပျိုစင်ဘဝထက် အရမ်းကို ခုံမင်
စရာကောင်းတဲ့နေ့ရက်တွေကို မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာပါ’

တဏှာရဲ့အမှောင်တိုက်မှာ ယစ်မူးနေတဲ့စကားသံတွေကို
ခါးခါးသီးသီးကြားနေရ၏။ လင်္ကာ လိုက်လာသောကားမှာ
တောင်ကြားကွေ့တွေကို ဖြတ်ကျော်လာပြီး မြို့ကို ခပ်ရေးရေးပင်
တွေ့နေပြီဖြစ်သည်။

လင်္ကာ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုး
စားရင်း လင်္ကာအိတ်ထဲမှ ပစ္စတိုလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ငြိမ်သက်လှချည်လား ထိပ်တင်လေး’

‘ဟုတ်တယ်...စဉ်းစားနေတာ’

‘ဘာတွေများ စဉ်းစားနေရတာလဲ’

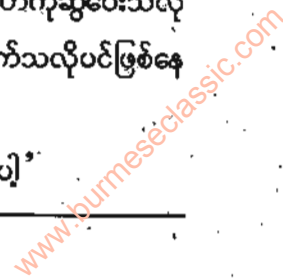
‘ကျွန်မ စဉ်းစားတေတာကို သိပ်ပြီးသိချင်နေသလား’

‘ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ ထိပ်တင်လေးရယ်၊ ကိုယ့်ဇနီး

နဲ့ စဉ်းစားနေတာတွေကို ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့သူက သိချင်တာပေါ့’

ခွန်ထူးနောင် စကားလုံးတွဲက ဒေါသစိတ်ကိုဆွပေးသလို
နုထိုသတ္တိတွေကိုပါ အင်အားထပ်ပြီးဖြည့်လိုက်သလိုပင်ဖြစ်နေ
သည်။

‘သိပ်ပြီး သိချင်မှတော့ ပြောပြရတာပေါ့’

‘ဟင်... မင်း...မင်း...’

‘ကားကို ရပ်လိုက်ပါ’

‘ထိပ်တင်လေး...မင်း ငါ့ကိုကျီစယ်နေတာလား’

‘ရှင့်လိုလူကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ကျီစယ်စရာမရှိဘူး’

‘ထိပ်တင်လေး...မင်းလက်ချောင်းတွေက ဖယောင်းလေးတွေပါ။ သေနတ်ကြီးနဲ့ မလိုက်ဖက်ပါဘူး။ ပြန်ပြီးသိမ်းလိုက်စမ်းပါ။ လူသတ်တယ်ဆိုတာ ပန်းကလေးခူးရသလို မဟုတ်ဘူးနော်’

‘ရှင်...ကားကို ရပ်မလား မရပ်ဘူးလား’

‘နီး...နီး...မဖြစ်နိုင်တာတွေကို မပြောပါနဲ့ကွာ’

‘ဒိုင်း...ခွမ်း...’

‘ဟာ...’

လင်္ကာ...ကားမှန်ကို အရင်ပစ်ချလိုက်ပြီးမှ...

‘နောက်ထပ် ထွက်လာမယ့်ကူညီဆဲက ရှင့်အတွက်ပဲ နော်။ လင်္ကာဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ပန်းလှောင်အိမ်ထဲက စက္ကူရုပ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ရှင်တို့ရဲ့အတ္တလောင်းရိပ်အောက်မှာ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်ဆို လူသတ်ရလည်း သတ်ရမှာပဲဆိုတာ ယုံထား’

လင်္ကာမျက်နှာပေါ်တွင် သွေးစိမ်းတွေ စီးဝင်နေပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်ကိုဆောင်လာသောကြောင့်...

‘ရပ်...ရပ်ဆိုရပ်ပေးပါ့မယ်’

‘ခု...ရပ်လိုက်...’

‘ဦး...ကျွါ...’

ကားထိုးရပ်သွားသည်နှင့် ခွန်ထူးနောင်မျက်နှာကို ခပ်စေ့စေ့လေးကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

‘ရှင့် ဟန်းဖုန်းကိုပေး...’

‘ရော...ယူပါ...’

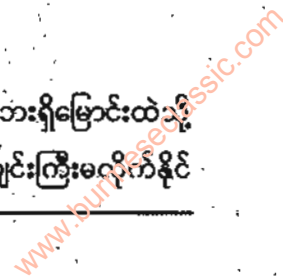
‘ခုလို ကူညီပေးခဲ့တာကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုခွန်ထူးနောင်... ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ရှင့်ကို အိမ်ပြန်ပြီးပို့နိုင်တဲ့သူတွေကို စောင့်လိုက်ပါဦး’

‘ဂျိုင်း...’

ခွန်ထူးနောင် ကားပေါ်ကနေ အောက်ကိုရောက်သည်နှင့် ကားတံခါးကိုပိတ်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

‘သွားတော့’

ခွန်ထူးနောင် ဟန်းဖုန်းကို ကားလမ်းဘေးရှိမြောင်းထဲသို့ ဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။ လင်္ကာနောက်ကို ချက်ချင်းကြီးမလိုက်နိုင်

အောင် အဆက်အသွယ်ဖြတ်တောက်လိုက်ပြီမို့...လင်္ကာအတွက် အတားအဆီးတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုရလိုက်ပြီ မဟုတ်လား...။

လင်္ကာ...မိဘနှစ်ပါး တိမ်းပါးသွားပြီးသည့်နောက်ပိုင်း အဒေါ်ဖြစ်သူ နန်းစောသီရိ၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် စာသင်ခြင်းတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာတစ်ခုမှ လေ့လာခွင့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ ဆွေမျိုးတော်တွေ ရှေ့မှာတော့ မိခင်နှင့်မခြား ဟန်ဆောင်ယူယမြပြီး နောက်ကွယ်တွင် စနစ်တကျ ထိန်းချုပ်ထားခြင်းကို ခံခဲ့ရသူ။ အထူးသဖြင့် အကြောက်တရားတွေနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ကာ လင်္ကာဘဝကို ဖမ်းဆီးထားသလိုပင်ဖြစ်သည်။

လူမှုအတတ်ပညာတွေ၊ ခေတ်နှင့်လိုက်လျောညီထွေတဲ့ အတတ်ပညာတစ်ခုကို သင်ကြားခွင့်မရ။ သူဖန်ဆင်းတဲ့ လှောင်အိမ်ထဲမှာပဲ သူ့ဘဝကို ကခုန်ခဲ့ရသူ။

ခုလို ကားမောင်းတတ်ခြင်းမှာ ဖေဖေ၏ ဒရိုင်ဘာ ဦးမြတ်ကိုကြောင့် လင်္ကာ ကားမောင်းတတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လင်္ကာကျောင်းမှအပြန်တွင် ဦးမြတ်ကိုမှ သင်ပေးခဲ့တာကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ငါ ခု...ဘယ်ကိုသွားရမလဲ၊ ဒီကားနဲ့ရှေ့ဆက်ပြီး သွား

လို့တာ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ခြေရာခံမိနိုင်တယ်’

တကယ်ဆို လင်္ကာအတွက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဆိုတာ အရမ်းကို နည်းပါးသလို ပေါင်းသင်းခွင့်လည်းမရခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မဟာသီရိစံအိမ်ကြီးကနေ ရုန်းထွက်ဖို့အတွက်တော့ ကြံတင်ပြီးပြင်ဆင်ခဲ့တာတွေကို အများကြီးလုပ်ထားသူဖြစ်တာကြောင့် လင်္ကာဘာဆက်ပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ခဏမျှ စဉ်းစားပြီး...

‘ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းမယ်ဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမြို့ရဲ့ ဟိုတယ်တွေအားလုံးက ဒေါ်နန်းစောသီရိနဲ့ကင်းတဲ့သူမရှိဘူး၊ ငါ ဒီညအတွက် ခြေရာကို ဖျောက်နိုင်မှ မနက်ဖြန်ဆက်ပြီး သွားနိုင်မှာ...’

လင်္ကာ ကားကိုမြို့အဝင်လမ်းပေါ်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး မြို့ထဲ ဆက်သွိုခြေလျှင် ဆက်ပြီးလျှောက်လာခဲ့သည်။

သူ့ဘဝအတွက် ပထမဦးဆုံးလောကသစ်တစ်ခုဆိုကို သူ့အနေသောခြေလှမ်းများပင်ဖြစ်နေပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း ၁၁

‘ခွန်းထူးနောင်...’

နံရံတွေ အက်ကွဲလုမတတ် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားသော ဒေါ်နန်းစောသီရိ၏အသံပင်ဖြစ်သည်။

‘နင်...နင်...ကြီရာပါ မဟုတ်လား’

‘မ...မဟုတ်ရပါဘူး...သခင်မကြီး...’

‘တောက်... တစ်သက်လုံး ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ကြီးတွေကို နှင့်ကြောင့် ဖြတ်တောက်သွားပြီ ခွန်းထူးနောင်...’

‘ကျွန်တော် ရအောင်ပြန်ပြီးခေါ်ပေးပါမယ်၊ ခုလည်း ရာဇာတို့အဖွဲ့ကို လိုက်ခိုင်းတာပါတယ်’

‘ခုကိစ္စဟာ မင်းအသက်နဲ့လျော်ကြေးပေးရမယ့်ကိစ္စတစ်ခုဆိုတာတော့ မင်းကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ထားပါ၊ ငါ့အတွက် နောက်ထပ်အချိန်က ရက်ပေါင်း(၃၀)ပဲရှိတော့တယ်၊ ဒီရက်ပေါင်း(၃၀)အတွင်းမှာ မင်း...လင်္ကာဆိုတဲ့ကောင်မကို ငါ့ရှေ့ကိုခေါ်မလာနိုင်ရင် မင်းဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် သိပ်ကိုနောင်တာရစရာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ နှင့် ခေါင်းထဲမှာ သံမှိုနဲ့ရိုက်ထားလိုက်...ခွန်းထူးနောင်...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ခုချက်ချင်း...ဒီကောင်မကို မြေလှန်ပြီးရှာ...ငွေအင်အား၊ လူအင်အားကို ကြိုက်သလို သုံး...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...’

‘တစ်ခုတော့ မှာလိုက်မယ်၊ အသက်ရှင်တာတွေ မရှင်တာတွေ မလိုဘူး၊ လင်္ကာဆိုတဲ့ ဒ်င်း... လူ့လောကကြီးထဲက ပျောက်ကွယ်သွားရင် ရပြီ... သူ့အလောင်းကိုတော့ ငါတွေ့ရမှဖြစ်မယ်’ ဒေါ်နန်းစောသီရိ နှုတ်ဖျားမှ သေဒဏ်အမိန့်တစ်ခုကို ချမှတ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။

‘သွားကြတော့’

ခွန်းထူးနောင်တစ်ယောက် ခပ်ရှုံ့ရှုံ့လေး သူ့ရှေ့ကနေ ကျော

ခိုင်းထွက်သွားတော့သည်။

‘မမ...’

‘မင်း ဘာပြောချင်လဲ ဟိန်းရာဇာ’

ဒေါ်နန်းစောသီရိနှင့်အသက်ချင်းအတော်ကို ကွာဟနေသော ဟိန်းရာဇာသည် ဒေါ်နန်းစောသီရိ၏ တရားမဝင်သော ခင်ပွန်းပင်ဖြစ်သည်။ တရားဝင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးခင်မောင်လတ်ကတော့ အာရုံကြောရောဂါကြောင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲနေတဲ့ ရောဂါသည်တစ်ဦး။

‘လင်္ကာကို ဘာလို့သတ်ရတာလဲမမ၊ ဒီလိုသတ်ခိုင်းမှ တော့မမရယ်၊ အရင်ကတည်းက အိမ်မှာရှင်းလိုက်ရင်ပြီးတာပဲဟာ’

‘ဟိန်းရာဇာ... မင်းလေးက အရမ်းကိုနုငယ်သေးတာပဲ ကွာ၊ အိမ်မှာသတ်လိုက်လို့ရမှဖြင့် ဒီလောကကြီးအချိန်တွေပေးပြီး ဒီကောင်မကို ရှင်သန်ခွင့်ပေးမထားဘူး၊ ခုအခြေအနေက သူ့ကံကြမ္မာကို သူဖန်တီးတာပဲ၊ ဟား..ဟား..ဟား..’

ဟိန်းရာဇာ ဘာမှ နားမလည်သောအကြည့်ဖြင့်သာ ကြည့်နေရသည်။

‘လာ...ရဲစခန်းကိုသွားမယ်’

‘ဗျာ..ဘာလုပ်မလို့လဲ မမ’

‘လူပျောက်သွားပြီးတိုင်ရမယ်၊ ဒါဟာ ကိုယ့်ခြေရာကို မြင်အောင် ဖုံးကွယ်တဲ့ကစားကွက်တစ်ခုပဲ မောင်ရေ... ဟား... ဟား..’

ဒေါ်နန်းစောသီရိ၏ ‘ရယ်မောသံ’နောက်ကွယ်တွင် သွေးဆာနေသော မိစ္ဆာတစ်ကောင်၏ ဝိညာဉ်တွေ့ ပူးကပ်နေသလိုပင်။

‘နှစ်ပေါင်းများစွာ ငါမျှော်လင့်ခဲ့ရတဲ့ အိပ်မက်တွေကို ငါပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်’

‘မမအိပ်မက်တွေက ဘာတွေလဲ’

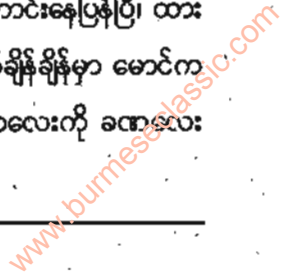
‘ဟိန်းရာဇာ’

‘ဗျာ..မမ’

‘ငါ့အိပ်မက်တွေကို သိချင်တဲ့သူ၊ ဒါမှမဟုတ် သိသွားတဲ့သူဟာ အရမ်းကို အန္တရာယ်ကြီးတတ်တယ်နော်’

‘မောင်က မမအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး၊ မမနဲ့ပတ်သက်ရင် အားလုံးကို ရင်းပြီးသားပါ’

‘ဒီစကားလုံးလေးကတော့ ချစ်စရာကောင်းနေပြန်ပြီ၊ ထားလိုက်ကွာ၊ မမအိပ်မက်တွေကို တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ မောင်ကလည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမှာပါ၊ ခုတော့ သိချင်တာလေးကို ခဏလေး ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်နော်’

‘မမရဲ့စကားတွေက မောင့်အတွက်အမိန့်တွေပါပဲလေ’

‘အမိန့်တွေ မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဆိုရင် ဘာလဲ မမ’

‘ရာသေတွေ...ရာသေတွေ...’

အခန်း ၂၂

‘တာ...ပြောတယ်...အိုက်ထူး၊ ဒီနယ်မြေထဲကို ဝင်ဖို့ဆိုတာ
ဓလွယ်ကူဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာခွန်ထူးနောင်၊ အဲဒီနယ်မြေထဲက
လူတွေဟာ စကားလုံးတွေထက် ကျည်ဆံတွေ၊ ဓားတွေနဲ့သာ
ပြောဆိုကြတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူတို့ခွင့်ပြုချက်မရှိတဲ့ ဘယ်
ထိစွဲမဆို လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး’

‘လုပ်ခွင့်ရင်ရော’

‘ပြန်လမ်းမရှိဘူး၊ အရှက်မတက်ဘူး’

‘ကြမ်းလှချည်လား၊ မင်းတို့လည်း ကြေးစားလူမိုက်တွေပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့မိုက်တာ သူတို့အတွက်တော့ အပျင်းပြေ
ဆော့ကစားသလောက်ပဲရှိတယ်’

‘ငွေနဲ့ ကစားရင်ရော’

‘ဒီနယ်မြေမှာ ငွေဆိုတာ ပဒေသာပင်စိုက်ထားသလိုပဲ ဆရာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လက်နက်၊ ကျောက်စိမ်းတွေကို လမ်းဘေးဆိုင်မှာတောင် ဝယ်ယူလို့ရတယ်’

‘ဥပဒေမဲ့စုန်ပေါ့’

‘ဥပဒေကို ဇာပဝါခြားပြီးဆော့ကစားနေကြတာ’

‘အိုက်ထူး... ဒီလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့နယ်မြေထဲမှာ ထိပ်တင်လေးရောက်နေတာ သေချာလား’

‘သခင်မလေး ရှိနေတာတော့ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပါဘူး၊ သေချာတယ် ဆရာ၊ ဆက်ပြီးရှာဖွေဖို့တော့ခက်မယ်’

‘အိုက်ထူး’

‘ဗျာ...ဆရာ’

‘မင်းမှာ ဘာအကြံဉာဏ်မှမရှိတော့ဘူးလားကွ၊ ခုကိစ္စကို ငါမဖြေရှင်းနိုင်ရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာကို မင်းတို့သိတယ်၊ သခင်မကြီးရဲ့ လောဘ၊ အတ္တတွေမှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်တာတွေ မရှိဘူး၊ အိုက္ကာ ဖြစ်နိုင်ရင် သွေးသားတောင်စတေးဝံ့တဲ့သူကွ’

ဒေါ်နန်းစောသီရိ၏ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော မျက်နှာပြင်ကြီးကို မြင်ယောင်ကြည့်ရင်း သွေးပျက်မတတ် ချောထံ

ချားနေသူတွေကတော့ ခွန်ထူးနှောင်နှင့် သူ့နောက်လိုက်တွေပင် ဖြစ်သည်။ လင်္ကာ လွတ်မြောက်သွားမှုပေါ်မှာ တာဝန်ယူရမှာ ခွန်ထူးနှောင်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်...နောက်လိုက်အားလုံး အသူရာချောက်ထဲကို ခုန်ချကြရမှာဖြစ်သည်။

‘ဆရာ...’

‘ဘာလဲကွ...ပြော...’

‘ခုအခြေအနေကို အမှန်တိုင်း သခင်မကြီးကို ဖွင့်ပြောပြ လိုက်ရင်မကောင်းဘူးလား’

‘ငါတော့ လက်ခံမယ်မထင်ဘူး’

‘ဆရာ့အနေနဲ့ တိုက်ရိုက်မဝင်ဘဲ ဟိန်းရာဇာကို ဝင်ခိုင်း ခုင်ရော’

‘အင်း...မင်းပြောတဲ့အကြံက မဆိုးဘူး၊ ဟိန်းရာဇာဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့စကားကို လိုက်နာမှာပါ၊ သူ့ခုလို အခြေအနေ နှိုချောက်အောင် ငါ့ဘက်က စွမ်းဆောင်ပေးခဲ့တာတွေက မနည်းဘူး’

‘ဆရာကျေးဇူးတွေက သူ့အပေါ်မှာ အများကြီးရှိနေတာပဲ ဆရာရယ်’

‘ဒီကောင် ခုဘယ်မှာရှိနိုင်မလဲ’

‘ဟာ...ဟုတ်ပြီ’

‘ဘာမှတ်တာလဲ အိုက်ထူး...’

‘တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် အကွက်ပဲဆရာ’

‘မင်းစကားတွေက စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းနေပြီ’

‘ဟိန်းရာဇာ ဒီနေ့ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာ သူ့တပည့်ကျော်
ရဲမောင်ကို အလျော်အစားပေးလိုက်ရင် ဆရာ့အတွက် အရမ်းကို
အကျိုးရှိသွားမယ်’

‘မင်းစကားတွေကို ငါသိပ်ပြီး နားမလည်ဘူး’

‘ဆရာ.. ဘာသာပြန်ဖို့ခက်နေရင် နောက်မှ ပြန်ပေးမယ်၊
ခုအချိန်ရှိတုန်း ရဲမောင်ဆီကို လစ်ကြရအောင်၊ ကျောက်ကြီး’

‘ကိုအိုက်တူး’

‘ခနောင် လောင်းကစားရုံကိုမောင်းကွာ၊ အဲဒီမှာဒီကောင်
ရှိဖို့များတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ခွန်ထူးနောင်တို့ ကားလေး မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

‘ဘုတ်...’

‘ဟင်..’

ရဲမောင်ရှေ့သို့ချပေးလိုက်သော ငွေထုပ်ကိုကြည့်ပြီး
လောဘလောင်းရိပ်တွေ ဝင်ရောက်ပူးကပ်သွားသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ ရဲမောင်...မင်းကူညီနိုင်မလား’

‘ကူ...ကူတော့ ကူညီချင်ပါတယ်၊ ဒါ...ဒါပေမဲ့ ဆရာ
ဟိန်းရာဇာကိုကြောက်တယ်၊ သူ့နေရာကို ကျွန်တော်ကလွဲပြီး
ဘယ်သူမှ သိတာမဟုတ်ဘူး’

‘ရဲမောင်... ဒီအတွက် မင်းဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး၊

ငါ့တာဝန်ထားလိုက်၊ ငါ့ရှင်းပေးမယ်

‘ဆ...ဆရာ၊ တကယ်ပြောတာလား...’

‘ဒါက လိမ်ညာရမယ့်စကားမဟုတ်ဘူး၊ သခင်မကြီးရဲ့ တူတော်မောင်ကွ၊ မဟာသီရိစံအိမ်ကြီးမှာ သခင်မကြီးနန်းစောသီရိ ပြီးရင် ခွန်ထူးနောင်ဆိုတာကို မင်းမသိဘူးလား’

‘သိ...သိပါတယ်ဆရာ’

‘အေး...သိရင် ပြောစရာရှိတာကို ပြောလိုက်တော့’
ရဲမောင်၊ ခဏမျှ ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

‘ကျွန်တော်ပြောပြပါမယ်၊ တစ်ခုတော့ ကတိပေးပါ’

‘ဘာကတိလဲ’

‘ကျွန်တော့်ကို ကာကွယ်ပေးပါ ဆရာ..’

‘မင်းခေါင်းထဲကနေ ထုတ်ထားစမ်းပါကွာ၊ ကဲ...သွား

ကြရအောင်’

ငွေကြေးနောက်ကို သစ္စာတရားလိုက်ပါသွားတာကြောင့် ဟိန်းရာစာရှိသောနေရာကို ရဲမောင် လိုက်ပြရန် လိုက်ပါသွား တော့သည်။ မြို့အပြင်လမ်းထက်ဆီသို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်-

‘ဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့အိမ်ပဲခွာရာ’

‘ဒီကောင် ဒီမှာရှိတာ သေချာတယ်နော်’

‘သေချာပါတယ်’

‘မင်းနေခဲ့တော့... အေး...ငါတို့ကို ပတ်ပြီးတော့ လစ်မယ် ချီတော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်’

‘ဆရာတို့ကို မလိမ်ရဲ့ပါဘူး’

ရဲမောင်ကို ကားပေါ်မှ ချထားပေးပြီး အိမ်ဘက်ကို ကား ဆက်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

‘ဆရာ...ဒီအတိုင်းဝင်လို့ ရပါ့မလား၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဆွဲတာနဲ့လစ်သွားနိုင်တယ်’

‘ဒီကောင်လစ်သွားလည်း သူ့အန္တယ်ကတော့ကျန်နေမှာပါ၊ ခါတို့ကောက်ယူပြီး အန်ထုတ်ခိုင်းလိုက်ရင် ပွဲကပြီးပါတယ်’

‘ဆရာပြောတာကို ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပြီ’

ခြံရှေ့နားတွင် ကားထိုးရပ်လိုက်သည်နှင့် ဟိန်းရာစာ၏ ဆယ့်တစ်ကောင်ထွက်လာသည်။

‘ဟင်...ဦး...ရိုးတော်’

‘ကျားကြီး...မင်းဆရာ ရှိတယ်မဟုတ်လား’

‘ဟို...ဟို...မ...မရှိပါဘူး’

‘ဘာကွ...အိုက်ထူး’

ခွန်ထူးနောင် အသံပြုလိုက်တာကြောင့် အိုက်ထူးကားကြီး

နားကို ကပ်လိုက်ပြီး...

‘မင်း ဘဝကူးမကောင်းဘူးနော်၊ ငါ့လက်ထဲက သေနတ်က သွေးမသောက်ရတာကြာပြီ’

‘မ...မလုပ်ပါနဲ့ ကိုအိုက်ထူး’

‘မင်း ခေါင်းမမာနဲ့လေ၊ မင်းအတွက် အကျိုးမယုတ်စေဘူး’

‘ဟို...ဟို...အိမ်ထဲက မြေအောက်ခန်းမှာရှိပါတယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ၊ မင်းသွားခွင့်ရသွားပြီ..ကျားကြီး’

ကျားကြီး သူတို့အနားကနေ ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးထွေသွားသည်နှင့်အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြတော့သည်။

‘ဟိန်းရာဇာ..ဟိန်းရာဇာ.. ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်-

မြေအောက်တံခါးကို ခေါက်သော်လည်း အထဲမှပြန်လှူအသံပြုခြင်းမရှိပေ...။

‘ဟိန်းရာဇာ..နောက်တစ်ခါခေါ်သံက မင်းကိုအခွင့်အလမ်းမှာမဟုတ်တော့ဘူးနော်.. ငါတို့မင်းဆီကိုလာကြတာ စစ်တစ်ခုကိုသွေးဇွေးဖို့အတွက်လာကြတာ၊ ပြဿနာဘာမှမရှိဘူး’

‘ကျွီ...’

မြေအောက်တံခါးလေးပွင့်လာပြီး...

‘ဦးရီးတော်..ကျွန်..တော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ သခင်မကြီးတို့ ပြန်ပြီးမပြောပါနဲ့ဗျာ’

‘စိတ်ချ...ခုလို သခင်မကြီးမသိအောင် နောက်မဒီလေးနဲ့ အိပ်မက်လှလှလေးမက်နေတဲ့ ကမ္ဘာကို မထိခိုက်စေရဘူး၊ အင်း..တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါတို့ကိုတော့ ပြန်ပြီးအကူအညီပေးရလိမ့်မယ်’

‘ကျွန်တော်က ဘာကိုကူညီရမှာလဲ’

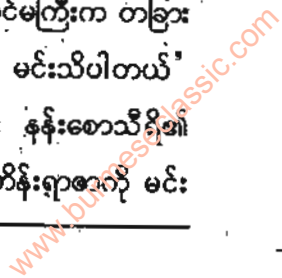
‘မင်း ကူညီပေးရမှာက ဒီလို xxx xxxxxx xxxxxx xxx xxxx’

‘ဘယ်လိုလဲ... မင်းကူညီနိုင်မလား’

‘စိတ်ချ..ကျွန်တော် မရရအောင် ပြောပေးမယ်’

‘အိုကေ... ဒါဆို မင်းနဲ့ငါရဲ့အပေးအယူကတော့ တည်သွားပြီ၊ ငါတို့သွားမယ်၊ ဆက်ပြီးအိပ်မက်လေးတွေ မက်လိုက်ဦး၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်၊ ငါတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံမရရင်တော့ မင်းအတွက် အနာဂတ်က လှပမှာမဟုတ်ဘူး၊ သခင်မကြီးက တခြားထိစွန့်သာ ခွင့်လွှတ်မှာ ခုလိုကိစ္စမျိုးကိုတော့ မင်းသိပါတယ်’

ဟိန်းရာဇာတစ်ယောက် သခင်မကြီး နန်းစောသီရိ၏ အချက်ဒေါသကို ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဟိန်းရာဇာကို မင်း

အထိအထိတစ်ဝါးလို မွေးထားပြီး ရွှေလှောင်အိမ်နှင့်ထားခဲ့သလို
မိန်းမထိခွင့်နှင့်ပတ်သက်ရင်တော့ ခုလိုအခြေအနေမျိုးမဆိုနှင့်
သတင်းလေးကြားရင်တောင် မရချေ...။

‘ဦးရီးတော် ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး’
‘ကျေးဇူးဆိုတာ ဆပ်တတ်ဖို့တော့ လိုတယ်နော်’
‘ဦးရီးတော် ဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်’
‘စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့’

ခွန်ထူးနောင်တစ်ယောက် သူ၏ ရင်ဘတ်ထဲမှ မီးခဲကြီး
အေးငြိမ်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အခန်း ၂၃

ပန်းရသ့ - သူ့ဘဝနှင့်သူ၏ရာဇဝင်တွေက ကောင်းခြင်း
ဆိုတာ တစ်ခုမှမရှိခဲ့သူ၊ ခါးသီးလှသော ဘဝအချိုးအကျွေ့ ကြား
မှာ အသက်ရှင်နေရသူတစ်ဦးဆိုရင် မမှား၊ ထိုသို့ဘဝကို သူက
ဆောက်ချင်သူတော့မဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ၏ဇာတာက သူ့ကို ရုန်း
ကွယ်လို့မရအောင် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းကိုခံခဲ့ရသူပင်။

ဖခင်ဖြစ်သူက အရက်သမား၊ ဖိဝိဇ္ဇာ၊ မိခင်ဆိုတာတော့
သူမသိ၊ ဖခင်ဖြစ်သူကလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှပြောခဲ့ခြင်းမရှိ၊
သူ့ထလည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မေးခဲ့ခြင်းလည်းမရှိခဲ့ပေ။ ဘာ
ကြောင့် မမေးမိသလဲဆိုတာတော့ သူ့ကိုယ်သူပင်မသိ။

ဖခင်ဖြစ်သူက လူဆိုး၊ လူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမဲ့

www.burmeseclassic.com

သားဖြစ်သူ ပန်းရသကိုတော့ ပညာတတ်ကြီးဖြစ်စေချင်ခဲ့သူ၊ ဒါပေမဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ၏ဆန္ဒတွေက မပြည့်ဝခဲ့ပေ။ ပန်းရသ ပညာရေးမှာထူးချွန်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့ပြီး (၁၀)တန်းကို ဂုဏ်ထူး(၅)ဘာသာဖြင့်အောင်မြင်ကာ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့တက်ခဲ့ရသူ။

ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ဟာ များပြားလှပေမဲ့ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်ခန့်ကျော်တစ်ယောက် သားဖြစ်သူအတွက် ငွေကို မပူမပင်ရအောင် ရှာဖွေပြီး ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

ထိုငွေများကို ဘယ်ကနေရခဲ့သလဲဆိုတာမသိခဲ့ပါ။ ပန်းရသတို့သားအဖကြာတွင် ဥပဒေလေးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုဥပဒေကတော့ ဖခင်ဖြစ်သူလုပ်ကိုင်သမျှတွေကို ဘယ်သောအခါမှ သိခွင့်မရသလို မေးပိုင်ခွင့်လည်းမရှိခဲ့ပါ။

ဒါဟာ ဖခင်ကြီးဘက်မှ သူ၏ရာဇဝင်အညစ်အကြေးတွေကို ဖြတ်တောက်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဆိုတာကို နောက်ကျပြီးမှ သိခွင့်ရတော့သည်။

ဖခင်ကြီး ဦးအောင်ခန့်ကျော်သည် သားဖြစ်သူကို ကျောင်းပိတ်ချိန်ရောက်တိုင်း မြို့ကိုပြန်ခွင့်မပြုတာ (၃)နှစ်တိတိပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ကိုသတိရလျှင် ဖခင်ကြီး ပန်းရသဆီကိုရောက်

သားအဖနှစ်ယောက်တွေဆုံမှုလေးကို ကျင်းပခဲ့ကြတယ်။ ဘာကြောင့်မြို့ကို မပြန်ခိုင်းသလဲဆိုတာတော့ မသိခဲ့။

ကြမ္မာမန်တိုင်းတိုက်ခိုက်မည့်နှစ်ပင်ဆိုရမည်။ ပန်းရသ... ဖခင်ကြီးကိုတွေ့ချင်တာကြောင့် မြို့ကို ကြိုတင်အကြောင်းကြားဘဲ ပြန်လာခဲ့တဲ့နှစ်ဟာ သူ၏ဘဝနှင့် သူ့သမိုင်းစာမျက်နှာတစ်ကို စတင်ပြီးရေးထိုးခဲ့တဲ့နှစ်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ဦးလေးသောင်း...ဦးလေးသောင်း...’

ပန်းရသတို့သားအဖနှင့်အတူ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေထိုင်ခဲ့သော ဦးလေးသောင်းကို အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်လေးတွင်ထိုင်နေတာကိုတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် လှမ်းပြီးခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟင်...ရသ...’

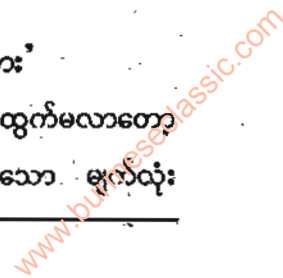
ဦးလေးသောင်းမျက်နှာတွင် အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ကြေကွဲခြင်းစေဒနာကိုပါ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

‘ဦးလေးသောင်း ဖေဖေရော...’

‘ဟို...ဟို...’

‘ဘာလဲ...အပြင်ဝိုင်းတွေလိုက်နေတာလား’

ဦးလေးသောင်းထံမှ စကားသံဆက်ပြီးထွက်မလာတော့ ဆွဲအနေသည်။ ပန်းရသကို စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံး

ထဲတွင် မျက်ရည်စတွေကိုပါ တွေ့နေရတာကြောင့်...

‘ဦးလေးသောင်း...ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘တောက်...’

ဦးလေးသောင်း အံ့ကိုကြိတ်၍တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး

‘အင်အာချင်းမမျှလို့ ငါ့ဆရာ သေဆုံးခဲ့ရတာ’

‘ဗျာ...’

‘ဟုတ်တယ်ရသ...လူလေးဖေဖေကို သူတို့ရှင်းပစ်လိုက်

ကြပြီ’

‘ဘာ...’

ပန်းရသ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် စီးဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး မာကြောခက်ထန်သော ဒေါသတွေနှင့် သွေးများပွက်ပွက်ဆူသွားသည်။

‘ဘယ်သူက ဖေဖေကို သတ်လိုက်တာလဲ’

‘ထွန်းလှဘို...’

တစ်ချိန်က အမဲရောင်နယ်မြေတွင် ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးခေါင်းစဉ်ဖြင့်ဆက်ကြေးတောင်း၊ ဓားပြတိုက်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမှောင်ခိုကူးပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးယူကာ ဘဝသစ်နဲ့ လူကြီးထူကောင်းအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေခဲ့တဲ့သူပင်ဖြစ်သည်။

‘ဦးလေးသောင်း...မင်းကိုအကြောင်းစုံပြောပြမယ်’

‘မင်း(၁၀)တန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ မင်းဖေဖေဟာ သူ့ သား

ကို ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်စေချင်တာ...ဟို...ထွန်းလှဘိုဆိုမှာ ကြေးစား

ဖဲသမားလုပ်ခဲ့တယ်’

‘ဗျာ...’

‘ထွန်းလှဘိုဆိုတဲ့သူက နယ်စပ်ထိသွားပြီး အကြီးစား

လောင်းကစားမှုတွေကို မင်းအဖေနဲ့အတူ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်

ဖန်းရသ... မင်းအဖေဆိုတဲ့သူဟာ အတိတ်ဘဝက ဘာတွေကို

ဆုတောင်းခဲ့သလဲမသိဘူး၊ လောင်းကစားနဲ့ပတ်သက်ပြီး တကယ်

တို ပြုမိဘက်ကင်းတဲ့လူတစ်ယောက်... မင်းအဖေကြောင့်

ထွန်းလှဘိုဟာ အရမ်းကိုချမ်းသာခဲ့တယ်၊ မင်းအဖေကတော့ မင်း

ကျောင်းစရိတ်အတွက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံရနေရင် ကျေနပ်နေသူလေ’

‘ဖေဖေကိုသူက ဘာလို့ သတ်ခဲ့ရတာလဲ’

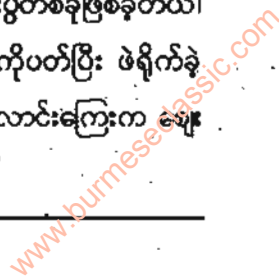
‘ထိုင်းနိုင်ငံထဲမှာ အကြီးမားဆုံးလောင်းကစားပွဲတစ်ခု မှာ

လူတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ရတဲ့လောင်းကစားပွဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်၊

တစ်ဖက်က လောင်းကစားသမားက ကမ္ဘာကိုပတ်ပြီး ဖဲရိုက်ခဲ့

ပြီး ပြိုင်ဘက်ကင်းဖဲသမားတစ်ဦးဖြစ်သလိုလောင်းကြေးက ချေး

အမြင့်ဆုံးထိ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ပွဲတစ်ခုပဲ ရသ...’

‘နှစ်ယောက်တည်း စီးချင်းထိုးတဲ့ပွဲပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်...ငွေကြေးတင်မကဘူး၊ ကျောက်စိမ်း၊ စိန်တွေ ပါ၊ ပါဝင်တဲ့ စိန်ခေါ်ပွဲပဲ... ဒီလောင်းကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဖေဖေ ဟာ အရင်လို ကြေးနဲ့မကစားဘူးလို့ ငြင်းခဲ့တယ်... ဒါကို ထွန်းလှဘို က အနိုင်ရလဒ်ထဲက (၃)ပုံ(၁)ပုံကိုပေးမယ်လို့ ကတိပေးပြီး စိန်ခေါ်ပွဲကိုလက်ခံခဲ့တယ်’

‘ပွဲအခြေအနေက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ဦးလေးသောင်း’

‘မင်းအဖေ နိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ထွန်းလှဘို ဘက်က ကတိမတည်ခဲ့ဘူး၊ ပေးသင့်တဲ့ငွေကြေးကိုမပေးဘဲ မင်းအဖေကို ပါ အပြတ်ရှင်းခဲ့တာ’

‘လူယုတ်မာကြီး’

ပန်းရသ အံ့ကိုကြိတ်ရင်းပါးစပ်ထဲမှ သွေးစက်တွေပါ စီးကျလာသည်။

‘လူလေး...လူလေး... သတိထား...ထားဦး’

ပန်းရသကို ဘယ်လိုမှ တားဆီးလို့မရနိုင်တာကို ဦးလေးသောင်းသိထားသူဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပန်းရသ ဟာ ဒေါသဖြစ်လာပြီဆိုရင် အရမ်းကိုကြောက်စရာကောင်းပြီး တားဆီးလို့မရ၊ ဘီလူးတစ်ကောင်ဝင်ရောက်ပူးကပ်သလို ဖြစ်သွား

တတ်သည်။

‘ကျုပ် ဒီကောင်တွေကို ပြန်ပြီးလက်စားချေမယ်’

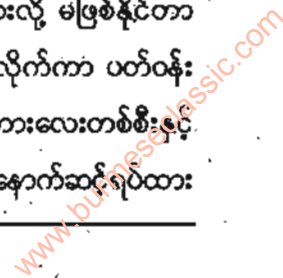
‘ရသ...လူလေးရယ်...မင်းဖေဖေဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို ရောက်အောင်ပြန်ပြီးသွားပါကွယ်’

‘ဖေဖေမရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အနာဂတ်ဆိုတာ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိတော့ဘူး၊ ဖေဖေအတွက် တန်ရာတန်ကြေးကို ပြန်ပြီးယူမယ်’

‘ရသ...လူလေး’

ဦးလေးသောင်း၏ခေါ်သံက နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ပန်းရသတွင် သာမန်လူတွေထက် ထူးခြားသောအစွမ်း တစ်ခုရှိသည်။ မည်သည့်လက်ဖွဲ့၊ အဆောင်တွေမှမရှိဘဲ သေနတ်၊ အား၊ လက်နက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်၍ ဒဏ်ရာပင်မရသောသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ထိုအရာသည် ပန်းရသ၏ အတိတ်ကံ၏ အလျိုးဆက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သလား၊ ပြိုဟုန်ကွတ်တွေနဲ့ ယှဉ်၍ ဆွေးဖြားခဲ့သူလားဆိုတာတော့ မသိပေ။

ရသ သွားရမည့်နေရာက ခြေလျင်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တာကြောင့် လျှောက်နေသောခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်လိုက်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစားကြည့်တော့ ဝီလီဂျစ်ကားလေးတစ်စီးနှင့် အတိတ်အဘက်အာကားကြီးတစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ရပ်ထား

တာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဒီကောင်ကြီးခြံထဲကိုဝင်ဖို့ဆိုရင် ကားသေးတွေနဲ့မရဘူး၊ ဟုတ်ပြီ... ဒင်းတို့ဘဝကိုပါ တစ်ခါတည်း ဇာတ်သိမ်းဖို့ အတွက်...’

ဇာတ်ဆီဘောက်ဆာကားကိုရွေးချယ်လိုက်သည်။

‘ဟေ့လူ ဒါ...ဘာလုပ်တာလဲ’

‘ခင်ဗျားဆီက အကူအညီတောင်းမလို့’

‘ဘာ...’

‘ခင်ဗျားဘဝလေးကိုဆက်ပြီး ရှင်သန်ချင်တယ်ဆိုရင် ကားပေါ်ကနေဆင်းလိုက်ပါ။ ကျွပ် လူမသတ်ချင်ဘူး’

‘မင်း...မင်း...ဟေ့...အု...ဖြောင်း...’

ကားဒရိုင်ဘာကို အန္တရာယ်မပေးလိုတာကြောင့် မျက်နှာကို ရိုက်ချလိုက်ပြီး အသံကိုတိတ်သွားအောင်လုပ်လိုက်ရသည်။

‘ကျေးဇူးအတင်မခံချင်တဲ့လူပဲ၊ ကဲ...ခဏလောက် အိမ်ပြီးလိုက်ခဲ့တော့’

ကားပေါ်မှ ဆွဲချရင် တခြားသူတွေ မြင်နိုင်တာကြောင့် ကားခေါင်းထဲမှာပဲထားပြီး ကားမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

‘ကျွ...’

ပန်းရသ...ကားရပ်ပြီးအဝေးမှလှမ်းပြီးမြင်နေရသော အိမ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သည်။

ရသတို့နေထိုင်သောမြို့တွင် ခမ်းနားထည်ဝါဆုံးအဆောက်အဦကြီးတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီး၏အတွင်းပိုင်းကို မတွေ့နိုင်အောင် မြင့်မားလှသော အုတ်တံတိုင်းကြီးများကို ကာရံထားပြီး ခြံဝန်းတံခါးမကြီးကို ခေတ်မီနည်းပညာတွေနှင့်အဖွင့်အပိတ် ထုပ်ထားသည်ကိုတွေ့နေရသည်။

‘မင်းတံခါးကပဲ ခိုင်မလား၊ ငါ့ကားကပဲ ခိုင်မလားဆိုတာ ထက်တွေ့စမ်းသပ်ရတော့မှာပဲ၊ ကဲ...ဒေါက်...ဂူး...’

ကားစက်နှိုးပြီး အရှိန်ဖြင့်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ခြံတံခါးကြီးနှင့်နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကားစက်ကို ပိုပြီးမြှင့်တင်လိုက်သည်။

‘ဂူး...ဂုန်း...’

ခြံတံခါးကြီးနှင့် ကား၏ ပြင်းထန်စွာထိခိုက်မှုကြောင့် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြီးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ခြံတံခါးကြီးကတော့ ကား၏တိုက်ခိုက်မှုဒဏ်ကို တောင့်ခံနိုင်စွမ်းမရှိ ပြုတ်ထွက်လွင့်စင်သွားသည်။

ပန်းရသကို မှန်ကွဲစများထိမှန်ပြီး လက်မောင်းနှင့်ပါး•

တွင်ဒဏ်ရာ ရသွားသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားကြီးမှာ တိမ်းမှောက်ခြင်း၊ ပေါက်ကွဲခြင်းမရှိဘဲ အိမ်ကြီးဆီသို့သွားသော လမ်းအတိုင်း မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

‘ကိုယ်ရုံတော်တွေ မနည်းပါလား’

ပန်းရသ ကားစက်သတ်ပြီး အိမ်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့် လိုက်တော့ သေနတ်သမား၊ ဓားသမား (၁၀)ယောက်ကျော်မျှ ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့အပြင် ကိုယ်ရုံတော်(၆)ယောက် ဝိုင်းရံပြီး ရပ်နေသော ထွန်းလှဘိုကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဒီကောင်တွေကို လက်နက်မဲ့တိုက်ခိုက်နေလို့ကတော့ အချိန် ကြာသွားနိုင်တယ်၊ ကိစ္စကိုအမြန်ဆုံးဖြတ်ရမယ်’

ကားတံခါးကိုဖွင့်ပြီးအောက်ကို ပန်းရသဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ (၃)ပေလောက်ရှိသော သံထုတ်တစ်ချောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ ပြီးတော့မှ ထွန်းလှဘိုရှိရာကို တည့်တည့် မတ်မတ်လျှောက်သွားခဲ့သည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ...မင်း...မင်းတို့ပထွေးကို ရပ်ကြည့်နေ ကြမှာလား’

ထွန်းလှဘို သူ့ကောင်တွေကို လှမ်းပြီးအော်ပြောလိုက်

တာကြောင့် ရသဆီကို ပြေးဝင်လာကြသည်။

‘ဒုတ်...အင့်...မြောင်း...အီး...’

အရင်ဆုံးပြေးဝင်လာကြတဲ့သူတွေကတော့ တစ်ယောက် ကို တစ်ချက်နှုန်းဖြင့် မြေပြင်တွင် အသီးသီးမှောက်ကုန်တော့ သည်။

‘အညံ့စားလူမိုက်တွေပဲ...လာကြလေကွာ’

ပန်းရသဆီကို ဒုတိယအုပ်စု တုတ်၊ ဓား ကိုယ်စီနှင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်သည်။

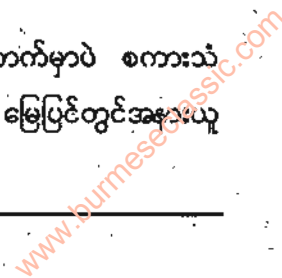
‘မြောင်း...ခွပ်... ဒုတ်...ဟင်...ဟာ...ဟိုက်’

ပန်းရသ ခေါင်းဆီသို့ကျရောက်သွားသော တုတ်ရိုက်ချက် များ၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ဆီက ဓားခုတ်ချက်တွေက ဘာမှအရာ မထင်တာကြောင့် အားလုံးအံ့သြသွားကြသည်။

‘မင်းတို့ တုတ်တွေ၊ ဓားတွေက ဇာတ်ထဲမှာပဲအသုံးဝင် သလို ဖြစ်နေပြီ၊ အပြင်မှာ အသုံးဝင်တာက ဒီမှာက’

‘ဒုတ်...ခွပ်...အီး...အား...အင့်...’

လျှပ်တစ်ပြက် မျက်စိတစ်မှိတ်လောက်မှာပဲ စကားသံ လေးတောင် ဆက်ပြီးထွက်မလာတော့ဘဲ မြေပြင်တွင်အနားယူ ခဲ့ကြတော့သည်။

‘ဆ...ဆရာ.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒီ...ဒီကောင်က လူ...လူမဖြစ်လောက်ဘူး’

‘ဘာ...ဖြစ်ဖြစ်ကွာ..အပြတ်ရှင်း...’

‘ဘာနဲ့ရှင်းရမှာလဲ ဆရာ’

‘ဟာ...ကွာ...မင်းတို့ကို ပေးထားတဲ့ သေနတ်တွေက ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ ဟန်ရေးပြဖို့လား၊ တယ်...ဒီကောင်တွေတော့’
ပန်းရသရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုတွေပေါ်မှာ ထွန်းလှဘိုတပည့် တွေ
သွေးပျက်မတတ်ဖြစ်နေလေသည်။

‘ပစ်...ပစ်တော့ကွာ..’

‘ချောက်...ချောက်...ချောက်...ဟာ...ဟိုက်...ဟင်..’
သေနတ်တွေဆီမှ ကျည်ဆံထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ၊ ပန်းရသ
ကတော့ သူတို့ဆီကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လျှောက်လာတော့သည်။

‘ချောက်...ချောက်...ချောက်..’

နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးကြိုးစားပေမဲ့ သေနတ်ထဲမှ
ကျည်ဆံတွေကထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိပေ။

‘ဘယ်လိုလဲ ဦးထွန်းလှဘို.. ခင်ဗျားလူတွေကို ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်က သေနတ်တွေကို ကိုင်ခိုင်းထားတာလား၊ ဟား...
ဟား...ဟား..’

‘မင်း...မင်း...ကဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်ငါ့ကိုရန်မှရတာ
လဲ’

‘ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာကို ခင်ဗျားသိပ်ပြီး သိချင်နေမှာပေါ့၊
သီစေရမယ်..အရင်ဆုံးခင်ဗျားသိရမယ့်သူက ဦးအောင်ခန့်ကျော်’

‘ဘာ...’

ထိုအမည်ကိုကြားလိုက်သည်နှင့် ဦးထွန်းလှဘို မျက်နှာ
ဖျက်သွားသည်။

‘သူ့ကိုတော့ ခင်ဗျားတောင်းကောင်းကောင်းသိနေမှာပါ’

‘မ...မသိဘူး’

‘ဒိုင်း...အ..’

ပန်းရသ.. သေနတ်နှင့်ဦးထွန်းလှဘို လက်မောင်းကို ပစ်
ချလိုက်သည်။

‘နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးမယ်၊ မသိဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ်
ပေါ်ကနေ ခေါင်းကိုကျည်ကလမ်းကြောင်းပြောင်းသွားမှာနော်’

‘သိ...သိပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ၊
သူ့ကို ဒုစရိုက်သမားအချင်းချင်း စကားများပြီး လက်လွန်သွား
ခဲ့တာပါ’

‘ခင်ဗျားက ကလိမ်ကကျစ်ပဲ၊ ခင်ဗျားဝေစုပေးရမှာကို

လောဘတက်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား

‘ဟင်..ဟို..မ...မဟုတ်ရပါဘူး’

‘ခိုင်း..အီး..’

နောက်ထပ်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ပစ်ချလိုက်ပြန်သည်။

‘သေမင်းနဲ့တော့ အရမ်းကိုနီးစပ်နေပြီနော်..’

‘မင်း..မင်းက သူ့နဲ့ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ’

‘ကျုပ်က သူ့ရဲ့သား’

‘ဟာ...’

‘ငါ..တောင်း...တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ သူ့ဝေစုကို ဝေလိုက်ပါ့မယ်’

‘အရမ်းကိုနောက်ကျသွားပြီ ဦးထွန်းလှဘို၊ ကျုပ်အဖေ့အသက်ကြွေးကိုပဲ ပြန်ယူချင်တာ’

‘မ...မလုပ်ပါနဲ့..ကွာ၊ မင်း ကျေနပ်သလောက် အန်ကယ်ပေးပါ့မယ် မသတ်ပါနဲ့’

‘ဟား..ဟား..ဟား... သိပ်ပြီးရယ်ဖို့ကောင်းနေပြီလူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ထင်တိုင်းကြပြီး သတ်ခဲ့တာတွေခင်ဗျားကြီးပြန်ပြီးတော့ မြင်ကြည့်လိုက်... ကျုပ်ခင်ဗျားဆီပြန်ပြီးယူချင်တာ ငွေမဟုတ်ဘူး..အသက်... အသက်...’

‘မ...သတ်..မသတ်ပါနဲ့...ကွာ၊ တောင်း...တောင်းပန်ပါတယ်..’

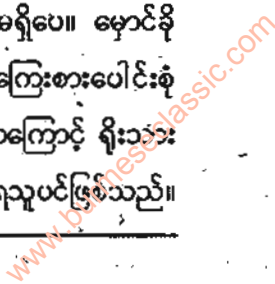
‘ဖြောင်း...အီး..’

ပန်းရသ၏ သံတုတ်ရိုက်ချက်အောင်တွက် ဦးထွန်းလှဘိုတစ်ယောက် ဇီဝိန်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီး...

‘အဖေ..ရေ... အဖေ့အတွက်..သား..အကြွေးပြန်ပြီး ဆပ်နို့နဲ့ခွဲပြီ...’

ပန်းရသ...ဖခင်အတွက် တာဝန်တစ်ခုကိုကျေခဲ့ပေမဲ့ သူ့ဘဝကတော့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုကိုပြောင်းသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝမှာအတွက် ထောင်ဒဏ်တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျခံခဲ့ရပြီး သူ့ဘဝကြောင်းတစ်ခု၏ ဖေးမမှုကြောင့် နိုင်ငံတော်လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့်ပြန်လည်လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ဒီနောက်တော့ ထိုမြို့သားတွင် ကြေးစားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်နဲ့ဘဝကို အရောင်ပြောင်းလိုက်တော့သည်။

ပန်းရသတို့မြို့မှာက ရိုသားခြင်းဆိုတာမရှိပေ။ မှောင်ခိုအေးရေးသမားတွေ၊ ဒုစရိုက်ကိုက်အဖွဲ့တွေ၊ ကြေးစားပေါင်းစုံတို့၏ ကျင်လည်ရာ အောင်မြေတစ်ခုဖြစ်နေတာကြောင့် ရိုးသားစွာနေခြင်းသည် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို အများဆုံးခံရသူပင်ဖြစ်သည်။

၁၂ ❀ စန္ဒာဝယ်

တစ်မြို့လုံးကတော့ ပန်းရသကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ အားကိုးခြင်းတို့နှင့်အတူ အမှောင်လောကကို စိုးမိုးခွင့်ပေးထားခြင်းခံရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ပန်းရသသည် မိန်းမ မရွယ်၊ လောင်းကစားမလုပ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးမသုံးစွဲ၊ တစ်ခါတလေ အရက်သောက်တတ်တာကလွဲလို့ ဘာကိုမှ မခံမင်သူ။

အခန်း ၂၄

ခန့်ညားထည်ဝါလှသော ‘မဟာသီရိ’ စံအိမ်တော်ကြီးကို ပန်းရသ သူ့ကိုခေါ်လာသောကားပေါ်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ရှေးစော်ဘွားအဆက်ဆက် ပဒေသရာဇ်စနစ်ကြီးကို ထာဝရယုံကြည်သော နောက်ဆုံးလက်ကျန်ပဒေသရာဇ်စံအိမ်တော်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

‘ဝူး...ကျွီ...’

အိမ်ကြီးရှေ့တွင် ကားရပ်သည်နှင့် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံကို တူညီစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ကြေးစားနှစ်ယောက်တံခါးထောင့်ပွင့်ပေးသည်။

“သခင်မကြီးစဉ်ရိပ်သာဆောင်မှာစောင့်နေပါတယ်”

“ကြွပါ...ကိုပန်းရသ”

ပန်းရသကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့သူက ကြေးစားလောက၏ ပွဲစားတစ်ဦးဖြစ်သောမော်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်စီးပွားရေး သမားတွေက ကြေးစားတွေကို ငှားရမ်းချင်ရင် မော်ကြီးဆိုက တစ်ဆင့်ဆက်သွယ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မော်ကြီးဆိုသောသူက ပြည်တွင်းတွင်မက ပြည်ပအခြေစိုက်ခဲ့စရိုက်သမားတွေနှင့်ပါ အဆက်အသွယ်ရှိသူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

“ပန်းရသဆိုတာ မောင်မင်းလား”

ပန်းရသကို ပြောဆိုလိုက်သော သခင်မကြီးဆိုသူ၏အသံ မှာ မာထန်နေပြီး တစ်ဖက်ပေါ်မှာ နှိမ့်ချသော အသံပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သော အပြုအမူ၊ စကားသံတွေကို ပန်းရသ အမုန်းဆုံး အထူးသဖြင့် သူတို့နယ်တွင် လက်ကျန်ပဒေသရာဇ်တွေကို ဆွဲ ကျင်နေသူမို့ ခုလို ပဒေသရာဇ်သခင်မကြီးနှင့်ထိပ်တိုက်တွေ့ ရပြီဖြစ်သည်။

“ကျုပ်ကို ခုမှမြင်ဘူးတာနဲ့တူတယ်”

“ဟေ့ကောင်...သခင်မကြီးကို ရိုရိုသေသေပြောစမ်း”

သခင်မကြီးဘေးတွင် ရပ်နေသော ခွန်ထူးနောင်က သခင်

မကြီးရှေ့တွင် ဟန်ရေးဝင်ပြနေသည်။

“ခွန်ထူးနောင်...နှင့်ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ထိုင်ပါဦး ဆောင်မင်း”

“ကျုပ်ခုထဲကပြောချင်တယ်၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားအိမ်မှာ ခိုင်း အထားတဲ့ ကျေးကျွန်တွေလို သုံးနှုန်းတာမျိုးမသုံးပါနဲ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့လက်ပါးစေမဟုတ်ဘူး”

“တယ်...ဒီကောင်တော့ မဟာသီရိစံအိမ်တော်ကြီးကို ဘာ ချားမှတ်နေလဲ”

“ခင်ဗျားတို့ စံအိမ်တော်ကို လှေလာဖို့ ကျုပ်ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စစကားပြောဖို့လာတာ၊ မော်ကြီး...ဘယ် သို့လဲ... ငါ့ကိုပဒေသရာဇ်ကျေးကျွန်စာရင်းထဲကို လာပြီးထည့် ချတာလား”

“မ...မဟုတ်ပါဘူး...”

“သခင်မကြီး စောနန်းသီရိ...ပန်းရသ၏အပြုအမူတွေကို သဘောတွေ့ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုင်နေရာမှထလိုက်ပြီး ခွန်ထူးနောင်ဘက်ကိုလှည့်ကာ..

“ဖြောင်း... အ...သ...ခင်...မကြီး”

ခွန်ထူးနောင်၏ပါးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။

‘ငါ့စကားကို နင်က ဆန့်ကျင်တာလား?’

‘မ...မဟုတ်ရပါဘူး...’

‘သွား...ဟိုမှာရပ်နေ...’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...’

‘အန်တီတောင်းပန်ပါတယ် မောင်ပန်းရသ... အလုပ်ကိစ္စ

စကားပြောကြရအောင်’

စားပွဲရှေ့တွင် ပန်းရသထိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် သခင်

မကြီး ထိုင်လျက်..

‘ကျုပ်လုပ်ရမယ့်အလုပ်ကဘာလဲ’

‘လူတစ်ယောက်ကို ရှာပေးဖို့ပါ’

‘အသက်ရှင်လျက်လား’

‘အခန့်မသင့်လို့ သေသွားလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ အရှင်ရရင်

တော့ ပိုပြီးကောင်းတယ်’

‘ဘယ်လိုလူလဲ’

‘မဟာသီရိစံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်ပြေးသွားတဲ့သူ’

‘မိန်းကလေး တစ်ဦးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်.. ဒီမှာသူ့ဓာတ်ပုံ’

‘ဟင်...’

ပန်းရသ...သခင်မကြီးပေးလိုက်သောဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူ၏သံမဏိနှလုံးသားတစ်ခုလုံးတုန်လှုပ်သွားသည်။ အံ့ပြစ် ထင်းစင်ပြီး တကယ့်ကို တော်ဝင်သွေးလင်းလက်နေသော အလှ ခိုင်ရှင်မလေးပင်ဖြစ်နေသည်။

‘ဘာကြောင့် သတ်ချင်တာလဲ’

‘ဒီကိစ္စက မင်းနဲ့မပတ်သက်ဘူးလေ၊ မင်းလုပ်ရမှာက

ကြေးစား...ဒီထက်ပိုပြီး သိခွင့်မရှိဘူး’

‘ဆောရီးဗျာ...မမေးသင့်တဲ့မေးခွန်းပါ’

ပန်းရသ...သူမကို စိတ်ဝင်စားမှုက သက်ရောက်သွားတာ

ကြောင့် မေးမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘သူ့အမည်ကရော...’

‘ထိပ်တင်လင်္ကာဒေဝီ...’

‘ကျုပ်စဉ်းစားမယ်’

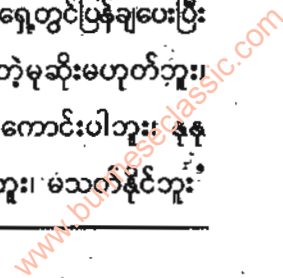
‘စဉ်းစားချိန်မရှိဘူး၊ Yes, No တစ်ခုခုပဲ ကြားချင်တယ်’

ပန်းရသ ဓာတ်ပုံလေးကို သခင်မကြီးရှေ့တွင်ပြန်ချပေးပြီး

‘ကျုပ်က ပန်းနုလေးတွေကို ခူးတဲ့မုဆိုးမဟုတ်ဘူး၊

သားကောင်ဆိုးတွေကို ဖမ်းတဲ့မုဆိုး၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ နုနု

အိပ်ဖပ်မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ကျုပ်မဖမ်းနိုင်ဘူး၊ မသတ်နိုင်ဘူး’

‘မင်းအံ့တွက်ရမယ့်ကြေးက မနည်းဘူးနော်’

‘ငွေဟာ အရာရာတိုင်းကို ပုံသွင်းယူလို့မရဘူး၊ ငွေရဲ့ သားကောင်မဟုတ်ဘူး၊ သခင်မကြီး သွားခွင့်ပြုဦး’

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း...’

‘ဟင်...’

သခင်မကြီးလက်ခုပ်တီးလိုက်သည်နှင့် အိမ်ပေါက်ဝန်းကျင် တွင် လက်နက်ကိုယ်စီကိုင်ထားသော လူမိုက်(၅)ယောက်ရပ် နေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငွေမမက်တဲ့သူကို ခေါင်းညိတ် အောင် လုပ်ကြည့်တာပေါ့’

သခင်မကြီးကို ပန်းရသ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ပန်းရသရဲ့ရာဇဝင်ကို မလေ့လာထားဘူးနဲ့တူတယ်’

ပန်းရသ...ရပ်နေသော လူမိုက်တွေဆီကို သွေးအေးအေး နှင့်လျှောက်သွားပြီး...

‘ကျား...ယီး...ယီး...’

ပန်းရသကို အသံပြုပြီး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြတော့ သည်။

‘ဒုတ်...ဖြောင်း...အင့်...အီး...’

‘ဟင်...ဟာ...’

ပန်းရသ၏ တုံ့ပြန်မှုက အရမ်းကိုမြန်ဆန်တာကြောင့် ကြမ်းပြင်တွင် (၅)ယောက်လုံးတုပ်တုပ်ပင်မလှုပ်။

‘ချောက်...’

သေနတ်မောင်းတင်သံနှင့်အတူ...

‘မင်းခြေလှမ်းတွေ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းလှမ်းရင် မင်းရဲ့ကံ # ဧကောင်းဖြစ်သွားမယ်’

‘သေချာလား...’

သခင်မကြီး သူ့ဇကုပြင်ကို သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ထားတာ ထို မသိကျိုးကျွန်ပြုပြီးဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘ကဲ...ချောက်...ချောက်...ချောက်...ဟင်...’

သခင်မကြီး သေနတ်ဆီမှ ကျည်ဆံထွက်မလာချေ။

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

www.burmeseclassic.com

တိမိတိုက်တွေကို လေရှူးတွေက သယ်ဆောင်သွားနေ သော
ကောင်းကင်ကြီးကို ပန်းရသ မျက်တောင်မခတ်ပဲစိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။ ဘူဆိတာရွှေလျားခြင်းတွေနဲ့အတူ ကုန်ဆုံးခဲ့ကြရတာ
ပဲလေ။ ကြည်နူးခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေနဲ့ ဒုက္ခ၊ သုခတွေကြား
မှာပဲ ဘဝတစ်ခုဟာ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာကြောင့် အတိတ်ဆိုတာ
လူတစ်ယောက်အတွက် မဖြစ်မနေ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပုံရိပ်ဟောင်း
တစ်ခုပင်မဟုတ်လား။

‘ရသ...’

‘ဪ...ဆလောင်းသော်’

ပန်းရသ ထောင်ကထွက်လာပြီးနောက်ပိုင်း အတူတကွ
နေထိုင်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

‘မင်းကိုငါ ကြည့်နေတာကြာပြီကွ၊ မင်းဘာတွေကို အတွေး

လွန်နေတာလဲ’

‘ငါ့ဘဝက ဒီလိုပဲတွေးနေရတာပဲ ဆလောင်းရာ’

‘ဒီတစ်ခါ မင်းအတွေးက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းထင်တယ်၊

ထားလိုက်ပါဦး...ဒါနဲ့ မင်းကိုလာပြီးခေါ်တဲ့ပွဲက ပျက်သွားတယ်
ဆို’

‘ဟုတ်တယ်ဆလောင်း...ငါက လက်မခံခဲ့တာ’

‘ဈေးကြောင့်လား’

‘ဈေးကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး...လူကြောင့်...’

‘အလုပ်အပ်တဲ့သူတွေကို မကြိုက်လို့လား’

‘သူတို့ကြောင့်က အဓိကမဟုတ်ပါဘူး၊ သူခိုင်းတဲ့သူက

အဓိကဖြစ်နေတာ’

‘မင်းပြောတာကို ငါသိပ်ပြီး မရှင်းဘူး’

‘သူတို့ရှင်းခိုင်းတဲ့လူကို ငါက မရှင်ချင်တာ’

‘ရသ...မင်းဆီမှာ ဝေဒနာတစ်ခုခု ကပ်တွယ်သွားတာလား’

‘ဝေဒနာ...ဝေဒနာ...’

ဆလောင်းပြောလိုက်သော စကားပေါ်မှာ ပဲ့တင်ရိုက်သွား
သည်။ သူ တကယ်ပဲ ဝေဒနာတစ်ခုကို ရရှိလိုက်ပြီလား...။
ထိပ်တင်လက်ကံဒေဝီဟာ သူ၏ဝေဒနာရုပ်ကြွင်းတစ်ခုလေလား။

‘ယောက်ျားလေးလား.. မိန်းမလား..’

‘မိန်းကလေးတစ်ဦး၊ တော်ဝင်သခင်မ ပန်းတစ်ပွင့်ပဲ’

‘မဟာသီရိစံအိမ်ကြီးမှာ သခင်မကြီးကလွဲပြီး တခြား သခင်မဆိုတာ ရှိလို့လား၊ ငါတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး’

‘သူတို့အတွက် သခင်မ ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိဘူး၊ ငါ အတွက်တော့ သခင်မ တစ်ပါးပဲ’

‘ဘုရားသခင်...’

ပန်းရသစကားကို ဆလိုင်းမယုံနိုင်လောက်ပင်ဖြစ်သွား သည်။ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပန်းရသဘဝတွင် ကပ်တွယ်ခြင်းကင်းမဲ့နေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

‘ရသ.. ငါအိပ်မက်မက်နေတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘ငါ့ရင်ထဲက သခင်မတစ်ဦးပါကွာ.. ဟင်း...’

မွန်းကျပ်မှု သက်ပြင်းလေးတွေ ကပ်တွယ်ပါသွားသည်။

‘ရသ.. မင်းနဲ့ ဒီအမျိုးသမီးကြားမှာ တစ်ခုခုပတ်သက်နေ သလိုပဲ’

‘ပတ်သက်တာမဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့်...’

‘ဆက်သွယ်နေတာ’

‘ဟင်... မင်းစကားတွေကို ငါသိပ်ပြီးတော့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုတတ်ဘူး’

‘ငါ့နှလုံးသားကလွဲပြီးဘယ်သူမှ ဘာသာပြန်လို့မရတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုပါပဲလေ.. ကြာခဲ့ပြီလို့ဆိုရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မမေ့ နိုင်တဲ့သူအတွက် မဟောင်းနွမ်းတဲ့အိပ်မက်လေးတစ်ခုဖြစ်နေ ဖလားပဲ ဆလိုင်းရယ်..’

‘ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လား’

‘ချစ်သူတွေတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး၊ အဲ.. ကိုယ့်ဘက်က ချစ် ခဲ့ရသူတော့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်’

‘မင်းချစ်နေတာတော့ သိမှာပေါ့’

‘အမှတ်တမဲ့ဆိုဘူးတဲ့ စာရင်းထဲမှာတောင်ပါမယ် မထင် ဘူး’

‘ဟာကွာ.. မင်းချစ်ခြင်းကြီးက ဘယ်လိုလဲဟ’

‘သူနဲ့ငါ မှတ်မှတ်ရရ ဆိုဘူးခဲ့တာ တစ်ရက်ပဲရှိတယ်၊ ငါ ဆယ်တန်းနှစ်က မြို့ကျောင်းမှာဆိုဖြစ်ခဲ့တာ’

‘သာမန်တွေဆိုမှပေါ့’

‘သူ့အတွက်တော့ သာမန်ပဲဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ငါ့အတွက် တော့ တစ်သက်တာ အမှတ်တရပဲ’

‘စိတ်ဝင်စားတယ်...ပြောပြပါလား’

‘တောင်ပေါ်ဒေသမှာ လေပြင်းကျပြီး မိုးတွေသည်းထန်စွာရွာတဲ့တစ်နေ့....’

‘xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxx’

ရသ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ (၁၀:၀၀)နာရီထိုးလုလုဖြစ်နေပြီ.. ဖခင်ဖြစ်သူ ပြန်မလာသေးတာကြောင့် စိတ်ပူမိသွားသည်။ အရင်က အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်ဆိုရင် သူ့ကိုပြောထားခဲ့သည်။ ဒီနေ့ ဘာကိုမှ မပြောခဲ့တာကြောင့်...

‘ငါလိုက်သွားရင် ကောင်းမလား၊ မြို့ထိပ်က ကျင်ထက်ကိုမေးရင်တော့ ဖေဖေ ဘယ်မှာရှိမယ်ဆိုတာကို သိနိုင်မယ်၊ ဟုတ်ပြီ...လိုက်သွားမယ်..’

‘ဝေါ...ဝုန်း...ဒုန်း...’

အပြင်ဘက်တွင် မိုးရောလေပါ ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်နေပြီး ဓာတ်ကြိုးတွေ ပြတ်တောက်ကာ အမှောင်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလိုပင်ဖြစ်နေသည်။ မြင်တွေ့နေရတဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေရဲ့ ကျိုးသံတွေ၊ ယိမ်းထိုးသံတွေက ချောက်ချားဖွယ် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းနေသည်။

ရသ...စက်ဘီးလေးကိုတွန်းပြီး အပြင်ဘက်လေကြမ်းကို

ရင်ဆိုင်ပြီးထွက်လာခဲ့သည်။ သူ၏အန္တရာယ်ထက် ဖခင်ပေါ်ကို ဖျူးရောက်မည့် အန္တရာယ်ကို ပိုပြီးပူပန်နေမိသည်။ မြို့ပြင်သို့ ဖျက်ရသောလမ်းပေါ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ကျော်ခဲ့ပြီး လမ်းကြီးပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

‘ဟင်...’

လေပြင်းနှင့်မိုးစက်ကြားတွင် ဓာတ်မီးရောင်တွင် ရသ ဖျမ်းမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်နေမိသည်။ အား တစ်စီးပေါ်ကို သစ်ပင်ကြီး ပိနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ကယ်...ကယ်ကြပါ..’

မိုးသံတွေနှင့် မသဲမကွဲကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် အားနားဆီကို ကပ်သွားလိုက်သည်။

‘အီး...အား...ကယ်ကြပါ..’

ကားထဲကို ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်တော့ ကားရှေ့ခန်းတွင် အားဒရိုင်ဘာကတော့ သစ်ပင်ကြီးနှင့်ပိမိနေပြီး အော်ဟစ်သံကို ခင်မကြားရတော့။ နောက်ခန်းထဲမှ မိန်းကလေးကတော့ ကားအမှီးနဲ့ညှပ်နေပြီး အပြင်ကိုထွက်လို့မရဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ငါ...ဘာလုပ်ရမလဲ’

ရသစိတ်က ဖခင်ဆီကို ရောက်သွားပြီး ပူပန်နေသလို

ကားထဲမှ မိန်းကလေးကို ထားခဲ့ဖို့လည်း စိတ်ထဲမှာမလုံ။

‘ကျွန်မ...ကို...ကယ်ထုတ်ပေးပါ...ရှင်...’

သူမ၏ ကြေကွဲအက်နေသော အသံလေးကို မိုးစက်သံ
တွေနှင့်ကြားလိုက်ရပြီး...

‘ဖေဖေ...ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တစ်နေရာရာမှာရှိနေမှာပါ
သူ့ကိုကယ်မှဖြစ်မယ်...’

‘မင်းကားထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေနော်...ငါ ကားတံခါးထိ
ဆွဲဖွင့်ကြည့်မယ်’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

‘ကဲကွာ...အီး...ကျွီ...ကျွတ်...ကျွတ်...’

ကားတံခါးမှာ အပေါ်ကနေပီပြီး ညှပ်နေတာကြောင့် သူ
အားနှင့်ဘယ်လိုမှ ဆွဲပြီးဖွင့်လို့မရဖြစ်နေသည်။

‘ဟူး...ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့မဖြစ်ဘူး၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကူအညီတောင်းဖို့ဆိုတာ ခုချိန်မှာဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

ဓာတ်မီးလေးနှင့်ဘေးဘက်တွေကိုထိုးကြည့်လိုက်တော့

‘ဟင်...’

လက်တစ်လံလောက်ရှိသော သံပိုက်လုံးတစ်လုံးကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။ ရသ...သံပိုက်လုံးကိုသွားယူပြီး ဟနေသော ကား

တံခါးကြားထဲကို ထိုးသွင်းပြီး သူ့မှာရှိတဲ့ ခွန်အားအားလုံးကို
နိုက်ထုတ်ပြီး တွန်းကန်ဖွင့်လိုက်သည်။

‘ဒုန်း...ဝုန်း...အ...’

ကားတံခါးပွင့်သွားပြီး ရသပါ နောက်ကို အားနှင့် လွင့်
စင်သွားသည်။

‘ကျွီ...ကျွီ...ကျွီ...’

‘ဟာ...’

သစ်ပင်ကြီးမှာထပ်ပြီး အိပ်ပျော်ဆင်းလာပြီး ကားကို ပြား
ချပ်သွားအောင် ပို့တော့မယ့်အခြေအနေကို ရောက်နေသည်။

‘မင်း...မင်း...ထွက်ခဲ့တော့လေ...’

‘ခြေ...ခြေထောက်ညှပ်နေတယ်’

‘ဟာ...’

ရသပါ ကားထဲကိုဝင်ပြီး ဖင်ထိုင်ခုံနှင့်ညှပ်နေသော ခြေ
ထောက်ကိုဆွဲထုတ်ရသည်။

‘အား...နာတယ်...’

‘ခဲဏလောက် သည်းခံလိုက်ပါ၊ ရခါနီးပြီ...က...’

သူမ၏ နှုတ်နေသော ခြေထောက်လေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ထိတွယ်ပြီးဆွဲထုတ်လိုက်ရသည်။

‘ကျွဲ...ကျွဲ...’

‘မြန်မြန်ထွက်မယ်’

သူမလက်ကိုဆွဲပြီး ကားအပြင်ဘက်ကို ရုန်းထွက်လိုက်သည်နှင့်....

‘ဝုန်း...ဖြောင်း...’

ကားကို သစ်ပင်ကြီးက လွှမ်းခြုံလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ရာနှင့်သူမအတွက် မျက်လုံးတစ်မှိတ်စာလောက်သာ သိသိလေး လွှတ်မြောက်သွားသည်။ မိုးရေထဲမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်နေရင်း လေတွေက ပိုပြီးကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းဖြစ်လာနေတာကြောင့်...

‘ဒီမှာဆက်နေရင် နှစ်ယောက်လုံးကိစ္စချောသွားမယ်’

‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ..ဟို..ဟို..ဦးလေး စံကောင်းကိုမေးမကယ်တော့ဘူးလား’

‘သူ့အတွက် ကံကောင်းစရာမရှိတော့ဘူး၊ မင်းလိုက်လာ၊ နေခဲ့မှာလား၊ လေတွေက အရမ်းကြမ်းလာပြီ..’

‘ကျွန်မ..လိုက်ပါ့မယ်.. အ..ကျွတ်..ကျွတ်..’

သူမ ခြေထောက်မှာ တော်တော်လေးကို နာကျင်သလိုပဲ နေတာကြောင့် လမ်းလျှောက်လို့မရဖြစ်နေသည်။

‘ကဲပါ..မထူးပါဘူး၊ ငါ့ကျောပေါ်ကိုတက်..’

‘ရှင်..’

‘အားမှာတာတွေ ဘာတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ ဒီလမ်းပေါ်ကနေ ခွာမှရတော့မယ်၊ တက်မှာသာတက်ကွာ..’

‘ဟုတ်..’

သူမကို ကျောပေါ်သို့တင်ပြီး အနီးဆုံးအိမ်တစ်လုံးဆီကို ဖြည်းလာခဲ့ရတော့သည်။

‘အိမ်ရှင်တို့...အိမ်ရှင်တို့...’

ခြံတံခါးတွေမှာ လေတိုက်ခတ်မှုကြောင့်ကျိုးပဲ့နေပြီး အိမ်တံခါးမကြီးကတော့ ပိတ်ထားသည်။

‘ဟာ...’

ရသ...တံခါးမကြီးကို သတိထားပြီးကြည့်တော့မှ သော့ခတ်ထားသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

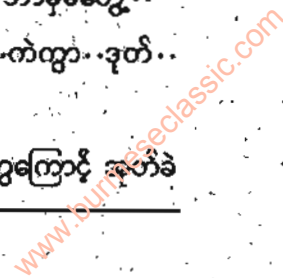
‘တစ်နေရာရာကို ရှောင်ပြေးသွားတာဖြစ်မယ်’

သူမကို အိမ်တံစက်ခြံတံအောက်တွင် နေခိုင်းပြီး သော့ခတ်ဖို့ ဖွင့်လို့ရမည့် လက်နက်ကိုရှာသော်လည်း ဘာမှမတွေ့..

‘မထူးဘူး..ဒီခဲလုံးနဲ့ပဲ ထုဖွင့်ရမှာပဲ..ကဲကွာ..ဒုတ်..’

‘အိ..ကျွတ်..ကျွတ်..’

ရသလက်တွေမှာ အေးစက်ပြီး မိုးရေတွေကြောင့် ခုတ်ခဲ

ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးထုပေးမဲ့ လွဲချော်မှုကြောင့် သော့နှင့်ရိုက်မိကာ
လက်တွင် သွေးများဖြာကျနေသည်။

‘ရှင်...ရှင်...လက်မှာ...သွေး...’

‘ရတယ်...ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကဲ...ကဲ... ဒုတ်...ဒုတ်...
ဖြောင်း’

နာကျင်နေသော ဝေဒနာကို ကြိတ်မှိတ်ခံစားပြီး သော့ကို
ထုချလိုက်တော့မှ ပြုတ်ထွက်သွားသည်။

‘ရပြီ... ဝင်ကြရအောင်...’

‘အင်း...’

သူမလက်မောင်းကိုတွဲပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်ထဲ
မှာတော့ မှောင်မဲနေပြီး စမ်းတဝါးဝါး ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်ပြီး
ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဝုန်း...ဖြောင်း...ဒုန်း...’

အိမ်၏အပြင်ဘက်တွင် လေပြင်း၏ ကြိမ်းဝါးသံတွေကို
ကြားနေရသည်။

‘ဟိ...အီး...အီး...’

သူမဆီမှ ညည်းသံကိုကြားနေရသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
ချမ်းစိမ့်စိမ့်လေးဖြစ်နေပြီ။

‘မင်း...ဒီမှာထိုင်နေဦး’

‘ရှင် ဘယ်သွားမလို့လဲ’

‘အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေတာထက် အလင်းတစ်ခုခုရအောင်
သွပ်ရမယ်...ပြီးရင် မင်းရေခိုတွေကိုလဲရမယ်လေ’

‘ရှင်...’

ရသ...ထိုင်နေရာမှထပြီး ဓာတ်မီးအလင်းနှင့်ရှာဖွေရတော့
သည်။

‘ဟုတ်ပြီ...ချောက်...’

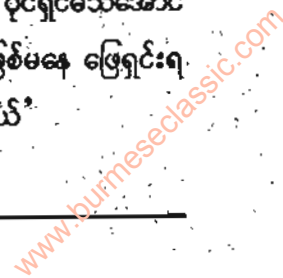
အရေးပေါ်သုံး မီးအိမ်ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဖွင့်လိုက်
တာမှ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး လင်းလက်သွားသည်။

‘ကဲ...အမိ... ဒီရိုထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲမသိဘူး၊ မင်းဝတ်
အဆင်ပြေတာကို ယူပြီးလဲထား...’

‘ဟိ...ဖြစ်ပါ့မလား၊ သူများပစ္စည်းတွေ မကောင်းပါဘူး’

‘ခက်နေပြန်ပြီ... ခုအခြေအနေက ဒီလိုမဖြေရှင်းရင် မင်း
အခြေအနေက ပိုပြီးဆိုးသွားလိမ့်မယ်၊ ငါတို့က ပိုင်ရှင်မသိအောင်
အတုအမတ်ဘူး၊ တကယ်ဒုက္ခရောက်လို့ မဖြစ်မနေ ဖြေရှင်းရ
တာ၊ ဝတ်မှာသာ ဝတ်စမ်းပါ၊ ငါ ရင်ဆိုင်မယ်’

‘ဒါဆို ဘယ်မှာလဲရမှာလဲ’

‘အခန်းထဲမှာဝင်ပြီးလဲပေါ့ကွာ၊ ငါ့ကိုစိတ်ချ..’

သူမ...ချမ်းသည်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲကို ဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲတော့သည်။ သူမ အဝတ်အစားလဲနေချိန် မှာ ရသ နောက်ဖေးဘက်ကိုဝင်ကြည့်တော့ ဓာတ်ဘူးတစ်ဘူးနှင့် ကော်ဖီမစ်ထုပ်တွေကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဓာတ်ဘူးထဲမှရေနှေးက ပူနေဆဲဖြစ်သည်။ ခွက်နှစ်ခွက်ထဲကို ကော်ဖီမစ် ဖောက်ထည့်ပြီး ဖျော်လိုက်သည်။

‘ဟင်..’

သူမ ရှုပ်အင်္ကျီပွပွလေးနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားပြီး ရေစိုဆံပင်တွေကို ခြောက်အောင် ဖြန့်ကျဲထားသော မျက်နှာလေးကို ဂရုပြုပြီးကြည့်လိုက်မိချိန်သည် အပြင်တွင်တိုက်ခတ်နေသော လေပြင်းထက်အဆပေါင်းများစွာပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုတစ်ခုကို ရသ အတိုက်ခံလိုက်ရသလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင်လက်ထဲက ဘာတွေလဲ’

‘ကော်..ကော်ဖီလေ...အချမ်းပြေသွားအောင် သောက်လိုက်’

‘ရှင်အိမ်ကျနေတာပဲနော်’

‘မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ နောက်တော့မှပဲ တောင်းပန်ထား’

မယ်ဗျာ..’

ကော်ဖီခွက်လေးကို ကိုယ်စီကိုင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူမမျက်နှာတွင် တစ်ခုခုကြေကွဲရိပ်သန်းသွားသည်။

‘မင်း စိုးရိမ်နေတာလား’

‘ကျွန်မ...ကားဆရာ ဦးလေးစံကောင်း..’

‘ဒါတော့ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ မင်းကိုရွေးပြီးထုတ်ခဲ့ရတာ ဟုလည်း မင်းကားဆရာအတွက် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့တဲ့ အခြေအနေကြောင့်ပါ’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ..’

‘ကော်ဖီတွေပူတုန်း သောက်လိုက်၊ မနက်လင်းမှပဲ မင်း အိမ်ကိုပြန်လို့ရမှာ..ခွဲအခြေအနေကတော့ တစ်မြို့လုံးဘာတွေဖြစ်လေ့ဆိုတာကို မသိနိုင်ဘူး’

‘ရှင်ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး’

‘ကြိုကြိုကံခြင်းနဲ့တိုက်ဆိုင်ခြင်းပါပဲလေ’

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားသံလေးတွေတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ

‘ရှင်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်’

‘ပန်းရသ..’

‘ကျွန်မက လင်ကပါ။ ဒီမြို့ကမဟုတ်ပါဘူး၊ မြောက်
ပိုင်းဘက်ကပါ။ ကျွန်မ အဒေါ်ဆီကို အလည်သွားပြီးအပြန်မှာ
ခုလိုဖြစ်ခဲ့တာပါ..’

ရသ...နုလုံးသားအိမ်ထဲတွင်လင်ကဆိုသော အမည်
ကလေးတိုးညှင်းစွာ ဝင်ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။

‘မှတ်ထားပါ့မယ်၊ မင်းအိပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒရှိရင်အိပ်လေ’
‘ရှင်ကရော..’

‘ရာသီဥတုပုံမှန်မဖြစ်သေးတော့ အိပ်လို့မသင့်ဘူးလေ၊
ပြီးတော့ ငါတို့ရောက်နေတဲ့နေရာက အကာအကွယ်မယ်တဲ့ ကုန်း
ထိပ်မှာဆိုတော့ သတိလေးနဲ့နေရမယ်၊ ဩတ်...နေဦး၊ ခုနက
ဆေးအိတ်တွေ့လိုက်တယ်၊ မင်းခြေထောက်ကိုဆေးစည်းရင်
ကောင်းမယ်’

‘ရှင်လက်ကိုလည်း ဆေးထည့်ပါဦး’

လေပြင်းည၏ အကြည့်လေးတွေက ဘယ်သောအခါမှ
ဘယ်သို့သောအကြောင်းအရာနဲ့မျှ မပျောက်နိုင်ဘူးဆိုတာကို..

‘မင်းဇာတ်လမ်းက ပြီးသွားပြီလား’

‘ပြီးသွားပြီ ဆလောင်း..’

‘ဘယ်လိုကြီးလဲကွာ.. တစ်ညတာပုံပြင်ဖြစ်နေပြီ..’

‘ငါတို့နှစ်ယောက်အတွက် တစ်ညတာ ပုံပြင်လေးပဲထား

ဆိုက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ခုချိန်ထိ သူ့မျက်နှာလေးကို ဖျောက်ဖျက်လို့
မရဘူး’

‘ဒါနဲ့ မနက်မိုးလင်းတော့ သူ့ကိုအိမ်ပြန်ပြီးပို့ပေးခဲ့တယ်

မို့ ဟုတ်လား’

‘မနက်မိုးလင်းတော့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့တွေနဲ့ သူ ပြန်ပြီး

၄၆ ❀ ❀

လိုက်သွားတယ်လေ..'

'မင်းကိုနှုတ်ဆက် ခဲ့သေးလား'

'နောက်ပြန်ဆုံမယ်တဲ့'

'ဆုံဖြစ်ကြသေးလား'

'ခုချိန်ထိပဲလေ..'

'ခုနေ့မြင်ရင်ရော မှတ်မိပါ့မလား'

'သူ့ဘက်ကတော့မပြောတတ်ဘူး၊ ငါ့ဘက်ကတော့
ဓာတ်ပုံလေးမြင်တာနဲ့တင် မှတ်မိနေတယ်'

'မင်း အစွဲအလမ်း တယ်ကြီးတာပဲ'

'သူဟာ ငါ့ဘဝရဲ့ ညှို့ဝင်မှုအားအကောင်းဆုံးလမ်းမင်းထေး
တစ်စင်းပဲ ဆလိုင်းရေ...'

အခန်း ၅၅

'မင်းပြောတာ သေချာလား ဆလိုင်း'

'လုံးဝ မလွဲတဲ့သတင်းပဲရသ...'

'မဟာသီရိ' စံအိမ်သခင်မကြီးကတော့ လင်္ကာကို အပြတ်
ရှင်းဖို့ကြေးစား(၂)ယောက်ကို ငှားရမ်းလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

'ဈာန်..'

ကြေးစားလောကတွင် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးလူ တစ်
ယောက်၊ သွေးအေးပြီးနှလုံးသားမဲ့ ရက်စက်တတ်သူ၊ ငွေကလွဲ
ပြီး ဘာကိုမှ မမြင်တတ်သူ၊ မြန်မာပြည်တင်မက တခြားနိုင်ငံ
ဆွေတောင် သူ့ကိုကြေးစားငှားရမ်းရတဲ့အထိ ကြေးစားလောက
တွင်နာမည်ရသူ...

www.burmeseclassic.com

‘စတန်း...’

သူကတော့ ကြေးစားလောကတွင် မြေခွေးလိုလူ...အနံ့ခံ
ကောင်းပြီးလူပျောက်ရှာဖွေရေးတွင် ကျွမ်းကျင်သူ၊ သူများတွဲလို
သေနတ်မကိုင်၊ ဓားမြှောင်များစွာတို့၏သခင်လိုပင် ခေါ်လောက်
အောင် ခါးဝိဇ္ဇာတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

‘သူတို့(၂)ယောက်တည်းလား...’

‘ခွန်ထူးနောင်တို့က နောက်ကနေခြံရံသဘောပဲ’

‘ဟင်း...’

ပန်းရသ သက်ပြင်းပူတွေကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်း
ထဲတွင် အတွေးများစွာနှင့်လင်္ကာကို ကာကွယ်ပေးရန် နည်းလမ်း
ကို စဉ်းစားနေရတော့သည်။

‘ဆလိုင်း...’

‘ပြောလေ ရသ...’

‘မင်းဆီက အကူအညီလိုတယ်’

‘ငါဘာကို ကူညီရမလဲ ဆိုတာကိုပြော’

‘လင်္ကာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စကို ငါတို့အရင်ဦးအောင်
ရမှဖြစ်မယ်၊ မင်းကူညီနိုင်မလား...’

‘ကူညီရမယ့်ကိစ္စတွေက မင်းနဲ့ငါ့ကြားမှာ ပြောရမယ်’

စကားတွေမဟုတ်ဘူးရသ...အင်း...စတန်းလို အနံ့ခံကောင်း
တဲ့မြေခွေးထက် အရင်ဦးအောင် သတင်းရရှိကတော့ခက်တယ်၊
ခုကိစ္စမှာ ဒီကောင်က ငါတို့ထက်သာတယ်’

‘မင်းပြောတာကို ငါလက်ခံပါတယ်၊ ဒီအတွက် ငါတို့ဘက်

ထဲ ဘာတွေလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားရမှာ’

‘ဟုတ်ပြီ...’

‘ဘာဟုတ်တာလဲ’

‘ငါတို့အတွက် ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ကိုတွေ့ပြီ’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဖျံလေး...’

‘လွတ်ငြိမ်းနဲ့ပါလာတဲ့ ချာတိတ်မဟုတ်လား’

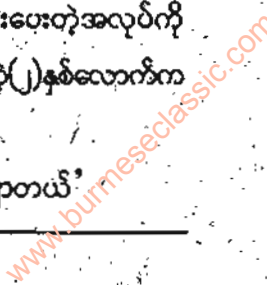
‘ဟုတ်တယ်... သဲတင်းရောင်းစားနေတဲ့အလုပ်ဘက်မှာ

တော့ ပြိုင်ဘက်ကင်းပဲ’

ဖျံလေးဆိုသည့်ချာတိတ်က အသက်(၂၀)ဝန်းကျင်လောက်

ပြီး ငယ်စဉ်ကတည်းကသတင်းယူ သတင်းပေးတဲ့အလုပ်ကို
ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့(၂)နှစ်လောက်က
စားထိုးမှုနှင့်အပြစ်ဒဏ်ကျသွားသူဖြစ်သည်။

‘ဖျံလေးကို စတန်းတို့အသုံးချမှာသေချာတယ်’

‘ဖျံလေးဆီကို လက်ဦးမှရအောင်သွားရမယ်’

‘သွားဆို ခုသွားမယ်ကွာ’

‘ရသ...’

‘ဘာလဲ...ဆလိုင်း...’

‘မင်းအရင်လိုမဟုတ်ဘူး’

‘ငါက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ’

‘မင်းနဲ့ငါ လက်တွဲလာခဲ့တာကြာပြီ၊ မင်းခုလို စိတ်မြန်ဆန္ဒတွေစောတာကို ခုတစ်ခါပဲတွေ့ဘူးတယ်’

‘ဒါကတော့ကွာ...’

‘ငါသဘောပေါက်ပါတယ် ရသရယ်၊ နှလုံးသားရဲ့ဆန္ဒတန်ခိုးရှင်ရဲ့စေခိုင်းမှုတွေကြောင့် မဟုတ်လား’

ဆလိုင်း၏စကားကို သူမငြင်းခဲ့ပေမဲ့ ဝန်ခံဖို့ကတော့ အင်အားမဲ့နေခဲ့သည်။ ငွေကြေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမှောင်လောကထဲကို ဖြတ်သန်းနေခဲ့ရတဲ့ ပန်းရသဆိုတဲ့သူဟာ ခုတော့ အခွင့်အမှောင်လောကမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသည်။ ဒါဟာ ခွင့်ခြင်းတရားတို့၏ စွမ်းအားတွေပင်ဖြစ်မည်။

‘ဘာပြောတယ် ဖျံကလေးကို သူပုန်အဖွဲ့ကဖမ်းထား

‘ဟုတ်တယ်ရသ... သူပုန်ဆိုပေမဲ့ တောတွင်းလက်နက်အုပ်စုတွေလို အင်အားတောင့်တင်းတဲ့အဖွဲ့တော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့လိုင်းတွေကို ဆက်ကြေးယူပြီး နယ်စပ်ကနေလမ်းကြောင်းသွားတဲ့ကောင်တွေ’

‘ဘာကြောင့် ဖမ်းသွားတာလဲ’

‘ဒီကောင်တွေသတင်းကို အစိုးရဘက်ကိုပေးလို့’

‘ဟူး...’

လက်နဲ့ပတ်သက်သောအခက်အခဲတွေကို စတင်ပြီးကြုံရနေရပြီဖြစ်သည်။

‘မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ ရသ’

‘လင်္ကာအတွက် တစ်ခုတည်းသော ကယ်တင်နိုင်ရေးက ဖျံလေးဆိုတဲ့ကောင်ပေါ်မှာမူတည်နေတယ် ဆလှိုင်း...’

‘ဒီတော့...’

‘ဖျံလေးကို ကယ်ရမယ်’

‘ရသ... ဒီကိစ္စက မလွယ်ဘူးနော်’

‘လွယ်ကူအောင် လုပ်ရမှာပဲ...မင်းနေခဲ့ပါ’

‘ရသ... ဒီကောင်တွေနေထိုင်တဲ့နေရာက ခရီးကြမ်းထဲထက် စခန်းတည်ဆောက်ထားပုံက ခိုင်ခန့်တယ်၊ အစိုးရတပ်တောင် ထိုးစစ်ဆင်ဖို့ခက်တယ်’

‘ရွေးစရာမရှိတော့ဘူး ဆလှိုင်း’

‘မင်းဘက်က ဒီလောက်တောင်ဆန္ဒတွေကြီးနေမှတော့ မတားတော့ဘူး၊ မင်းသဘောအတိုင်းပဲ ရသရေ’

‘မင်းဆန္ဒကဧရာ...’

‘လူပေါင်းမှားတယ်လို့ပဲ သဘောထားရမှာပဲလေ... တဲ့အပိုင်းကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ’

‘ဘယ်နေ့လောက်ခရီးထွက်မလဲ ဆလှိုင်း’

‘အစိမ်းသက်သက် ချဉ်းကပ်ဖို့တော့မလွယ်ဘူး၊ ထ

‘ကြောင်းတစ်ခုနဲ့ရောပြီးဝင်မှဖြစ်မယ်’

‘ဒီအပိုင်းကို မင်းပဲစီစဉ်ကွာ’

‘အင်း...ဟုတ်ပြီ၊ မနက်ဖြန် နယ်စပ်ဘက်ကို ပစ္စည်းပို့ဆောင်ဖို့ တစ်ဖွဲ့ရှိတယ်၊ အလုပ်သမား(၅)ဦးလောက်လည်းလိုနေကြတယ်၊ မင်းနဲ့ငါကယ်ရီသဘောလိုက်သွားကြရမယ်’

‘လိုက်တာတော့ဟုတ်ပြီ၊ ဒီကောင်တွေဆီကိုရောက်ပါ

လား’

‘မရောက်မှာတော့မပူနဲ့၊ မှောင်ခိုလမ်းကြောင်းဆင်းလာပြီဆိုရင် ဒီကောင်တွေက မဖြစ်မနေရောက်လာကြတာပဲ၊ သူတို့နေတဲ့စခန်းကိုရောက်ဖို့ကတော့ နောက်တစ်ပိုင်းဆက်ပြီးကြစည်တာပေါ့’

‘ဒါဆိုရင် ကယ်ရီလိုက်ဖို့ကို မင်းသွားပြီးပြောတော့လေ’

‘ဒီအတွက် မပူနဲ့ရသ၊ လမ်းကြောင်းဦးဆောင်မယ့်ကောင်မ ငါ့ကောင်ပဲ၊ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောထားလိုက်မယ်၊ တစ်ခုတော့ ခက်ထဲမှာ ကသိကအောက်ဖြစ်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဖျံလေးဆိုတဲ့ကောင်မျိုးကို ကယ်ရလို့ဟေ့’

တောလမ်းခရီးကို တစ်ညနှင့်တစ်ရက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရင် ထံတားတစ်ခုဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုလမ်းတွေကို တစ်ချိန်က အမဲရောင်နယ်မြေသတ်မှတ်စဉ်က သေနတ်သံတွေနဲ့ တိုက်ပွဲတွေ နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေသော နေရာတစ်ခုဆိုပေမဲ့ ယခုအချိန်မှာတော့ ကုန်သွယ်မှုလမ်းကြောင်းတစ်ခုဖြစ်နေပြီဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လက်နက်၊ လူမှောင်ခိုကူးမှုကလွဲပြီး တခြားသော မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတွေကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်တော့ မကိုင်တွယ်သဖြင့် မှောင်ခိုလမ်းကြောင်းမှာ လွယ်ကူသလိုရှိနေသည်။ ရသနင့်ဆလိုင်းအပါအဝင် ဆယ်ဦးတို့မှာ ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီဖြင့်လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဆလိုင်း...’

‘ဘာလဲ...ရသ’

‘ခုငါတို့သယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘိန်းတွေတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး’

‘ရသရေ...ဘိန်းဆိုရင် ဒီထိတောင်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဖမ်းခံရတာကြာပြီ၊ ငါတို့ထဲမှာ အစိုးရဘက်ကလူလည်းပါတယ်’

‘ဟင်...’

‘ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့၊ ဒီပစ္စည်းတွေက သာမန်မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေပါ၊ ဥပဒေနဲ့သိပ်ပြီး မငြိပါဘူး’

‘ဒါဆို တရားဝင်ကူးသန်းပေါ့ကွာ’

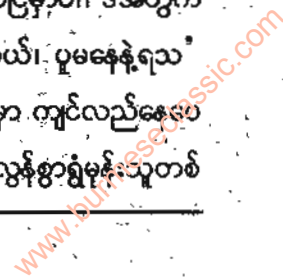
‘တရားဝင်ဈေးကွက်နဲ့မှောင်ခိုဈေးကွက်က မတူဘူး’

‘မင်းပြောတာ သိပ်ပြီးနားမရှင်းဘူး’

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် အခွန်ရှောင်တဲ့သဘောလောက်ပါ၊ ငြီးတော့ ဈေးကွက်မှာလည်း အောက်ဈေးနဲ့ ပစ္စည်းဖြန့်ရတာ ခြန့်တယ်လေ၊ အများဆုံးငြိရင် အခွန်ဥပဒေနဲ့ပဲငြိမှာပါ၊ ဒီအတွက် သူဌေးက အစိုးရနဲ့ သူ့ဘာသာသူရှင်းနိုင်တယ်၊ ပူမနေနဲ့ရသ’

ရသဆိုတဲ့သူက ကြေးစားလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေပေ

မဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ လူမှောင်ခိုကူးခြင်းတွေ လွန်စွာရှုံ့မုန်းသူတစ်

ဦးဖြစ်သည်။

‘ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း...’

‘ဟင်...ဟာ...’

တံတားတစ်ဖက်တောင်ကုန်းပေါ်ဆီမှ သေနတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ခြေလှမ်းအားလုံးရပ်တန့်သွားသည်။

‘ရသ...ငါတို့ပစ်မှတ်တွေဆီရောက်ပြီ...’

‘အင်း...’

ရသ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ခဏအကြာတွင်တောင်ကုန်းပေါ်မှ သေနတ်သံများ (ရှုယောက်ဆင်းလာကြသည်။

‘မင်းတို့ထဲမှာ တာဝန်ခံဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်...ကျွန်တော်ပါ’

ရသတို့ကိုခေါ်ခာဆင်လာသော ထီးကလော်ဆိုသောသူ လက်ထောင်ပြီး သေနတ်သံများဆီကိုသွားသည်။ ပြီးတော့မှ ရမည့်ဆက်ကြေးကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘နောက်တစ်ခေါက် ဆက်ကြေးခွန်တွေကို ဒီထက်ပိုပေးပေးရမယ်ဆိုတာကို မင်းတို့သူဌေးတွေကိုပြောပြလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

ဆက်ကြေးကောက်ခံသောအဖွဲ့တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်သွားသည်ကိုရသတို့ စိုက်ကြည့်နေပြီး လှုပ်ရှားရမည့်အခြေအနေကို ထောင့်ပြင် ထားလိုက်သည်။

‘ရသ...’

‘အေး... ငါသဘောပေါက်တယ်၊ ရှေ့ကကောင်တွေကို တစ်ခြည်ဖြတ်ပြီးတာနဲ့ ဒီကောင်တွေနောက်ကိုလိုက်မယ်’

‘အင်း...’

တောင်ကြောအဆင်းတွင် ကယ်ရီသမားတွေ တစ်ယောက်တစ်ယောက် အလှမ်းဝေးသွားသည်နှင့် ရသနှင့်ဆလိုင်း အထုပ်တွေကိုချလိုက်ပြီး သူပုန်တွေနောက်ကို ခပ်သွက်သွက်လေး လိုက်သွားကြသည်။

‘ဟို...ဟိုမှာ လှမ်းမြီးတွေရပြီ ရသ...’

‘သိမ်ပြီးအနီးကပ်လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး’

နှစ်နာရီနီးပါးလောက် သူပုန်တွေနောက်ကနေနောက်ဆောင်ခံလိုက်ရင်း ခိုင်ခိုင်ခန့်ခန့် ဆောက်ထားသော စခန်းတစ်ခု တွေ့လိုက်ရသည်။ အချိန်ကလည်း ညနေခင်းဘက်ကို ကူးပြောင်းနေပြီဖြစ်သည်။

‘ညကိုစောင့်ပြီးဝင်ကြမယ်’

သိပ်ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ၊ ဒင်းတို့နောက်ကိုလိုက်ရတ
ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ၊ နားချိန်ရတော့ ပိုပြီးကောင်းတာ
ကွာ..

နှစ်ယောက်သား သက်ရင့်အပင်ကြီးပေါ်သို့တက်ပြီး ည
စောင့်နေမိသည်။ အသင့်ပါလာသော စားစရာတွေကို ထုတ်
အားဖြည့်ကြသည်။ အပင်ကြီး၏ သစ်ခွဆုံတွေက လူတစ်ယောက်
အတွက် ကျောခင်းပြီးအနားယူလိုရသည်။ တစ်ယောက်တစ်ဖ
စီမှာ ကျောခိုပြီး အနားယူကြသည်။ တော၏ သစ်ရွက်ခတ်
တွေ၊ ကျေးငှက်တွန်ကျူးသံတွေက သံစဉ်လေးတွေလို ရိုက်ခတ်
နေလေသည်။

အမှောင်ထုက ညဆီကို ခရီးဆက်လာပြီးတော့ကြီးတစ်
လုံးတိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် လခြမ်းကွေး
က တိမ်မဲကြားမှ ရုန်းထွက်စပြုနေလေသည်။

- ‘ဆလိုင်း.. စခန်းနားကိုကပ်မယ်’
 - ‘အင်း...မင်းသေနတ်သုံးဦးမှာလား’
 - ‘မသုံးဘူး’
 - ‘ငါကတော့ အခြေနေပေါ်မူတည်ပြီးသုံးရမယ်’
- သစ်ပင်၊ သစ်ရိပ်တွေကို အကာအကွယ်ပြုပြီး စခန်း

တို့ ချဉ်းကပ်ပြီး အရိပ်အခြည်ကိုစောင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

‘ဝူး..’

တောလမ်းအတိုင်းမောင်းလာသော ကုန်တင်ကား..ရသ
တို့နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

‘ကားကဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဓသိဘူး’

‘ဆလိုင်း...ငါတို့အတွက် စခန်းထဲကိုဝင်ဖို့ အခွင့်အရေး
တစ်ခုပဲ..’

‘မင်းဆိုလိုတာက ကားနဲ့လိုက်မယ်ပေါ့..’

‘သေချာတဲ့စကားပဲ’

‘ဒါဆို ဝင်ကြစို့’

ကားနောက်ဘက်ကို တာလပတ်တွေပိတ်ထားပြီး ကားရှေ့
ခန်းတွင် ကားမောင်းသူနှင့်ဘေးမှသေနတ်သမားတစ်ဦးပါသည်။
ကားမောင်းသမားက ရှေ့ကားစက်ဖုံးကိုဖွင့်ပြီး ကားကို ပြင်နေ
သည်။ ရသနှင့်ဆလိုင်းတို့ ကားနောက်ဘက်ဆီသို့တက်လိုက်ကြ
သည်။

‘ဟင်... လက်နက်တွေ..’

‘မှောင်ခိုဈေးကွက်ကနေ ဝင်လာတဲ့လက်နက်တွေဖြစ်မယ်၊

ဒီအတိုင်းဆို ဒီကောင်တွေက လျှော့တွက်လို့မရဘူး

‘ဟုတ်တယ်...သူ့ပုန်အဖွဲ့မဟုတ်တော့ဘူး၊ လက်နက်
မှောင်ခိုဂိုဏ်းလိုဖြစ်နေပြီ...’

‘ရပြီဟေ့...သွားကြရအောင်...’

‘အောင်ဘု...ရေ...မင်းကားက ချက်ချင်းပြန်ပြီးထွက်ရမှာ
မဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ်...ပစ္စည်းတွေချပြီးချက်ချင်းပြန်ထွက်ရမှာ ကွ၊
ဟိုမှာထပ်ပြီးတင်ရမယ့်ပစ္စည်းတွေ ရှိသေးတယ်’

‘သွားကြမယ်...’

ကားရှေ့ခန်းတွင်ပြောနေသောစကားတွေကို ရသတို့ကြား
နေရပြီး ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။

‘ဆလှိုင်း...ငါတို့အမြန်ဆုံးလှုပ်ရှားဖို့တော့လိုမယ်’

‘ဒီကားနဲ့ပြန်ပြီးထွက်ဖို့လား’

‘အင်း...’

ကားမှာ စတင်မောင်းနှင်ပြီဖြစ်သည်။

‘ပူး...ကျွဲ...’

ကားထိုးရပ်သည်နှင့်ပတ်စန်းကျင်အခြေအနေကို ကြည့်
လိုက်တော့ အန္တရာယ်ကင်းတာကြောင့် ကားပေါ်မှနှစ်ယောက်
သားအမြန်ဆုံးခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အမှောင်ထုထဲတွင် ပုန်းလှိုးနေ

ထိုက်ကြသည်။

‘ရသ...အခြေအနေကတော့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဖျံလေးကို
ဘယ်မှာထားတယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး’

‘ဆလှိုင်း...မင်းပါးစပ်ပိတ်ပြီးနေစမ်းကွာ’

ရသ ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော အဆောက်အဦတွေကိုလှေလာ
အကဲခတ်ပေခဲ့တာမှ မထူးခြားပေ။

‘မြန်မြန်ခေါ်ခဲ့စမ်းကွာ’

‘ဟင်...ဟာ...’

လူတစ်ယောက်ကို ကြိုးတုပ်ပြီးသေနတ်သမား(၃)ယောက်
အတင်းဆွဲခေါ်လာသည်။

‘ဒါ...သတ်မလို့ခေါ်သွားတာ ရသ...’

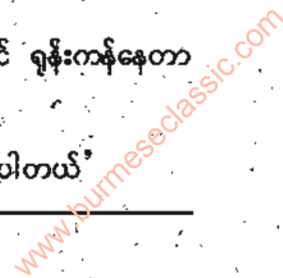
‘တောက်...လူတစ်ယောက်အသက်ကိုကွာ... စာနာမှုမဲ့စွာ
သတ်ဖြတ်နေတဲ့ကောင်တွေပဲ’

‘ရ...သ...ဟို...ဟိုမှာ...ဖမ်းပြီးခေါ်လာတဲ့သူက ဖျံလေး’

‘ဟ...’

ဖျံလေး ထိုသေနတ်သမားလက်ထဲတွင် ရုန်းကန်နေတာ
တွေ့နေရသည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုမသတ်ပါနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘မင်းတောင်းပန်လည်း ဘာမှမထူးဘူး၊ ငါတို့မှာ မင်းကို ပြန်ပြီးလွှတ်ပေးနိုင်တဲ့အာဏာမရှိဘူး’

ဖျံလေးကို ဆွဲခေါ်လာသော သေနတ်သမားတွေ ရသတိနှင့်အနီးဆုံးသို့ရောက်ရှိလာသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မြင်ကွင်းက ရှင်းနေသဖြင့် ဆလောင်းကိုအချက်ပြလိုက်ပြီးအသံပြင်ထားလိုက်သည်။ အနီးဆုံးသို့ရောက်သည်နှင့်...

‘ဖြောင်း...အိ...ခွပ်...အင့်...ဒုတ်...အား...’

နှစ်ဦးလုံး လက်ညှိသောကြောင့်သေနတ်သမား(၃)ယောက်လုံးပြန်လည်လှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်တော့ဘဲ မြေပြင်တွင်မှောက်သွားကြသည်။

‘ဟာ...’

ဖျံလေး အံ့အားသင့်စွာနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

‘ရသရေ...လစ်ကြရအောင်’

‘ဟေ့လူ...ဒါ...ဒါ...ဘာလုပ်တာလဲ’

‘မင်းကိုဆွဲခေါ်တာလေ’

‘ဘာ...ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘စကားရှည်တဲ့ကောင်ပဲ၊ လိုက်မှာသာလိုက်ခဲ့လို့’

ဆလောင်း...ဖျံလေးကိုဆွဲခေါ်ပြီး ရပ်ထားသောကားမှာ

သို့ခေါ်ခဲ့သည်။

‘ပစ္စည်းတွေကုန်ရင် သွားမယ်’

‘ကုန်သွားပြီ...လစ်တော့’

ကားနားတွင် လူရှင်းသွားပြီဖြစ်တာကြောင့် ကားနောက်ဘက်နားသို့ကပ်ပြီး...

‘ကဲ...မြန်...မြန်တက်’

‘ကျွန်...ကျွန်တော့်ကိုဘယ်...ခေါ်...’

‘ဒီကောင်ကတော့ကွာ၊ တက်မှာသာတက်စမ်း’

‘ဟုတ်...’

ဆလောင်း...စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် ကားထဲကို တွန်းတင်ပစ်ပြီး ကားပေါ်သို့တက်ခဲ့သည်။

‘ပူး...’

လက်နက်တွေတင်ဆောင်ထားသောကားမှာ စခန်းထဲမှ နှစ်ဦးထွက်လာပြီဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဘယ်သူတွေလဲ’

‘မင်းပထွေးတွေ၊ ပါးစပ်ပိတ်ထားလို့ပြောနေတယ်၊

အဆလုံး မသာပေါ်ကုန်မယ်’

‘ဒီ...ကားရပ်လိုက်’

‘ဟင်..ဟာ..’

နောက်ဘက်မှ ခရာမူတ်သံနှင့်အတူ ကားကိုရပ်ခိုင်းနေသောကြောင့် ပြဿနာပေါ်ပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။

‘ကျီ....’

ကားရပ်သည်နှင့် ရသ ကားဘေးတာလပတ်မှ အမြန်ဆုံး အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။ လှုပ်ရှားမှုမှာ အရမ်းကိုမြန်တာကြောင့်နှင့်အမှောင်ထုကြောင့် ရသတို့ကို ဘယ်သူမှမတွေ့လိုက်ကြပေ...။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘မင်းတို့ကားပေါ်မှာ မသင်္ကာစရာတွေပါနေလို့’

‘ဟင်..’

ကားမောင်းသမားနှင့်ဘေးမှ သေနတ်သမား ကားအောက်ကိုဆင်းသွားသည်နှင့် ရသ တစ်ဖက်ကားတံခါးမှ ကားထဲကို ဝင်လိုက်သည်။

‘တာလပတ်ကိုဖွင့်စမ်းကွာ’

အိမ်နိပေးသံနှင့်အတူတာလပတ်ကို ဆွဲပြီးဖွင့်မည်အပြု...

‘ဝူး...ဟာ..ဟင်...ဝုန်း...’

ကားမှာ ချက်ချင်းမောင်းထွက်သွားသဖြင့် ကားပေါ်ထိ

တက်ဖို့ပြင်ဆင်နေသူတွေ ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့သည်။

‘ဝူး...ဝူး...’

ရသ..ကားကိုစက်ကုန်နင်းပြီးမောင်းထွက်လာသည်။

‘ပစ်..ပစ်...ဒိုင်း..ဒိုင်း...ဒိုင်း...’

သေနတ်သံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်ပြီး ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဝုန်း...’

စခန်းတံခါးမကြီးကို ကားနှင့်တိုက်ဖွင့်ပြီးမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ တစ်ဖက်ရန်သူတွေ နောက်ကနေ ချက်ချင်းလိုက်ဖို့အတွက် အသင့်မဖြစ်သေးတာကြောင့် မျက်ခြည်ပြတ်ပြီးကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

‘ဟူး..ဟင်း..’

သက်ပြင်းကိုယ်စီချပြီးအနောက်ကိုကြည့်လိုက်တော့ လိုက်လာသောအရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရပေ။

‘ခင်ဗျားတို့ ကျွပ်ကိုလာပြီး ကယ်တာလားဟင်’

‘ဟုတ်တယ်.. မင်းကိုသိပ်ပြီးချစ်လို့အသက်စွန့်ပြီးလာကယ်တာဟေ့..’

www.burmeseclassic.com

“ဒီလောက်ထိတော့ မမြန်နိုင်ပါဘူး၊ စတန်းသူ့ကိုအမြန်ဆုံး
ဆွဲနိုင်ဖို့က မင်းပေါ်မှာအများကြီးမူတည်နေတယ်”

“ဒီနယ်မြေမှာ ရှိနေမယ်ဆိုရင် အများဆုံး(၃)ရက်ပဲစောင့်၊
အဲဒါ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သာမန်ကြေးထက်တော့ နည်းနည်း
ထားပြောတယ်”

စတန်း စီးကရက်ကို နှုတ်ခမ်းကနေ မချဘဲပြောနေခြင်း
ဖြစ်သည်။

“ငွေကြေးကဏ္ဍကို မင်းပြောစရာမလိုဘူး၊ မင်းပြောတဲ့
အတိုင်းသာ ရောက်မယ်ဆိုရင် ခုပြောထားတဲ့ဈေးထက် (၃)ဆ
ပေးမယ်”

“ဟင်...ဟ”
သခင်မကြီးစကားကြောင့် အားလုံးအံ့သြသွားသည်။
အထာဆိုသည့်မိန်းကလေး၏တန်ဖိုး အရမ်းကိုကြီးမားနေသည်
ဆို သတိပြုမိလိုက်ကြ၏။

“ဘယ်လိုလဲ...ကတိပေးနိုင်ရဲ့လား”
“စောင့်ကြည့်နေလိုက်ပါ...သခင်မကြီး”
“မင်းတို့အတွက် လူအင်အားလိုအပ်သေးလား”
“စတန်းဆိုတဲ့ကောင်အတွက် မလိုအပ်ဘူး”

အခန်း ၆

“ငါ့အတွက် အချိန်တွေကို ကြာကြာမပေးနိုင်ဘူး”

“မဟာသီရိ” စံအိမ်ကြီး၏ သခင်မကြီးအသံက ပြတ်ရှုလှ
သောစားသွားတစ်ခုပမာ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ သခင်မကြီးရှေ့
တွင် ခွန်ထူးနောင်၊ ဟိန်းရာစာနှင့်ကြေးစားတွေဖြစ်သော ဝှန်၊
နှင့်စတန်းတို့ရှိနေကြသည်။

“သခင်မကြီးက အချိန်ကိုဘယ်လောက်သတ်မှတ်ချင်လို့လဲ”

“ငါ့ဘက်ကဖြစ်နိုင်ရင် မနက်ဖြန်တောင် ငါ့ရှေ့ကို ရောက်
စေချင်တာ”

‘ဣန်...မင်းရော’

‘လူ(၅)ယောက်၊ ကားတစ်စီး၊ လက်နက်အပြည့်လောက်
ရမယ်ဆိုရင်တော့ကောင်းမယ်’

‘မရဘူးဆိုရင်ရော...’

ဣန်...ခပ်ရေးရေးလေးပြုံးလိုက်ပြီးမှ...

‘ဒါလည်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါဆိုသွားခွင့်ပြုပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီ..’

ခွန်ထူးနောင်တို့ အိမ်ရှေ့ထိတိုလိုက်ပို့ပေးဖို့ ခြေလှမ်းအပြင်

‘ခွန်ထူးနောင်...’

‘ဗျာ...သခင်မကြီး...’

‘ဣန်တောင်းတဲ့ကိစ္စကို မင်းလုပ်ပေးလိုက်’

‘ဟုတ်...’

‘တစ်ခုတော့မှာလိုက်မယ်၊ ငါ့ဘက်က မငြိုငြင်ဘဲဖြူ
ဆည်းပေးသလို မင်းတို့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ အတိမ်းအစား
မခံဘူးနော်’

‘ဟုတ်...’

ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှ အားလုံးထွက်သွားပြီး ကျန်

သူက ဟိန်းရာဇာ...

‘ဟိန်းရာဇာ...’

‘ဗျာ...သခင်မကြီး’

‘မင်း...ခွန်ထူးနောင်ကိုဘာကြောင့် ကူညီရတာလဲ’

‘ဟို...ဟို... သူ့အခြေအနေက သခင်မကြီးဘက်က မကူ

ညီဘူးဆိုရင် လက်ဆိုင်တဲ့ကောင်မကိုဖမ်းမိဖို့က မလွယ်ကူလို့ပါ’

‘မင်းပြောတဲ့အကြောင်းပြချက်က ဒီတစ်ခုပဲရှိတာလား’

‘အကြောင်းပြချက်မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဦးရီးတော်အတွက်

ကူညီပေးရုံသက်သက်ပါ...သခင်မကြီး’

‘တခြားအကြောင်းတွေ မရှိဘူးပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့...မရှိပါဘူး...’

‘မင်းက မရှိဘူးဆိုတော့လည်း မရှိဘူးလို့ပဲ ငါသတ်မှတ်

ချိတ်တယ်...ဟိန်းရာဇာ... ဒါပေမယ့် ဒေဝီဟာ မျက်လုံး

ဆောင်းတဲ့မိန်းမတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ မနက်ခရီးသွားရမယ်၊

ငြင်စရာရှိတာကို သွားပြီးပြင်ထား’

‘ဟုတ်...’

သခင်မကြီး...ဟိန်းရာဇာကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီးပြုံးလိုက်

သည်။

‘ဟိန်းရာဇာ...ဟိန်းရာဇာ...မင်းတို့ကိုမင်းတို့ ဟုတ်နေပြီ

၁၀၀ စန္ဒာဝယ်

ထင်တာကို... သိရုံဆိုတဲ့မိန်းမက မျက်လုံးတစ်ထောင်၊ နားတစ်
ထောင်ရှိနေတာကို မင်းတို့မသိနိုင်ဘူးလေ... ဟား... ဟား...
ဟား...'

သခင်မကြီး ရယ်မောသံမှာ ဧည့်ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးထိ
ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်သွားသည်။ ထိုနည်းတူစွာ... ပီနိုးရာဇာမှာလည်း
'ခင်ဗျားကြီးအတွက် ထာဝရကျေးကျွန်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
တော့ တစ်နေ့နေ့ ကောင်းကောင်းကြီးသဘောပေါက်လာမှာပါ...
ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသော အကြံကိုယ်စီဖြင့် တစ်ခန်း
တည်းသွားနေကြသူတို့၏အနာဂတ်ကြီးမှာ..

တိမ်တိုက်ကြားမှ လွင့်မျောနေတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ၏
အောင်ပံခတ်သံတွေက လင်္ကာအတွက် အနာဂတ်သံစဉ်များကဲ့သို့
အားမီသည်။

သူ့ဘဝအတွက် နောက်သို့လှည့်စရာမရှိသော၊ ခြေလှမ်း
အတွက် အင်အားတွေရှိဖို့တော့လိုအပ်နေပြီဖြစ်သည်။

'ငါကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေ၊ အားငယ်မှုတွေကို ငါ့စိတ်အာရုံ
ထဲထဲနဲ့ မောင်းထုတ်ပစ်ရမယ်'

ကိုယ့်စိတ်ကို ပြန်ပြီးအားပေးစကားတွေအကြိမ်ကြိမ်
ပြောနေရသောလင်္ကာ... မနက်ဖြန်တွေကို တစ်ခါတစ်ခါ ကြောက်
ရွံ့နေမိသည်။

‘နင်ကြောက်တတ်ရင် မဟာသီရိစံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်လာ
ဖို့မသင့်ဘူး၊ နင့်ဘဝတစ်သက်လုံး ပဒေသရာဇ်စနစ်အုပ်ချုပ်မှု
အောက်မှာနေသင့်တယ်’

‘ငါ..ငါ မနေဘူး..မနေဘူး..’

‘မနေချင်ဘူးဆိုရင် နင်ဘာကိုကြောက်နေရမှာလဲ၊ သတ္တိ
ရှိရှိ ရင်ဆိုင်လိုက်စမ်းပါ..လင်္ကာ..’

သူ့ကိုယ်သူပြန်ပြီး ပုံရိပ်ဆင်မာပ်မှုက သတ္တိတွေကို ဖွေး
ဖွားပေးနေလေပြီ။

‘ဟုတ်တယ်..ငါဘာကိုမှမကြောက်ဘူး၊ မကြောက်ဘူး..’

သူ့နှုတ်ဖျားဆီကနေ အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်ဆိုနေမိတော့သည်။
လင်္ကာ..ထင်းရှူးအိမ်ကလေးကိုရောက်နေသည်မှာ(၃)ရက်မြောက်
ခဲ့ပြီ...သူ့ရောက်နေသောအိမ်မှာလင်္ကာကိုမွေးဖွားပေးခဲ့သော
သားဖွားဆရာမ နော်ထူးဆေးပင်ဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်က ဒီထင်းရှူးအိမ်ကလေးကို မကြာ ခဏ
ရောက်တတ်ပြီး လင်္ကာကို သမီးလေးတစ်ယောက်လိုချစ်သော
ဆရာမ နော်ထူးဆေးသည် လင်္ကာအတွက် အင်အားတစ်ခုပမာ

‘သမီးလေး..နိုးပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့မေ့နော်..’

‘သမီးအတွက် မနက်စာပြင်ထားတယ်၊ သွားစားဦး’
‘မေ့နော်..’

‘သမီးဘာကိုပြောချင်လို့လဲ ပြောလေ..’

‘သမီးဒီမှာဆက်ပြီးနေလို့မသင့်တော့ဘူးထင်တယ်’

‘ဟင်..သမီးက ဒီမှာဆက်ပြီးမနေလို့ဘယ်ကိုဆက်သွား
ထင်ကွယ်..၊ တခြားနေရာမှာ အသိမိတ်ဆွေရှိနေတာမှ မဟုတ်
ဘာကွယ်..’

‘သခင်မ သီရိဟာအနေးနဲ့အမြန် ဒီကိုရောက်လာနိုင်တယ်
နော်..သူဘယ်လိုလူဆိုတာ မေ့နော်အသိဆုံးပဲ’

‘အင်း..ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကို မေ့နော်
မိမိချာဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားကြတာပေါ့’

လင်္ကာရောက်နေသောနေရာမှာ သခင်မကြီးနန်းစောသီရိ
ထောင်းရိပ်မလွတ်ကင်းတဲ့နယ်မြေဖြစ်နေခြင်းကြောင့် လင်္ကာ
အတွက် လုံခြုံမှုက စိတ်ချလို့မရ။

‘အမိုး...အမိုးရေ..’

‘ဟဲ့ထီးကောင်..ငါတို့အိမ်ပေါ်မှာ..တက်ခဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

ထီးကောင်မှာ မေ့နော်ငယ်ငယ်လေးတည်းက မွေးစား

ထားသောလူငယ်လေးပင်ဖြစ်သည်။

‘ထီးကောင်...နင်စုံစမ်းတာ ဘာတွေသိခဲ့လဲ’

‘မမရေ...ဒီနယ်ကနေထွက်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး’

‘ဟင်...ဘာလို့’

‘ကားဂိတ်တွေနဲ့ မြို့ထွက်ဂိတ်နေရာတွေမှာ သခင်မကြီး လူတွေက စောင့်ကြည့်နေကြတယ်’

‘ဟယ်..’

‘နောက်တစ်ခုသတင်းကြားတာက မမကိုလူပျောက်မှုနဲ့ ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ထားတယ်’

‘သမီးရေ...သိရိကတော့ ဘက်စုံသမီးလေးကို ပိတ်ခံပြီး ဖမ်းဖို့လုပ်ထားတာပဲကွယ်..’

‘ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် ဒီနေရာကိုတောင်ရောက်လာနိုင်မယ်..’

‘ဟင်..ဘာကြောင့်လဲ’

‘ဒီရွာက ရှမ်းကောက မမ..အမိုးအိမ်ရောက်နေတာ သိထားတယ်၊ ဒီကောင့်ပါးစပ်က ငွေသာရမယ်ဆိုရင် ထွက်ပြောမှာ..’

‘မေအော်..’

‘သမီး...ခဏနေဦးမေအော်...စဉ်းစားလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်ပြီ..ထီးကောင်..မင်းမမကို ဒီည တောင်စွန်းရွာကိုခေါ်သွား’

‘ဆိုင်ကယ်နဲ့သွားရမှာလား’

‘အင်း..ပြီးတော့ တောလမ်းကနေသွား..ကြားလာ..’

‘တောင်စွန်းကိုရောက်ရင် ဖလားစောဆီမှာနေခိုင်း..နောက်နေ့ ငါ ထာခဲ့မယ်..’

‘မေအော်..’

‘သမီးလေးကို ဘုရားသခင်က စောင့်ရှောက်မှာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေအော်..’

‘ဥး...’

‘ဟင်...’

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဘက်မှမောင်းဝင်လာသောကားသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့..

‘ထီးကောင်..ထွက်ပြီးကြည့်စမ်း..ဘယ်ကကားလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

ထီးကောင် အပြင်ကုန်းမြင့်လေးပေါ်ကနေထွက်ပြီးကြည့်စာ အိမ်ထဲကိုအပြေးကလေးဝင်လာသည်။

‘ထီးကောင်..ဘယ်သူတွေလဲ’

‘သခင်မ သိရှိရဲ့လူတွေဖြစ်ဖို့များတယ် အမိုး’

‘ဘုရားသခင်..’

လင်္ကာလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိ ဖြစ်သွားသည်။

မေ့နော် ခဏမျှစဉ်းစားပြီး...

‘ထီးကောင်.. မင်းမမကို အနောက်လျှိုကနေ ခေါ်ထုတ်
သွားတော့၊ ငါအခြေအနေကြည့်ပြီးလိုက်ခဲ့မယ်.. သွား.. သွားတော့’

‘မေ့နော်..’

‘သမီးလေး.. သွားတော့.. ထီးကောင်.. မင်းမမကို ဂရုစိုက်
ပြီးခေါ်သွား..’

‘စိတ်ချပါအမိုး.. ကျုပ်အသက်နဲ့ရင်းပြီးကာကွယ်ပါမယ်..’

မမ.. သွားကြရအောင်’

လင်္ကာကျောပိုးအိတ်ကို ထီးကောင်လွယ်ပြီး အနောက်
ဘက်လျှိုလမ်းဆီသို့ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

‘ကျွီ..’

အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သည်နှင့် ပျန်နှင့်စတန်း ခေါင်
ဆောင်သောကြေးစားတွေ ကားပေါ်ကနေဆင်းလာကြသည်။

သူတို့ထဲတွင် ရှမ်းကောကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အဘွားကြီး’

‘မောင်ရင်တို့ ဘာကိစ္စနဲ့လာကြတာလဲ’

‘ခင်ဗျားအိမ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်နေတယ်

ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဆို ခုထုတ်ပေးပါ’

‘မောင်ရင်တို့ရောက်လာတာ အရမ်းကိုနောက်ကျနေပြီ ကွဲ့’

‘ဘာဗျ..’

‘မနေ့ကညပဲ သူ့သူငယ်ချင်းရှိတဲ့ လားရှိုးဘက်ကိုသွားပြီ’

‘ဆရာ.. ဆရာ.. ဒီအဘွားကြီးပြောတာမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မနက်

အထင် ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်’

‘အဘွားကြီး.. ရှမ်းကောပြောတာဟုတ်လား’

‘ရှမ်းကောက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့မျက်စိမကောင်းဘူးနဲ့ တူ
ပါတယ်.. အမိုးက မညာတတ်ဘူး၊ မနေ့ညထဲကထွက်သွားတာ’

‘ဟေ့ကောင်တွေ တစ်အိမ်လုံးကို ရှာကြစမ်း’

ရမနော်.. အိမ်ထဲရော အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရော ရှာပေမဲ့
ထွက်ပင်မတွေ့ရသဖြင့်..

‘ခင်ဗျားကြီး ဘယ်မှာဝှက်ထားလဲ.. ပြောစမ်း’

‘မဝှက်ထားပါဘူးကွယ်.. အမိုးပြောတာကိုယုံပါ’

‘စတန်း..ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဂျွန်..ငါကတော့ ဒီအဘွားကြီးပြောတာကိုမယုံဘူး၊ သူ
ဟိုကောင်မရှိတဲ့နေရာကို သိကိုသိရမယ်’

‘ဒီတော့..’

‘နည်းနည်းပါးပါး ဆုံးမလိုက်ရင်တော့ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ
ကိုသိနိုင်မယ်’

‘မင်း..မင်းတို့ ဥပဒေမဲ့မလုပ်နဲ့နော်’

‘အဘွားကြီးက အသက်ကြီးမှ ရိုက်နှက်တာကိုခံချင်တာ
နဲ့တူတယ်’

‘ဒိုင်း...အ...’

မေဖော်နားကို ကပ်သွားသောကြေးစားတစ်ယောက်၏
လက်ကို သေနတ်ထိမှန်သွားသည်။

‘ကြေးစားထဲမှာ စိတ်ဓာတ်စုတ်ပြတ်တဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ဂါရု
တရားနဲ့ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူး’

‘ဟင်..မင်း..မင်းတို့က’

သေနတ်ကို ဆလိုင်းကိုလှမ်းပေးလိုက်ပြီး အေးအေးဆေး
ဆေးလျှောက်လာသူက ရသ..

‘ငါဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိချင်လို့လား’

‘မင်းအသက်ကို မနှမြောရင် ဒီကနေလှည့်ပြန်သွား..’

‘ဟားဟားဟား...’

ရသ၏ရယ်မောသံကြောင့် ဂျွန်တို့အံ့အားသင့်သွားကြ
သည်။ ရသကတော့ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဂျွန်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးကိုလျှောက်
ထားခဲ့သည်။

‘ချောက်..ချောက်..ချောက်..’

စတန်းနှင့်ကြေးစားကောင်တွေအားလုံး သေနတ်ကိုယ်စီ
ချုတ်ပြီးရသကိုချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။

‘ချောက်..ဟင်..ဟာ..ချောက်..ချောက်..’

ဂျွန်သေနတ်မှ ကျည်မထွက်တာကြောင့် အဆက်မပြတ်
ချုတ်ပြီးပစ်တော့လည်း ကျည်ကမထွက်သဖြင့်...

‘ဟေ့ကောင်တွေ..’

သူ့နောက်ကလူတွေကို ပစ်ဖို့အိမ်နဲ့ပေးလိုက်ပေမယ့်ထို
အားတူစွာပင်..ကျည်ဆံတွေက အပြင်ကိုမထွက်လာကြပေ။

‘ဖြောင်း..အား..’

ဂျွန်လက်ထဲကသေနတ်ကိုရသဆွဲယူပြီး မျက်နှာကို ရိုက်ချ
လိုက်သည်။

‘ဒိုင်း..’

‘ဟာ..’

ဂျွန်ပစ်စဉ်က ကျည်မထွက်သောသေနတ်ကို ရသပစ်ဖြ လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

‘မင်း..မင်း..’

‘ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ မင်းတို့နဲ့ ရိုင်းစိုင်းမှုကို ဘာဆက်ပြီးလုပ်မှာလဲဆိုတာကိုပြော..’

‘ဟေ့ကောင်တွေ ပြန်မယ်’

‘ဟုတ်..’

ကားပေါ်ဆီသို့ အားလုံးပြန်တက်ပြီးမောင်းထွက်သွားကြ တော့သည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်မှာတော့ ကျေနပ်မှုတွေ မရှိကြ။

‘ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်..ကောင်လေးတို့ရယ်..’

‘ရပါတယ်အမိုး..ဪ...ဒါနဲ့ ဒီကောင်တွေ အမိုးဆီ ရောက်လာကြတာ လင်္ကာဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို လာဖမ်းကြတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်.. ဒါနဲ့မောင်ရင်တို့ကရော သမီးလေးကိုလာပြီး ရှာကြတာလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးအမိုး’

လင်္ကာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရသပြောချင်ပေမဲ့ သူ့အပေါ်ထူ

သံသယဝင်သွားမှာကြောင့် လင်္ကာနှင့်ပတ်သက်ပြီး စကားမဆက် တော့ဘဲ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ရသ..ဘာလို့ဆက်ပြီးမမေးတာလဲ’

‘ငါတို့ဆက်ပြီးမေးလည်း အမိုးကပြောမှာမဟုတ်ဘူး ဆလို့င်း’

‘ဒါဆိုဘယ်လိုဆက်ပြီးရှာဖွေမလဲ..’

‘လင်္ကာဟာ အမိုးပရဂုဏ်ထဲမှာပဲရှိနေမှာသေချာတယ်’

‘ဒီတော့..’

‘အမိုးလှုပ်ရှားမှုပေါ်မှာပဲ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ကွာ’

‘ရသ...’

‘မင်းဘာကိုပြောချင်တာလဲ ဆလို့င်း..’

‘လင်္ကာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းဘက်က စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပုံစံက သိပ်ပြီးတော့ မဟုတ်သေးဘူး’

‘ဘာလို့..’

‘လင်္ကာရဲ့ဦးတည်ချက်ကဘာလဲ’

‘လွတ်မြောက်မှု...မဟာသီရိစံအိမ်တော်ကြီးကနေ လွတ်

မြောက်ရေး..’

‘ဒါဟာ အမှားကြီးတစ်ခုပဲ ရသ..’

‘ဘာကိုမှားနေတာလဲ’

‘မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ...ကိုယ်ပိုင်တဲ့ဘဝကို အနိုင်ကျင့်ပြီး အသိမ်းလည်းခံရတယ်...ပြီးတော့လူကိုလည်း သိမ်းပိုက်ဖို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ အမေ့ကြီးအနိုင်ကျင့်တာပဲ’

‘လင်္ကာလို မိန်းကလေးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့ကိုရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ၊ တော်လှန်ဆန့်ကျင်တယ်ဆိုတာ နောက်ခံအင်အား တောင့်မှဖြစ်တာလေ’

‘မင်းပြောတာကို ငါလက်ခံပါတယ်၊ ခုလိုသူတို့လက်ထဲ လွတ်မြောက်ဖို့ ပြောနေတော့ရော...လွတ်မြောက်မယ်ထင်လို့လား သခင်မသိရိက အလွတ်ပေးမှာမဟုတ်ဘူး... မိုးဆုံးမြေဆုံးရှာမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲဘူး’

‘အင်း...မင်းပြောတာ စဉ်းစားစရာပဲ’

ဆလှိုင်းပြောသောစကားမှာ တကယ်ကိုစဉ်းစားစရာဖြစ်နေသည်။

‘ငါတို့ဘက်က လင်္ကာနောက်ကိုဘယ်ချိန်ထိလိုက်ပြီး ကာကွယ်ပေးနိုင်မှာလဲ၊ သူတို့ဘက်က အင်အားများတယ်၊ ငြိတော့လှုပ်ရှားမှုတွေက ကိုယ့်ထက်ပိုပြီးဦးတယ်၊ တစ်ချက်ထောလွဲသွားတာနဲ့လင်္ကာဘဝက ဇာတ်သိမ်းသွားမှာပဲ ရသ...’

ဆလှိုင်း၏စကားကို မငြင်းနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ လင်္ကာပေါ်မှာ ကာကွယ်ပေးချင်တဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကလွဲပြီး ချဉ်းကပ်မှုတွေက လွဲချော်နေတာကို သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

‘ငါဘာလုပ်သင့်လဲ ဆလှိုင်း’

‘ပထမဦးဆုံး လင်္ကာကို ဒီကောင်တွေထက် တွေ့အောင်ရှာပြီး မင်းဆန္ဒအမှန်ကိုဖွင့်ပြောပြပေါ့’

‘သူက လက်မခံရင်ရော...’

‘လင်္ကာအတွက် ဒီအချိန်ဟာ ငြင်းလို့မရတဲ့အခြေအနေတစ်ခုပါ’

‘သူလက်ခံပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ’

‘လက်ခံဖို့ထက် အရင်ဆုံးတွေ့ဖို့က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်’

‘ကိုရသ...’

‘ဟာ...ဖျံလေး...’

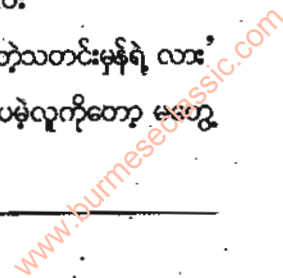
ရသတို့ဆီသို့ ဖျံလေးလာနေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘မင်းငါတို့ဆီလိုက်လာတာလားဖျံလေး’

‘ဟုတ်တယ်ကိုရသ... ကျွန်တော်ပေးတဲ့သတင်းမှန်ရဲ့ လား’

‘မင်းပေးတဲ့သတင်းမှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့လူကိုတော့ မတွေ့

လိုက်ရသေးဘူး’

‘ဟင်...လူကဘယ်ကိုရောက်သွားလို့လဲ ကိုရသ...ဟိုလူ
တွေလက်ထဲကိုရောက်သွားလို့လား’

‘ဘယ်သူလက်ထဲကိုမှမရောက်သေးပါဘူး၊ ဆက်ပြီးတော့
ပျောက်ဆုံးနေဆဲပဲ’

‘ကိုရသ ဆက်ပြီးရှာရဦးမှာပေါ့’

‘သေချာတာပေါ့၊ ဖျံလေးရာ၊ မင်းပဲဆက်ပြီးကူညီဦးလေ’

‘ဪ...ကိုရသကိုပြောစရာရှိတယ်’

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘မလင်္ကာ ဒီမှာရှိနေတာကို ဟိုတစ်ဖက်ကိုသတင်းပေး
တဲ့ကောင်ရှိတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ရှမ်းကော...ဒီကောင်က ငွေရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ့်
ကောင်’

‘ဒီရွာသားလား’

‘ဟုတ်တယ် ဒီရွာသား ကိုရသ’

‘ဒါဆိုရင် ဒီကောင် ငါတို့ကိုပါခြေရာခံဖို့ ရှိနေဦးမှာ’

‘လုံးဝသေချာဆုံးပဲ၊ လင်္ကာကို ဟိုကောင်တွေ မတွေ့ဘူး
သေးဘူးဆိုတော့ အမိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီးခြေရာဆက်ပြီးခံနေဦးမှာပဲ။’

တော့ ငါတို့အတွက်ပါ ဒုက္ခပေးနိုင်တယ်’

‘ဒီတော့..’

‘ကြုံပြီးရှင်းထားတာကောင်းမယ်’

‘ရသ... ခုလောလောဆယ် ငါတို့ဘယ်မှာအထိုင်ချရမယ်’

‘တာကို စဉ်းစားဦး’

‘နေဖို့ကိစ္စအတွက်စိတ်ပူမနေနဲ့ ကိုဆလိုင်း’

‘မင်းမှာနေရာရှိလို့လား’

‘ဟိုမှာတွေ့လား ဘုရားကျောင်း’

ဖျံလေးလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သော တောင်ကုန်းပေါ်က ခုရစ်
သန်ဘုရားကျောင်းကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ထဲက ရှိနေခဲ့တဲ့ဘုရားကျောင်း’

‘နေခွင့်ပေးပါ့မလား’

‘ပြောကြည့်ကြတာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် သွားကြရအောင်ကိုရသ၊ ကျွန်တော် ကြားရ
လောက်တော့ ဒီဘုရားကျောင်းမှာ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးပဲ
တယ်’

ရသတို့အားလုံး တောင်ကုန်းပေါ်က ဘုရားကျောင်းဆီသို့
နီးဆက်လာခဲ့ကြသည်။

မေ့တစ်ယောက် ရသတို့ကို သစ်ပင်ကွယ်တစ်ခုက
အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း...

‘သူတို့လည်း လင်္ကာကိုလာပြီးရှာကြတာလား၊ သူတို့
က ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ အရမ်းစွမ်းတယ်၊ ပြီးတော့
မျက်နှာပေါ်မှာမကောင်းတဲ့ အသွင်အပြင်မျိုးကိုမတွေ့ရဘူး...
ဘုရားသခင်.. လူသူတော်ကောင်းတွေပဲဖြစ်ပါစေ.. သမီးထေ
လင်္ကာတို့ ကယ်တင်ပေးသူတွေဖြစ်ပါစေ..’

မေ့နော် နှုတ်ဖျားမှ တဖွဖွဆုတောင်းရင်း ရသတို့ကို မျှ
စိတစ်ဆုံးကြည့်နေမိတော့သည်။

ထို့အပြင် မေ့နော်အိမ်နှင့်အဝေးဆုံးတော့လျှိုလမ်းပေါ်မှာ
တော့ လင်္ကာနှင့် ထီးကောင်တို့ပြေးလွှားနေဆဲ..

‘ထီးကောင်..ငါအရမ်းမောနေပြီ’

ထီးကောင် နောက်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်ပြီး မည်သည့်အ
အယောင်မှ မတွေ့သဖြင့်...

‘ဒီကောင်တွေဆက်ပြီး မလိုက်လာဘူး’

‘မေ့နော် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး’

‘အမိုးအတွက်သိပ်ပြီး စိတ်မပူပါနဲ့မမ၊ ဘုရားသခင်
အမိုးကိုကာကွယ်ပေးမှာပါ’

‘မင်းပြောသလိုဖြစ်ပါစေ..’

အနောက်ဘက်မှ တိမ်တိုက်ကြီး ညှိမှိုင်းတက်လာတာ
ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းသွားသည်။

‘မမရေ.. မိုးရွာတော့မယ်နဲ့တူတယ်’

‘ဟင်...’

‘ဒီတော့ထဲမှာတော့ မိုးမိလို့မဖြစ်ဘူး’

‘ဘာလို့လဲ ထီးကောင်’

‘မမ...အအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး..’

‘မိုးလွတ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ခရီးစဉ်ပြောင်းရမယ်’

‘ဘာ..ခရီးစဉ်ပြောင်းရမယ်’

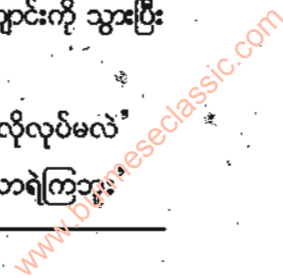
‘ဟုတ်တယ်...အမိုးသွားခိုင်းတဲ့နေရာကို ဆက်ပြီးသွားရင်
ဘာထဲမှာပဲ ဒုက္ခတွေ့သွားနိုင်တယ်’

‘ဒီတော့..’

‘ရှေ့ဖြတ်လမ်းကနေ တောင်ပေါ်ဘုရားကျောင်းကို သွားပြီး
အသိဥတုကောင်းမှ ခရီးဆက်ရမယ်’

‘ဟဲ့...ဟိုလူတွေလိုက်လာကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒီရာသီဥတုနဲ့ ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှမလာရဲကြဘူး’

‘ဘုရားကျောင်းကရောလက်ခံပါ့မလား’

‘ဒါတော့မပူနဲ့မမ...ဖာသာကြီးနဲ့ အမိုးကအရမ်းကိုခင်တာ၊ က...စကားတွေနောက်မှပြော...မိုးမရွာခင်သွားကြမယ်...
ထီးကောင်မှာ တောလမ်းကျွမ်းကျင်တာကြောင့် ဘုရားကျောင်းဆီသို့ အနီးဆုံးဖြတ်လမ်းကနေ လာခဲ့ကြရသည်။ တစ်နီးပါးခရီးနှင့်ပြီးနောက် ဘုရားကျောင်းဆီသို့ရောက်ခဲ့ကြသည်။’

‘ဖာသာ...ဖာသာ...ဒုန်း...ဒုန်း...’

ထီးကောင် တံခါးကိုဆင့်ပြီးထုလိုက်သည်။ ခေတ္တတော့ ဘုရားကျောင်းထဲမှ ဘုန်းတော်ကြီးမယ်လာခင်ထွက်လာ သည်။

‘ဟ...ထီးကောင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ ဒုက္ခရောက်လာကြလို့’

‘ဟင်...’

‘ဝေါ...’

တောကြီးဆီကနေ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော မေသံကြီးနှင့် မိုးရွာချတော့သည်။

‘စကားနောက်မှပြောကြတော့ ကျောင်းထဲကိုအရင်ဝင်’

‘ဂျိုင်း...’

လင်္ကာတို့အထဲကိုရောက်မှ တံခါးကိုပြန်ပြီးပိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ထီးကောင်မှ လင်္ကာနှင့်ပတ်သက်ပြီးဖြစ်ပျက်နေတာတွေကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘အင်း...လောဘသားတွေရဲ့အမိုက်ဖာတ်တွေကတော့ ဘုရားသခင်ကို မျက်ကွယ်ပြုကုန်ပြီ...ကြောက်စရာကောင်းလှစေတယ်...သမီးလေး...ဖာသာရဲ့ဘုရားကျောင်းကိုရောက်ပြီဆိုမှတော့ အကြောက်တရားတွေကိုမေ့လိုက်ပါ...ဖာသာကူညီပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖာသာ...’

‘ရပါတယ်ကွယ်... ဘုရားသခင်ရဲ့အလိုတော်အတိုင်းပေါ့...’

ဖာသာ နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြ...’

‘ကျွါ...’

‘ဟင်...ဟာ...’

ဘုရားကျောင်းနံရံတံခါးချပ်ကြီးပွင့်သွားပြီး အောက်ဆီသို့ ဆင်းသော ကျောက်လှေကားကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးကရှေ့ကနေ မီးအိမ်ဆွဲပြီးဆင်းသွားတဲ့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။ လှေကားဆုံးတော့ ခုတင်(၂)လုံးနှင့်ပြင်ဆင်ထားသော အခန်းလေးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ စိတ်ချလက်ချ အိပ်...မနက်ကျမှ နောက်ထိစွဲတွေကို ဆက်ပြီးစီစဉ်ကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

‘ခဏနေရင် ဖာသာ စားစရာတွေယူလာခဲ့မယ်’

‘ရပါတယ် ဖာသာ..’

‘ခရီးရှည်ကြီးကိုသွားမယ်ဆိုရင် အင်အားတော့ရှိဖို့လိုတယ်’

လင်္ကာတို့အားနာလို့သာငြင်းနေရပေမဲ့ ဗိုက်ကတော့ဆာလောင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီး အပေါ်ကိုပြန်ပြီးတက်သွားသည်နှင့် ခုတင်ပေါ်တွင် ခြေစုံပစ်ပြီးလှဲချလိုက်တော့၏။

‘ဟူး..’

တစ်နေ့လုံး မောပန်းမှုတွေကို စိတ်လွတ်ပြီးမျက်လုံးစုံ မှိတ်လိုက်တော့သည်။ သူ၏ကံကြမ္မာက မည်သို့သောသမိုင်းကြောင်းတွေကို ဆက်ပြီးရေးဆွဲမလဲဆိုတာကို မတွေးဝံ့တော့ချေ။ အဆိုးဘဝတစ်ခုကနေ ရုန်းထွက်ခဲ့သော လင်္ကာအတွက်တော့ မည်သည့်ခရီးကြမ်းမဆို သတ္တိရှိစွာနင်းကျော်ဖြတ်ရတော့ဖြစ်သည်။

ပဒေသရာဇ်လောင်းရိပ်ကြီးကို စီးချင်းထိုးမည့်ရာဇဝင်အတွက်တော့ လင်္ကာအားမာန်အပြည့်နှင့်ရင်ဆိုင်တော့မည်။

‘ဘုရားသခင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ လူသားအားလုံး သတ္တဝါအားလုံး ခုံလှုံခွင့်ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူလေးတို့ကိုမေတ္တာချစ်ခင်ချင်တာကတော့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့နယ်မြေထဲမှာတော့ မီးလောင်ဆိုက်တွေ မသွင်းစေချင်ဘူး’

‘ဖာသာဘာကိုရည်ရွယ်ပြီးပြောတာလဲ’

‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အန္တရာယ်တွေကို သယ်ဆောင်တာမှာကိုပြောလိုက်တာပါ..ကဲ့..ကဲ့..အထဲကိုဝင်ကြ၊ အပြင်မှာရမ်းကိုအေးနေပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

‘ဖာသာ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရား

ကျောင်းဘေးဘက်အခန်းတစ်ခုတွင် သူတို့(၃)ယောက်ကိုနေရာပေးလိုက်သည်။

‘ဘာလိုအပ်သေးလဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖာသာ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သက်သက်သာသာအနားယူကြပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

ဘုန်းတော်ကြီး သူတို့ကို နေရာချထားပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

‘ဆလိုင်း’

‘ဘာလဲ ရသ’

‘ဖာသာပြောသွားတဲ့စကားက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိနေအံ့ပဲ’

‘မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ’

‘အင်း..ငါ့အထင် ဘုရားကျောင်းမှာ လင်္ကာတို့နဲ့ ရောက်နေသလားလို့’

‘ဟင်..ဟာ.. မင်းဘာကြောင့်ကောက်ချက်ချနိုင်လဲလဲ ရသ..’

‘ပထမဦးဆုံး ငါသတိထားမိတာက ဖာသာရဲ့မျက်လုံး’

က တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်နေသလိုပဲ၊ ဒုတိယအချက်က ငါတို့အခြေအနေကို အကဲခတ်ပြီးနေပုံရတယ်’

‘တတိယအချက်ကရော..’

‘တကယ်လို့သာ ငါတို့သာ လင်္ကာကိုရှာနေသူ၊ ရန်မူတဲ့သူဖြစ်နေခဲ့ရင် သူ့စကားက မေတ္တာရပ်ခံတဲ့စကားပဲ’

‘အင်း..မင်းကောက်ချက်ချတာဖြစ်နိုင်ခြေရှိတယ်’

‘ကိုရသ...သူတို့ဒီမှာရှိနေရင်ရော..’

‘အခြေအနေတစ်ခုပေါ်မှာ ကြည့်ပြီးတော့ လက်ခံနိုင် အောင်ရှင်းပြရမှာပဲ’

‘လင်္ကာနဲ့မင်းကြားက ရေစက်တစ်ခုကတော့သေချာနေပြီ.. ဪ..ဒါနဲ့မင်းကိုလင်္ကာက မှတ်မိနိုင်ပါ့မလား’

‘မမှတ်မိဖို့က များပါတယ်’

‘မင်းက အတိတ်ကိုပြန်ပြီးပြောပြရင်ရော..’

‘ငါဘယ်တော့မှပြန်ပြောပြမှာမဟုတ်ဘူးဆလိုင်း..’

‘ဘာလို့’

‘သူကိုယ်တိုင်သတိရစေချင်လို့’

‘တစ်သက်လုံးသတိမရဘူးဆိုရင်ရော’

‘ငါ့ရဲ့ကံပဲပေါ့ကွာ၊ ကဲ...အိပ်ကြရအောင်၊ ငါ့ကတော့’

၁၂၄ စုတေဓိ

ဆုတောင်းမိတယ်’

‘ဘာအတွက်’

‘ဒီဘုရားကျောင်းမှာလင်္ကာရှိနေပါစေ’

သူ၏ဆုတောင်းနှင့်အတူ...

အရုဏ်ဦးအလင်းတို့၏ လေတိုက်ခတ်သံတွေကြောင့်
ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ရသထွက်လာခဲ့သည်။ အပြင်တွင်လှမ်း၍
မြင်နေရသော တောင်တန်းမြင်ကွင်းတို့နှင့် ထင်းရှူးပင်၊ ယူကလစ်
ဖင်တို့ရဲ့ နံနက်ခင်း အလှတရားတို့သည် ရင်ကိုကြည့်နှူးလန်း
ဆန်းစေသော်လည်း သူမအတွက် သောကပူပန်စိတ်ကလေးတို့က
တော့ မီးစလေးပမာလောင်ကျွမ်းနေသည်။

‘ဟင်..’

‘ပူး...’

ဘုရားကျောင်းဆီသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်မောင်းဝင်လာ
သော ကား(၃)စီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုကားများသည် ကောင်း

ကျိုးပြုဖို့ ရောက်လာကြသော ကားများမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို မြင်
တာနှင့်သိနိုင်သည်။

ရှေ့ဆုံးက ကားပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးလိုက်လာသူက ဂျွန်နှင့်
သေနတ်သမားများ၊ နောက်ကား(၂)စီးတွင် 'သေနတ်၊ ဓား၊
လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် ကြေးစားတွေလိုက်ပါလာကြသည်။
ကား(၃)စီးပေါ်မှအရင်ဆုံးဆင်းလာသူ (၃)ဦးကတော့ ဂျွန်၊ ဖုတ်နန်း
နှင့်ရှမ်းကောတို့ဖြစ်ကြသည်။

'ဆလိုင်းနဲ့ ဖျံလေး'

'ဟင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရသ'

'ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာကို နောက်ထား၊ ဒီမှာလာပြီးကြည့်

ကြဦး'

'ဟာ..'

'ဒီကောင်တွေ ငါတို့နောက်ကိုလိုက်လာတာလား'

'မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆလိုင်း၊ လင်္ကာနောက်ကိုလိုက်ကြတာပဲ

ဖြစ်မယ်'

'ဒါဆို..ဒီကျောင်းမှာလင်္ကာရှိနေတာပေါ့'

'သေချာသလောက်ပဲ'

'ဖျံလေး..'

'ဗျာ...ကိုဆလိုင်း'

'မင်းပြောတဲ့ ရှမ်းကောဆိုတာ ဟိုကောင်လား'

'ဟုတ်တယ် ကိုဆလိုင်း..ဂျွန်ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ကောင်'

'ရသ..ငါတို့ဘာဆက်ပြီးလုပ်မလဲ'

'ခဏလေးစောင့်ကြည့်လိုက်၊ အခြေအနေကိုစောင့်ကြည့်

တာ လုပ်ရှားမယ်'

'ဒိုင်း..ဒိုင်း...ဒိုင်း..'

ဂျွန်ဆိုတဲ့သူက သေနတ်ကို မိုးပေါ်ထောင်ဖောက်လိုက်ပြီး

'ဖာသာ..အပြင်ကိုထွက်ခဲ့နော်.. ကျုပ်တို့က ဘုရား

ရှမ်းထဲကိုဝင်ရင် အမြင်တွေမကောင်းဘူးဖြစ်သွားမယ်'

ဂျွန်၏ ခြိမ်းခြောက်ပြီးအော်ပြောလိုက်တာကြောင့် ဘုန်း

ကြီးအပြင်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

'ဘာ...ဘာကိစ္စများလဲကွယ်..'

'ကျုပ်တို့ဘာကြောင့် လာတယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျားကြီး

မသိတာလား၊ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီးမေးနေတာလား'

'တ..တကယ်မသိတာပါကွယ်'

'ရှမ်းကော..ပြောပြလိုက်စမ်း'

'ခင်ဗျားကြီးဘုရားကျောင်းမှာ လင်္ကာဆိုတဲ့မိန်းကလေး

နဲ့ထီးကောင်ကို ခေါ်ထားတယ် မဟုတ်လား’
 ‘မ...မဟုတ်ပါဘူး’
 ‘တယ်... ခင်ဗျားကြီးတော့ သေချင်နေပြီ’
 စတန်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးကို သေနတ်ဒင်နှင့်ရိုက်ဖို့ပြင်လို့
 စဉ်...
 ‘စတန်း...လက်ပါရမယ့်အချိန်မဟုတ်သေးဘူး၊ မေးစရာ
 ရှိတာကိုမေးရဦးမယ်’
 ‘ကဲ...အဘိုးကြီး...ကျုပ်တို့ကသိပ်ပြီးစိတ်ရှည်တတ်
 လူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူးနော်’
 ‘မင်းတို့ကျုပ်ကိုသတ်လိုက်... ဘာမှထပ်ပြီးမေးမနေနဲ့တော့’
 ‘တယ်...’
 ‘စတန်း...ငါပြောနေတယ်...မင်းနောက်ကိုဆုတ်လိုက်’
 ‘ပျန်...ခုကိစ္စကသိပ်ပြီးနုနေလို့မရဘူးနော်’
 ‘စတန်း...မင်းခေါင်းကိုသုံးစမ်းပါ၊ ဟေ့...အတွားကြီး
 ခေါ်ထုတ်ခဲ့စမ်း’
 ‘ဟင်...’
 မေနှော်ကို လူမိုက်(၂)ယောက်ခေါ်လာကြသည်။
 ‘ဖာသာ...’

‘မေ...နှော်’
 ‘ချောက်...’
 မေနှော်ခေါင်းကို ပျန်သေနတ်နှင့်တော့ချိန်လိုက်သည်။
 ‘ဟိုဘုန်းကြီး...ခင်ဗျားမညာနဲ့တော့၊ ကျုပ်တို့လူမသတ်
 ဘူး... ကျုပ်တို့ပြောတဲ့ကောင်မလေး ဘယ်မှာရှိနေတယ်
 တာကို ပြော..’
 ‘ဖာသာ...မပြောနဲ့...ကျွန်မကိုသတ်ချင်သတ်ပါစေ’
 ‘မေ...နှော်...’
 ‘အလွမ်းခန်းတွေရပ်လိုက်တာ... တစ်ကနေ တစ်ဆယ်
 အချိန်ရမယ်၊ ကျွန်တို့ကတော့ရွေးချယ်တော့’
 ‘တစ်...နှစ်...သုံး...လေး...ငါး...ခြောက်...ခုနစ်...ရှစ်...
 ...’
 ‘ဟေ့ကောင်ပျန်... ရပ်လိုက်’
 ‘ဟင်...ဟာ...’
 ‘ဘုရားကျောင်းထဲမှထွက်လာသူက ရသ...ခပ်အေးအေးပဲ
 နှောက်လာခဲ့သည်။
 ‘မင်းတို့ခြေလှမ်းတွေက ကြေးစားမပီသဘူး’
 ‘ဘာကွ...’

www.burmeseclassic.com

‘စတန်းဆိုတဲ့ မြေခွေးကလည်း အရမ်းကို နောက်ကျပြီး သိရတာကို စိတ်မကောင်းစရာပဲ..’

‘မင်း..မင်း.. ငါတို့ကို ဒုက္ခပေးတာ လွန်ပြီနော်’

‘အားလုံးက တိုက်ဆိုင်သွားတဲ့ သဘောပါ’

‘အေး.. ဒီတစ်ခါတော့ မင်းရဲ့ ပစ္စလက်တွေကို ငါတို့က ဆံတွေက နှုတ်ဆိတ်ပြီး နေမှာမဟုတ်ဘူးနော်’

‘ဟား..ဟား...ဟား..’

ရသတစ်ယောက်အား ပါးတရ ရယ်မောလိုက်ပြီးမှ..

‘ငါ့ကိုရအောင်ရှင်းရင် မင်းတို့ရှာနေတဲ့သူကို တွေ့ရမယ်’

‘တောက်...အားလုံးပိုင်းပြီး ပစ်စမ်းကွာ..’

‘ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း..’

သေနတ်သံတွေနှင့်အတူ ကျည်ဆံတွေက ထွက်သွားမဲ့ ကျည်ဆံတွေက ရသကို ထိမှန်ခြင်းမရှိ..

‘ဂျွန်..ငါ့မှာ အင်းနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်ရှိတယ်’

‘သေနတ်နဲ့တောင်မသေတာ မင်းဓားမြှောင်က ဘာအသွင်ပင်မှာလဲ’

‘ငါ့ဓား ဘယ်လောက်စွမ်းသလဲဆိုတာ မင်းကိုလက်တွေ့ပြမယ်၊ စောင့်ကြည့်နေ..ကဲ..ရှောင်ပေးတော့ဟေ့..’

စတန်း ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရသဆီသို့ ပြေးဝင်တိုက် ခိုက်တော့သည်။

‘ဖြောင်း..အီး..’

စတန်း၏ဓားချက်က တစ်ချက်အဝှေ့မှာပင် ရသ၏တိုက် ခိုက်ခြင်းကိုခံလိုက်ရသည်။

‘အား..ကျိုးပါပြီ..’

စတန်းလက်ကို နောက်သို့လိမ်ချိုးထားပြီး စတန်း ခါးကြားမှ သေနတ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဂျွန်ကို ချိန်ထားလိုက်သည်။

‘မင်းလူကို ငါမသတ်ချင်ဘူး၊ အေးအေးဆေးဆေးပြန် သွားဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်’

‘သူတို့ပြန်ပေမဲ့ ကျုပ်ကမပြန်ဘူး၊ ဒီမှာတွေ့လား..’

‘ရှမ်းကော..’

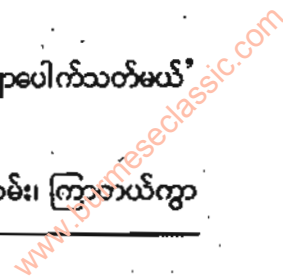
မေ့နော် လည်ပင်းကို ဓားမြှောင်နှင့်တော့ပြီး ရှမ်းကော ခိုက်မိုက်ကန်းကန်းလုပ်ဆောင်နေသည်။

‘မင်းက မေ့နော်ကို သတ်မလို့ပေါ့’

‘ဟိုမိန်းကလေးကို ထုတ်မပေးရင် သေချာပေါက်သတ်မယ်’

‘ခွေးကောင်...အချိုးယုတ်’

‘တယ်..အတွားကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ ကြာဘယ်ကွာ

ခုထုတ်ပေး..

‘ထုတ်ပေးမှာပေါ့ကွာ..’

‘ဒိုင်း...အ...’

ဆလောင်း၏သေနတ်ပစ်ချက်က ရှမ်းကောလက်ဆီကို စာညှိတညှိမတ်မတ် ရောက်သွားသည်။

‘ကဲ...ဘယ်လိုသဘောရလဲ...မင်းတို့ခေါင်းတွေကို ချိန်ထားတဲ့ သေနတ်တွေရှိနေတာကို သဘောပေါက်ပြီထင်တယ်’

ဂျွန်ရော...စတန်းပါ... သွေးပျက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

‘ဟေ့ကောင်တွေ...သွားကြမယ်..’

ဒုတိယအကြိမ် ကျဆုံးခြင်းနှင့်အတူ ဂျွန်တို့နောက်ပြန်ဆုတ်သွားကြသည်။ ရှမ်းကောက ဂျွန်တို့နှင့်ပြန်လိုက်သွားဖို့ပြင်တော့

‘ရှမ်းကော..’

‘ဗျာ..’

‘မင်းနေခဲ့’

‘ခင်ဗျာ...ကျွန်...ကျွန်တော်...တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ..’

‘ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့ကွာ.. အေးအေးဆေးဆေးနေပါဦး... စကားလေးဘာလေးပြောကြတာပေါ့’

ဖျံလေးနှင့်ဆလောင်းတို့က ရှမ်းကောကိုဆွဲခေါ်လာပြီး ဒူးထောက်ခိုင်းလိုက်သည်။

‘မင်းအပြစ်က သိပ်ကိုကြီးလွန်းတယ်၊ ဖာသာနဲ့မေ့ရော့က ခွင့်လွှတ်ရင်တောင် ငါတို့က ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး’

‘ဗျာ..’

‘မင်းလိုကောင်မျိုးတွေ လူ့လောကကြီးထဲမှာဆက်ပြီး အသက်ရှင်ခွင့်ပေးရင် ကျွန်တို့လူတွေအတွက်အန္တရာယ်ကြီးတယ်’

‘နောက်...နောက်...ဒါမျိုးတွေ...မ...မလုပ်တော့ပါဘူး’

‘လူလေးရယ်...အမိုးကြားက တောင်းပန်ပါတယ်...လွတ်ပေးလိုက်ပါကွယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်...ဖာသာလည်း မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

မေ့ရော့ရော့...ဖာသာပါတောင်းပန်နေတာကြောင့် ရှမ်းကော နောက်မှာကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

‘မင်းတော်တော်ကို ကံကောင်းသွားတယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်မင်းဆက်ပြီး ယုတ်မာမယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ခြင်းဆိုတာမရှိဘူးဘူးလို့ မှတ်ထားလိုက်’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

‘သွားတော့..’

၁၃၅ နေ့စဉ်

ရှမ်းကော နောက်ပင်လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သုတ်ခြေတင် ပြီးထွက်သွားလေသည်။

‘ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်သလိုပါပဲကွယ်၊ အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့လူလေးတို့ကလင်္ကာနဲ့ပတ်သက်နေ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်’

‘ဟင်..ဟာ.. ဘယ်လိုပတ်သက်တာလဲ၊ သူတို့လိုပဲ သမီးလေးကို လိုက်ပြီးဖမ်းနေကြတာလား’

‘ကျွန်တော်တို့က သူတို့နဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်၊ လင်္ကာကို ထာ ကွယ်ပေးမယ့်သူတွေပါ’

‘ဟင်..’

ရသစကားကြောင့် အံ့အားသင့်သလို အချိုသတ်ပြီး ဖမ်း ဆီးဖို့ကြံစည်နေသလားဆိုပြီး သံသယဖြစ်နေတဲ့အကြည့်တွေထူ ပါတွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကျွန်တော့်စကားကို ယုံကြည်မှလက်ခံပါ၊ စိတ်ထဲမှာ သံသယရှိနေမယ်ဆိုရင်တော့ ထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ သွား မယ်’

‘နေ..နေပါဦး..သမီးလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်စရာတွေ

အရမ်းကိုများနေတော့ ချက်ချင်းအဖြေမပေးနိုင်တာပါ’

‘အမိုးပြောတာကို ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ ခုချိန်မှာ ထက်ာအတွက် စိတ်ချရတဲ့လူဆိုတာ မရှိဘူးလေ၊ ကျွန်တော့် ဘက်က ပြောနိုင်တာကလည်း ယုံပေးပါဆိုတဲ့ စကားကလွဲပြီး ဘာမှမရှိပါဘူး’

‘မေ့နော်..’

‘ရှင်..ဖာသာ..’

‘သူတို့ကို ယုံပေးလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့..’

‘ကဲ..အားလုံး ဘုရားကျောင်းထဲမှာ စကားပြောကြတာ ဆို.. ကလေးမလေးကို ဖာသာသွားပြီးခေါ်လိုက်ပါမယ်’

ရသတို့ကို အဝေးကနေ မှန်ဘီလူးဖြင့်ဂျွန်တို့အုပ်စု ကြည့် နေသည်ကို ရသတို့မသိလိုက်ချေ။

‘ဆရာဂျွန်..ဘယ်လိုဆက်ပြီးလုပ်မလဲ’

‘ဟိုခွေးကောင်ကို ဘယ်လိုရှင်းရမလဲဆိုတာက ပိုပြီး အရေးကြီးတယ်’

‘ဟုတ်တယ်.. သေနတ်နဲ့ပစ်လည်းမရ၊ ဓားနဲ့ခုတ်လည်း

မရ၊ ဘာအဆောင်တွေကောင်းနေလဲမသိဘူး’

‘စတန်း..’

‘ဘာလဲပျန်..’

‘ခွန်ထူးနောင်ကို ဆက်သွယ်ပြီး နောက်ထပ်တစ်ခုခု
ကြံရတော့မယ်၊ ဟိုကောင်မ ဒီဘုရားကျောင်းထဲမှာပဲရှိနေ
သေချာတယ်’

‘သခင်မကြီးက ကျုပ်တို့ကို သိပ်ပြီးအမြင်ကြည်လင်
မဟုတ်ဘူးနော်’

‘မကြည်လင်လည်းမတတ်နိုင်ဘူးဟေ့၊ သူတကယ်လိုချင်
ရင် ဒီထက်မကတော့ ထပ်ပြီးလုပ်ရမှာပဲ’

‘ဒီထက်ထပ်ပြီးလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ
စတန်း’

‘ငါတို့ အခုအခြေအနေနဲ့ ဒီကောင့်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ သိ
ကိုမလွယ်ဘူး၊ ဒီကောင်က ဘာအဆောင်တွေနဲ့စွမ်းနေလည်း
မသိဘူး’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒီကောင့်အစွမ်းအစတွေ
ငါတို့ယှဉ်ဖို့ ခက်နေတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းမှာ ဘာအကြံအစည်တွေ
နေလို့လဲ’

‘ထိုင်းနယ်စပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ခု

စားပြီးတုတ်ပြီး ဆေးတွေလုပ်နေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်နေတယ်’

‘စတန်း..စားပြီး တုတ်ပြီးလို့မရဘူး’

‘ဘာလို့လဲ’

‘ဒီကောင်က သေနတ်ပါပြီးနေတယ်ကွာ’

‘အင်း.. နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်’

‘ဘာလဲ’

‘ကောက်ချိုင်းဝှပ်ဆိုတဲ့ ကြေးစားလူသတ်သမား၊ ဒီကောင်

ထဲ အင်းဆေးတွေနဲ့ကြေးစားလောက်မှာ နာမည်ကြီးနေတာ’

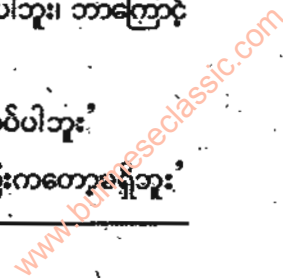
‘မင်းဆိုလိုတာ ဒီကောင်ကို ငှားမယ်ပေါ့’

‘ဒီအဆင့်ပဲ စဉ်းစားစရာရှိတော့တယ်၊ သခင်မကြီးလက်ခံ
ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်’

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဆုံဘူးသလိုပဲနော်’
 လင်္ကာ သူ့မျက်နှာကိုသေချာစွာစိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်
 တဲ့စကားကို ရသဖြိုးလိုက်မိသည်။
 ‘ရှင်ဘာလို့ပြုံးတာလဲ’
 ‘ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်ထဲမှာပြုံးချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာ
 လို့ပါ’
 ‘ရှင်နဲ့ဆုံဘူးလား’
 သူမ မေ့နေသောအတိတ်ဆုံရက်ကလေးကို သူ့နှုတ်ဖျား
 မှ ထုတ်ဖော်မပြောချင်တော့ပေ...ဒါကြောင့်...
 ‘ငါကတော့ မင်းကို ငါပထမဦးဆုံးတွေ့ဘူးတာပါ’

‘ဟင်...’
 ရသစကားကြောင့် သူ့မနှုတ်ခမ်းပါးလေး ဝိုင်းစက်သွား
 သည်။
 ‘ကျွန်မကို ဘာကြောင့်ကူညီချင်တာလဲ’
 ‘ငါတို့ကကြေးစားတွေ’
 ‘ရှင်...’
 ‘ဒါဆို မင်းသဘောပေါက်မှာပေါ့’
 ‘ရှင်စကားအရဆိုရင် ကျွန်မကိုကာကွယ်ပေးဖို့တစ်
 ထောက်ထောက်က ငွေကြေးနဲ့စေခိုင်းခဲ့တာပေါ့’
 ‘အင်း...’
 ရသခေါင်းလေးပဲ ညိတ်ပြလိုက်သည်။
 ‘ဘယ်သူလဲ’
 ‘စိတ်မကောင်းပါဘူးလင်္ကာ.. ငါတို့မှာပြောပြပိုင်ခွင့်မရှိ
 ဘူး၊ ဒါဟာ ငါတို့ကြေးစားလောကရဲ့ စည်းကလေးတစ်ခုပဲ’
 ‘ရှင်တို့မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စကို မမေးတော့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်
 ပြစ်ဖြစ် ရှင်တို့ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
 ‘ကြေးစားတွေအတွက် ကျေးဇူးမလိုအပ်ပါဘူး’
 ‘ကျွန်မဘက်ကတော့ ပေးစရာငွေကြေးကတော့မရှိဘူး’

‘မင်းဆီက ငါတို့ကလည်း မတောင်းပါဘူး၊ တစ်ခုတော့ မင်းကိုပြောထားမယ်၊ မင်းလုံခြုံရေးအတွက် ငါ့စကားကိုတော့ နားထောင်ရလိမ့်မယ်’

သူမထံမှ စကားသံလေးထွက်မလာပေမဲ့ မျက်လုံးပိုင်းပိုင်းလေးနှင့်နာခံမှုလေးကို ပြသနေသည်။

‘ကဲ...စကားပိုင်းလေးကိုခဏဖြတ်ပြီးထမင်းစားကြအောင်’

ဖာသာက ပြောလိုက်သဖြင့် ဘုရားကျောင်းနောက်ဘက်ဆီသို့ အားလုံးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

‘ရသ...’

‘ဘာလဲ ဆလောင်း’

‘ငါတို့ခရီးစဉ်ကိုဘယ်လိုဆက်မလဲ၊ ဒီမှာဆက်ပြီးနေတော့မကောင်းဘူး’

‘ဒါက လင်္ကာပေါ်မှာ မူတည်တယ်’

‘ရှင်...ကျွန်မပေါ်မှာ မူတည်တယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်..မင်းဘယ်ထိအောင် သွားမလဲဆိုတာ အရေးကြီးတယ်၊ ငါတို့ဘက်က မင်းသွားချင်တဲ့ခရီးဆုံးအန္တရာယ်အကင်းဆုံးနဲ့ပို့ပေးနိုင်တဲ့အဆင့်ပဲရှိတာ...’

‘ကျွန်မ...ကျွန်မ...’

မဟာသီရိစံအိမ်တော်ကြီးကနေ လွတ်မြောက်ဖို့တစ်ခုတည်းနဲ့ထွက်လာခဲ့တဲ့လင်္ကာအတွက် ဘယ်ကိုသွားရမယ်ဆိုတာမသိ...’

‘မင်းဘာကိုစဉ်းစားနေတာလဲ’

‘ကျွန်မ...အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူတို့လက်ကနေ လွတ်အောင်ပြေးခဲ့တာကလွဲပြီး ဘယ်ခရီးကိုသွားရမယ်ဆိုတာကို မသိပါဘူး..’

‘ဟေ...ဟာ...ဟင်...’

လင်္ကာစကားကြောင့် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားကြသည်။

‘အင်း...ဒီလိုလုပ်ပါလား သမီး’

‘ဘာကိုလဲ မေနှော်..’

‘မြောက်ပိုင်းဒေသမြို့တစ်မြို့မှာ ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ သူမမှာ သမီးဘဝကိုဆက်ပြီးရပ်တည်လို့ရမယ်၊ သွားရမယ့်အကောင်အထည်ကတော့ဝေးတယ်’

‘သူတို့နဲ့ဝေးတဲ့နေရာမှာပဲနေချင်တယ်’

‘လူလေးတို့ဘက်က ပို့ပေးနိုင်မလား’

‘ပို့ပေးရမှာပေါ့မေနှော်၊ ဒါပေမဲ့ဒီနေရာကနေ မြောက်ပိုင်း’

ကိုသွားရမယ့်ခရီးကြားမှာတော့အခက်အခဲနဲ့အန္တရာယ်တွေထဲ
များမယ်”

“ရသပြောတာအမှန်ပဲ၊ အပြင်လမ်းကနေသွားမယ်ဆိုရင်
သခင်မကြီးလက်ကနေလွတ်ဖို့မလွယ်ဘူး”

“ဒါဆို..”

“တောင်ကြားလမ်းတွေကနေ သွားမှဖြစ်မယ်”

“ဆလိုင်း...မင်းပြောတဲ့တောင်ကြားလမ်းက လက်
အတွက် ခရီးကြမ်းကြီးကွ၊ သဘာဝအန္တရာယ်တွေကြီးတယ်
ပြီးတော့လမ်းပြလိုမယ်”

“လမ်းပြအတွက်တော့မပူနဲ့၊ ငါ့ဆီမှာရှိတယ်”

“ချက်ချင်းကြီးသွားလို့မရဘူး၊ လိုအပ်တာတွေကို စုဆောင်း
ပြီးမှသွားလို့ရမယ့်ခရီး..အဓိကကတော့ဆေးဝါးပဲ၊ ရိက္ခာတွေ
ကတော့ထဲမှာ ရှာကြိုစားသောက်လို့ရတယ်..ဖျံလေး..”

“ဗျာ..ကိုရသ”

“မင်းပြန်မယ်ဆို ပြန်လို့ရတယ်”

“ကျွန်တော်ဟာ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီခရီး
ကိုဆက်ပြီးလိုက်ချင်ပါတယ်”

“ကြိုဆိုရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ...ဒါဆိုရင် ဆလိုင်းရေ ငါ့

ခရီးထွက်ဖို့အတွက် ပြင်ဆင်တော့ကွာ၊ ဖာသာအနေနဲ့ လက်
ကိုကာကွယ်ပေးခဲ့တဲ့ မေဖော်နဲ့ထီးကောင်ကိုဆက်ပြီး ကာကွယ်
ပေးမှဖြစ်တော့မယ်၊ ဒီကောင်တွေသေချာပေါက်ဒုက္ခပေးကြတော့
စွာ”

“အင်း...ဖာသာလည်းဒါကိုစဉ်းစားပြီးပါပြီ၊ ဒီကောင်တွေ
ရဲ့ရန်ကနေလွတ်ကင်းတဲ့နေရာတစ်ခုကိုရွေးထားပါတယ်”

“လူလေး..အစိုးတို့အတွက်နောက်ဆံ့မတင်းနဲ့၊ သမီးလေး
ကိုသာ လွတ်အောင်ကူညီပေးကြပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ မမကို ဒီလူတွေလက်ထဲ ချောက်
အောင်စောင့်ရှောက်ပေးကြပါ”

“စိတ်ချ ထီးကောင်...မင်းမမကို ငါတို့အသက်တွေနဲ့ ထပ်
တူကာကွယ်သွားကြမှာပါ”

“အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် လူလေးတို့ရယ်”
လင်္ကာအတွက် ကြေးစားသက်သက်ကာကွယ်ပေးတဲ့

ဖမ်းရသ စကားကြောင့် မှင်သက်မိသွားသည်။

‘ဟိုမှာတွေ့နေရတဲ့သူပဲ ခွန်ထူးနောင်’
‘အဲ...’

မီးလျှံတွေဘေးမှာ ဝိုင်းရံပြီးအလယ်တွင် အပေါ်အင်္ကျီ မပါဘဲထိုင်နေတဲ့သူကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘သူ့နာမည်က ဂျင်ဒူးဂျောင်...’
‘ထိုင်းလူမျိုးပဲလား ဂျွန်...’

‘ထိုင်းစစ်စစ်တော့မဟုတ်ဘူး၊ တရုတ်စပ်တယ်၊ ရက်စက်တဲ့နေရာမှာတော့ တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းတယ်’

‘ဟ...ဘာတွေသောက်နေတာလဲ’
‘သွေး...’

‘ဟေ...သူ...သူက သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးလား... လူစစ်စစ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်နော်...’

‘လူမှလူစစ်စစ်ပါဗျာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ သာမန်လူတွေတော့မတူဘူး၊ သွေးဝိညာဉ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘သူ့အတွက် သွေးတွေကိုပါရှာပေးနေရဦးမှာပေါ့’

‘သူက နေ့တိုင်းမသောက်ပါဘူး၊ တစ်လတစ်ခါတော့ သောက်တယ်၊ သွေးသေမသောက်ဘူး၊ သွေးရှင်ပဲသောက်တယ်’

‘ဘာ...သွေးရှင်၊ သွေးသေဟုတ်လား၊ ငါသိပ်နားမရှင်းဘူး ဂျွန်...’

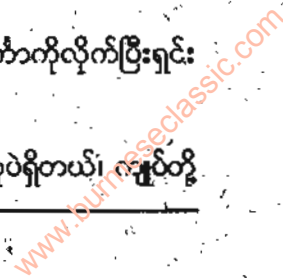
‘သွေးသေဆိုတာ သေတဲ့လူတွေရဲ့သွေးကိုပြောတာ၊ သွေးရှင်ဆိုတာ အရှင်လတ်လတ်လူရဲ့သွေး’

‘ဟင်...ဒါဆို သူ့သွေးသောက်ဖို့လူတစ်ယောက် သေပေးဦးမှာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်...’

‘ဂျွန်...သိပ်တော့မလွယ်ဘူးနော်၊ လင်္ကာကိုလိုက်ပြီးရှင်းတာထက်ခက်စွာက ပိုပြီးပြဿနာရှိတယ်’

‘ရသလိုတဲ့ကောင်ကို ရင်ဆိုင်ဖို့က ဒီလူပဲရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့’

သခင်မကြီးကိုပြောခဲ့သလိုပဲ။ ကျုပ်တို့အစွမ်းအစနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

‘ဟူး...’

ခွန်ထူးနောင် သက်ပြီးချပြီး ပျန်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့သည်။ သူတို့ရောက်နေတဲ့နေရာကတော့ ရှေးဟောင်းသင်္ချိုင်းကြီးတစ်ခု ပင်ဖြစ်သည်။

‘ရစ်...ဆက်ပြီးတော့ခြေလှမ်းတွေကို မတိုးလာနဲ့၊ မင်းတို့ အတွက်ကံကောင်းဖို့ဆိုတာမရှိဘူးနော်’

‘ဆ...ဆရာဂျင်ဒူးဂျောင်အံတွက် အလုပ်ပါလာလို့ပါ’

‘လူသတ်ပေးရမှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်...’

‘မင်းတို့မသတ်နိုင်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ မင်းတို့ထက်သာနေ လို့နေမှာပေါ့’

‘သေချာတာပေါ့ ဆရာဂျင်ရယ်၊ ဒီကောင့်ဆိုမှာ ဆေးစွမ်း ကောင်းတွေရှိနေတယ်၊ သေနတ်ပြီး ဓားပြီးပဲဆရာ’

‘ဟား...ဟား...ဟား...’

ဂျင်ဒူးဂျောင်၏ရယ်မောသံမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း လှသောအသွင်ကိုဆောင်နေသည်။

‘ငါဆိုတဲ့ကောင်က အစွမ်းအစရှိတဲ့ကောင်တွေနဲ့ပဲ တွေ့ချင် တယ်၊ ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့ကောင်တွေက ငှက်တွေ၊ ကြက်တွေကို သတ် နေရသလိုပဲ၊ ဖျင်းဖို့ကောင်းတယ်’

‘ခုကောင်ကတော့ ဆရာဂျင်ဒူးဂျောင်အံတွက် ဖြိုင်ဘက် ကောင်းပါ၊ တကယ်ကိုစွမ်းတယ်ဗျာ’

‘ကောင်းပြီ...မင်းတို့အလုပ်ကို ငါလက်ခံလိုက်ပြီ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့လုပ်အားကြေးကဘယ် သောက်ပေးရမှာလဲ’

‘ဘတ်ဋေ...တစ်သန်း’

‘ဗျာ...ဟင်...’

ဂျင်ဒူးဂျောင် တောင်းကြေးမှာအရမ်းကိုကြီးမားနေသည်။

‘စာယံလိုလဲ၊ ငါတောင်းတဲ့ဈေးကိုပေးနိုင်မှာလား’

‘ခဏလေးနော်...ဖုန်းဆက်ပြီး မေးပါရစေ’

ခွန်ထူးနောင်...သခင်မကြီးဆီသို့ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး မေး စစ်သည်။ သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ခွန်ထူးနောင်ပြန်ရောက်လာ

‘တောင်းတဲ့ဈေးကို မစစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လိုချင်တဲ့ () ဆက်လုံးကို အမြန်ဆုံးလိုချင်တယ်’

၁၄၈ ❀ ရွှေဘဝ

‘အရှင်လား...အသေလား...’

‘အရှင်ရမယ်ဆိုရင်အရမ်းကိုကောင်းပါတယ်၊ လုပ်ငန်းတ
ဘယ်နေ့စပြီးဝင်မှာလဲ’

‘မနက်ဖြန်...’

တောင်ကြားလမ်းပေါ်တွင် ဂျစ်ကားတစ်စီးမောင်းနှင့်
လာနေသည်ကိုမြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုကားပေါ်တွင် ပန်းရသ၊
ဆကာ၊ ဆလိုင်း၊ ဖျံလေးနှင့်လမ်းပြမှဆိုး ထောလန်းတို့ပင်ဖြစ်
သည်။ ကားကိုမောင်းလာသူက ထောလန်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ကားကို ဘယ်အထိမောင်းသွားမှာလဲထောလန်း...’

‘မြစ်ဆိုင်အထိမောင်းရမှာ’

‘ဟင်...’

မြစ်ဆိုင်ဆိုသောစကားကို ကြားသည်နှင့် ရသတို့အားလုံး
တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ထိုမြစ်ရေသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်း

လှသော ရေစီးကြောင့် ဖြတ်သန်းသွားလာသူတို့ ရှောင်ရှားကြသည်။ မလွဲသာမရှောင်သာသွားကြရလျှင်လည်း အသက်အန္တရာယ်နှင့် ရင်း၍သွားလာကြရသောမြစ်ပင်ဖြစ်သည်။

‘ထောလန်း... ဒီမြစ်အတိုင်းသွားကြမှာလား’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလမ်းကြောင်းကလွဲပြီး တခြားလမ်းကိုရွေးလို့မရဘူး... ဒီလမ်းကြောမှာက သေနတ်ကိုင်အဖွဲ့တွေ အရမ်းများပြီးလင်္ကာအတွက် လုံခြုံမှုမရှိဘူး...’

‘ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင်ရော...’

‘မလွယ်လှဘူး၊ အင်အားတွေက အရမ်းကောင်းပြီး လက်နက်စုံတယ်၊ ရသအတွက်တော့ အဆင်ပြေပေမဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေအတွက် သေမင်းလမ်းကြောင်းပဲ’

ထောလန်းပြောလိုက်သော စကားမှာငြင်းစရာမရှိတော့ကြောင့် တခြားလမ်းရွေးချယ်မှုကို လက်လျှော့လိုက်သည်။

‘မြစ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း သွားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်ဘာနဲ့သွားကြမှာပဲ’

‘ဖောင်ဖွဲ့ပြီးသွားကြမယ်’

‘ထောလန်း... စက်လှေတွေ၊ မော်တော်တွေတောင် ဒီမြစ်ရေထဲမှာ ခရီးသွားရတာအရမ်းကိုအန္တရာယ်ဖြစ်နေတာပဲ’

‘ဒါက အထူးလျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ ရသ...’

‘လျှို့ဝှက်ချက်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်... ဒီမြစ်ရဲ့ရေကြောက ဦးချွန်တိုက်ပြီးရေတိုခွဲသွားလေ ရေစီးကြောင်းက ထိုးနှက်မှုကြီးလေပဲ’

‘ဖောင်နဲ့ကတော့ရော...’

‘အရမ်းကို အဆင်ပြေတယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်စမ်းသပ်ပြီး လေ့လာထားတာ၊ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြဘူး’

‘ထောလန်း... ခင်ဗျားကို ဒီလမ်းကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆိုလိုကြည်ကြည်နဲ့ အပ်လိုက်ပြီဗျာ...’

‘ဝူး... ကျွီ...’

‘ဟင်... ထောလန်း... တားကိုဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ’

‘ရှေ့တောင်ကြောကွေ့မှာ အန္တရာယ်အနံ့အသက်ရတယ်’

‘ဘာ...’

‘ဟိုမှာမြင်နေတဲ့သစ်ပင်ကိုကြည့်လိုက်၊ အလင်းပြန်နေတယ်’

ထောလန်းပြလိုက်သော သစ်ပင်ကိုကြည့်လိုက်တော့ ဓန့်ဆို အလင်းတန်းတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘စနိုက်ပါသေနတ်သမားဖြစ်မယ်’

‘သေချာတာပေါ့’

‘ကျွန်မတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ဒီအတိုင်းဖြတ်ကျော်ဖို့ကတော့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီကောင်တွေ အနည်းဆုံး လူ (၁၀)ယောက်ထက်မနည်းသုံးမှာ’

‘လင်္ကာနောက်ကိုလိုက်ကြတဲ့သူတွေလား’

‘ဒါတော့ သေသေချာချာမပြောတတ်ဘူး၊ ဒီနယ်မှာ သူတို့ အဖွဲ့တွေရှိနေကြတာလေ’

‘ထောလန်း...ကားကိုဆက်ပြီးမောင်းသွား... ကျွန်တော်တော်ကြောအောက်ကနေ ဒီကောင်တွေဆီကို ရောက်အောင်သွားမယ်...’

‘အင်း...မင်းအစီအစဉ်မဆိုးဘူး၊ ရှင်းစရာရှိတာကို ခွင့်ပစ်လိုက်ကွာ’

‘စိတ်ချ...’

ရသတို့ကားကလေး ဟန်မပျက်ဆက်ပြီးမောင်းထွက်လာသည်။ ရသတစ်ယောက်ကတော့ တောင်ခြေဆီသို့ အပြေးကစားသွားပြီး သူပုန်တွေစောင့်စားနေသော နေရာသို့အမြန်ဆုံးရောက်အောင်သွားခဲ့သည်။ ကားမှာ တောင်ကြောကိုကွေ့ပတ်ပြီးမောင်းနေတာကြောင့် ရသထက် နောက်ကျနေသည်။

‘သစ်ပင်ပေါ်ကကောင်ကို အရှင်ရှင်းရမယ်’

သစ်ပင်ပေါ်မှ သေနတ်သမားကတော့ သူ့အန္တရာယ်ကို သူ ဂရုမပြုမိ။ ရှေ့ကိုသာမဲနေသည်။ ရသ သစ်ပင်၏အခြေအနေတို့ လှေလာပြီး သစ်ပင်ပေါ်သို့တက်သွားခဲ့သည်။

‘ချွတ်...’

‘ဟင်...’

သစ်ကိုင်းခြောက်လေးကျိုးသံကြောင့် သေနတ်သမား ရသတို့မြင်သွားသည်။ ဒါပေမယ့် မြင်တဲ့အချိန်က အရမ်းကို နောက်ကျနေပြီဖြစ်၏။

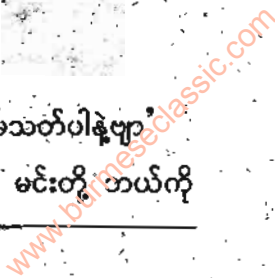
‘ဒုတ်...အီး...’

ရသ...သူပုန်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးရိုက်ချလိုက်ရာ သစ်ပင်ပေါ်မှ မကျအောင်ဆွဲထားလိုက်ရသည်။ သူပုန်လက်ထဲမှ ဇနီကပါသေနတ်ကိုယူပြီး ကားလမ်းဘက်ဆီသို့ ချိန်ရွယ်လိုက်သည်။ သူပုန်အဖွဲ့တွေက စုစုပေါင်း(၁၀)ယောက်တိတိ၊ ကားလမ်းတစ်ဖက်ဆီမှနေပြီး ကားကိုတားနေသည်။

‘ကားပေါ်ကနေ ဆင်းကြစမ်း’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့ကိုမသတ်ပါနဲ့ဗျာ’

‘သတ်ချင်အောင်မလုပ်ရင်မသတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ဘယ်ကို’

သွားမှာလဲ၊ ပြောစမ်း'

'မြောက်ပိုင်းဘက်ပါ'

'ဘာသွားလုပ်မှာလဲ'

'မို့ကြီး မင်းမလိုအပ်တာတွေကို မမေးနဲ့ကွာ၊ ဒါကုမ္ပဏီ အင်တာဗျူးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ကြေးတောင်းနေတာ၊ ကြာ တယ်ကွာ၊ မင်းတို့ပါတာတွေ အကုန်လာပြီးပေးစမ်း'

'ဆရာတို့ရယ်... ခရီးစရိတ်လေးတော့ ချန်ထားပေးပါ'

ဆလိုင်း ဈေးဆစ်လိုက်သည်။

'အရေးထဲလာပြီးဈေးဆစ်နေသေးတယ်၊ တစ်ပြားမှ ချန် မထားဘူးကွာ...'

'မို့ကြီး... နေဦး'

'ဘာလဲ'

'ဟိုမိန်းကလေးက ငါတို့ဆီကိုဓာတ်ပုံပိုပြီး ရှာခိုင်းထား တဲ့ ငတိမမဟုတ်လား'

'အဲ... နေဦး... ဓာတ်ပုံနဲ့တိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်'

ခေါင်းဆောင်လုပ်တဲ့သူက သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံစုံ ထုတ်ယူပြီး လင်္ကာမျက်နှာနှင့်တိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

'ဟေး... ပွပေါက်တိုးတာပဲကွာ'

'ဆရာ... လုံးဝသေချာလား'

'သေချာတာမှ လွဲကိုမလွဲဘူး၊ မင်း... လင်္ကာမဟုတ်လား'

'ရှင်... ဟို... ဟို... မဟုတ်ပါဘူး'

'မင်းညာဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ငါ့ကောင်တွေ ခေါ်ခဲ့တော့'

'ဆရာ... ဒီကောင်တွေရော ခေါ်မှာလား'

'ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ၊ ပြန်ခိုင်းလိုက်'

'ခင်ဗျားတို့ ငွေကိုပဲယူပါဗျာ၊ လူကိုတော့ ဒုက္ခမပေးကြ

ပါနဲ့'

'ပါးစပ်ပိတ်ပြီး နေလိုက်နော်၊ လူမသတ်ချင်ဘူး၊ ဆွဲခေါ်

ခဲ့ကြ...'

'ဒုတ်... အီး... ဒုတ်... အား'

လင်္ကာကို ဆွဲခေါ်ဖို့ပြင်တဲ့နှစ်ယောက်မြေပြင်တွင်မှောက် သွားသည်။

'ဟင်...'

သူပုန်ခေါင်းဆောင်အံ့အားသင့်သွားသည်။

'ဟားဟားဟား... က... သဘောပေါက်တယ်နော်'

ဆလိုင်း အားရပါးရရယ်မောလိုက်ပြီး သူပုန်ခေါင်းဆောင် နားကို ကပ်ပြီးပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်တို့လူတွေက မင်းတို့နောက်မှာ အသင့်ရှိနေတာ မယုံဘူးဆို ထပ်ပြီးခေါ်ကြည့်လိုက်လေ'

'ငါကိုယ်တိုင်ခေါ်မယ်ကွာ..'

'ရှင်...လွတ်...လွတ်...နော်'

'ဒုတ်...အား...'

သူပုန်ခေါင်းဆောင် ပခုံးကို သေနတ်ထိမှန်ပြီး ခြေလှမ်း တန်သွားပြီး လင်္ကာကို သေနတ်နှင့်ကပ်ပြီးချိန်ထားလိုက်သည်။

'ပစ်ရဲရင် မစ်လေကွာ..ဟားဟားဟား...'

ရသအတွက် ပစ်မှတ်ရွေးချယ်မှုဟာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ ပစ်ချက်တစ်ခုခု တိမ်းစောင်းသွားပါက လင်္ကာ အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်သည်။

'ဟူး...'

ရသ သက်ပြင်းရှည်တစ်ခုကိုချလိုက်ပြီး လင်္ကာနှင့်သူပုန် ခေါင်းဆောင်ကို ချိန်ရွယ်ထားလိုက်သည်။ ဆလောင်းတို့လည်း ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။

'ဒုတ်...အား...ဟင်...ဟာ...အမေ...'

သူပုန်ခေါင်းဆောင် နဖူးဆီသို့ ကျည်ဆံဖောက်ဝင်သွားပြီး နောက်လှန်ကျသွားသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူကျသွားသည်။

ကျန်တဲ့သူတွေပါ ခြေကုန်တင်ပြီးပြေးကြတော့သည်။ ပွဲစဉ်လေး ထတော့ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ပန်းရသ...သစ်ပင်ပေါ်မှပြန်ဆင်းလာပြီး ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

'ဟူး...တကယ်ကို ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ကောင်းတဲ့ပွဲပဲဟေ့' ထောလန်း သက်ပြင်းချရင်းပြောလိုက်သောစကားပင်ဖြစ် သည်။

'ရှင်...ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ'

'ဟင်...'

ရသ...သူ့နားကိုရောက်လာပြီးရန်တွေ့စကားဆိုနေသော လင်္ကာကြောင့် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

'ငါ...ဘာလုပ်မိလို့လဲ'

'ရှင်...သေနတ်ပစ်ချက်လွဲသွားတာနဲ့ ကျွန်မအတွက် သေမင်းဆီကို တန်းပြီးရောက်မှာရှင်...'

'ကြေးစားလုပ်စားနေတဲ့လက်ကွ၊ ခပ်ညှိညှိတော့ မဟုတ် သွား...'

'ရှင်က တကယ်ကို အကြင်နာတရားမဲ့တဲ့သူပဲ'

'မင်းခွဲချက်ကြီးက ပြင်းလှချည်လား၊ ဘာကြောင့်ဒီစကား

ကို ပြောနိုင်တာလဲ'

'ရှင်သာ ကျွန်မပေါ်မှာ သံယောဇဉ်မကင်းဘူးဆိုရင်ဒီလူကို ပစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင့်လက်က ဘယ်လောက်ပဲတော်နေပါစေ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးကို ရွေးချယ်ဖို့ အရမ်းခက်တယ်၊ ရှင့်ရွေးချယ်ပြီးပစ်လိုက်တာရှင်းပါတယ်၊ မတော်တဆ လွဲချော် သွားရင်တောင် ရှင့်အတွက် ထိခိုက်စရာမလိုတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပဲလေ၊ အများဆုံးဖြစ်ရင် စိတ်မကောင်းရုံပဲပေါ့'

လင်္ကာ၏ စွဲချက်တွေက သူ့ရှင်ကို တိုက်ရိုက်ထိုးနှက်နေသလိုခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏စွပ်စွဲချက်ကိုတော့ မဖြေရှင်းချင်တော့ပါ။

'ရှင့်ဘက်က စကားပြောဦးလေ'

'ငါပြောမယ့်စကားတွေကို မင်းယုံကြည်မှာမဟုတ်လို့ မပြောချင်တော့ပါဘူး၊ ကဲ...သွားကြရအောင်'

ကားပေါ်သို့ အားလုံးပြန်တက်ပြီးကားမောင်းထွက်လာခဲ့ကြတော့...

'ထောလန်း...ဝေးသေးလား'

'အင်း...လမ်းမှာထပ်ပြီးအနှောင့်အယှက်မရှိရင်တော့ ညနေခင်းလောက်တော့ရောက်နိုင်တယ်'

တောင်ပြာကြီးတွေ စိုင်းရဲထားသောတောင်ကြားလမ်းလေးဆီမှ တိတ်ဆိတ်နေမှုလေး၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှင်မောထွေးတွေရှိနေသူ(၂)ဦးကတော့ ပန်းရသနှင့်လင်္ကာပင်ဖြစ်သည်။

'ဟာ...ပြသန်မှာတက်ပြီ'

'ထောလန်း...စာဖြစ်လို့လဲ'

'ဟိုမှာတွေ့လား'

ထောလန်း လှမ်းပြီးပြ လိုက်သောအရာက တောင်တန်းကြီးအောက်ကွယ်ဆီ တိမ်နီတိုက်ကြီးတွေပင်ဖြစ်သည်။

'ဒါ...ဒါ...ဘာဖြစ်မှာလဲ ထောလန်း'

ဆလိုင်း...စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့်မေးလိုက်သည်။

'လေနီကြမ်းတစ်ခုဖြစ်မယ့်လက္ခဏာပဲ ဆလိုင်း...'

'ဟာ...ဒါဆို...'

'လွှတ်ကင်းမယ့်နေရာတစ်ခုကိုသာအရင်ရှာရမယ်'

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် တောင်တန်းတွေနှင့်သစ်ပင်တွေသာတွေ့နေရသည်။

'သစ်ပင်ကွယ်မှာနေရင်ရော...'

'ပိုပြီးတောင် အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ သဲဒဏ်အပြင် သစ်ပင်တွေပျက်ကျတဲ့ဒဏ်ပါခဲရမှာ'

‘ထောလန်း...ဟိုမှာအိမ်တစ်လုံး’

တောင်ကုန်းလေးပေါ်မှာအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဘုရားသခင် ကယ်မတာပဲ’

ထောလန်း ကားကိုစက်ကုန်တင်ပြီးမောင်းရတော့သည်။

‘ဝေါ...’

တောင်ကုန်းလေးနားကိုကားမရောက်မီ ရှေ့ပြေးလေကြောင်းက စတင်ပြီးတိုက်ခတ်နေပြီဖြစ်သည်။

‘ဝေါ...ဝေါ...’

လေနီကြမ်းနှင့်အတူ သဲစလေးတွေပါလာတာကြောင့် မှုတ်နှာကိုဖော်လို့မရအောင်ဖြစ်နေသည်။

‘ဝူး...ကျွီ...’

တောင်ကုန်းအောက်ခြေတွင် ကားကိုထိုးရပ်လိုက်သည်။

‘ဆလှိုင်း...မင်းတို့အိမ်ကိုအရင်ဆုံးသွားကြတော့’

‘မင်းကရော...’

‘ငါလင်္ကာကိုတွေ့ခေါ်ရမှာ...’

လေနီကြမ်းက အင်အားအကြီးမားဆုံးသို့ရောက်လျှင် ဖြစ်နေချိန်မှာ အားစိုက်ပြီး အိမ်ဆီသို့ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။

‘အား...အရမ်းစပ်တယ်...’

လင်္ကာ သဲစတွေကြောင့် မခံရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။

‘ရော...ငါ့အင်္ကျီကိုခေါင်းကနေခြုံထားလိုက်’

‘ဟင်...ရှင်ကရော...’

‘ရတယ်...’

လင်္ကာကို အင်္ကျီပေးလိုက်ပြီး သူမဘေးကသဲဒဏ်ကို ခံစားရင်းလက်ဆွဲကာတက်ခဲ့သည်။

‘အိမ်ထဲကို အမြန်ဝင်ကြ’

‘ဝေါ...ဝုန်း...ဂျွန်း...’

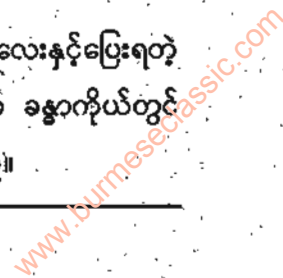
ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသော လေတိုက်ခတ်မှုနှင့်သဲစတွေ၏ ရိုက်ခတ်မှုသည် အကယ်၍အပြင်ဘက်တွင်ရှိနေပါက အသက်ရှင်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ခြေ။ အိမ်ထဲတွင် သူတို့(၅)ယောက်

အသွေ့ရင် ဘယ်သူမှ မရှိကြ။

‘ကိုရသ... ကိုယ်...ကိုယ်ပေါ်မှာသွေးတွ...’

‘ဟင်...’

လင်္ကာကို အင်္ကျီချွတ်ပေးပြီး စွပ်ကျယ်လေးနှင့်ပြေးရတဲ့အခါ ထဲက သူ့ကိုပါကာပြီးတတ်ရသော ရသ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ခုခံမှုမရှိကြောင့် သွေးများစီးကျနေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ရဟိတယ်ကွာ...နည်းနည်းပါးပါးပါ’

‘ရှင်တို့ဆီမှာ ဆေးအိတ်ပါလာသေးလား’

‘မပါလာဘူး... စိတ်စောပြီးပြေးလာရတော့ ယူလာဖို့ကို မစဉ်းစားမိဘူးဗျာ...’

‘ဒီဒဏ်ရာတွေနဲ့ နေရမှာပေါ့’

‘ခဏနေဦး... အိမ်ထဲမှာရှာကြည့်ဦးမယ်’

အပြင်တွင် အမှောင်ထုက စိုးမိုးထားတာကြောင့် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးပိတ်မှောင်နေသည်။

‘တွေ့ပြီ...ဟေ့...’

အခန်းတစ်ခုထဲကို ဖျံလေးဝင်သွားပြီးထွက်ပေါ်လာသော အသံပင်ဖြစ်သည်။

‘ဘာတွေ့တာလဲကွ’

‘ဆေးအိတ်နဲ့မီးအိမ်...နေဦးဖွင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်’

‘ချောက်...’

ဖျံလေး မီးပျက်လျှင်အရေးပေါ်သုံးမီးအိမ်လေးဖွင့်လိုက်တာကြောင့် တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွားသည်။

‘ရှင်ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးလိမ်းရအောင်...သောက်ဆေးတွေ

တော့ ပါတယ်၊ ကျွန်မတော့ မကျွမ်းကျင်ဘူး’

‘ဘယ်ဆေးလိမ်းရမယ်ဆိုတာရော သိလား’

‘ဟင့်အင်း...’

‘ဒါဆို ငါ့ကိုမင်းက ဘာဆေးလိမ်းပေးမှာလဲ’

ရသစကားကြောင့် သူမ ဆေးပုလင်းလေးတွေကိုကိုင်ကြည့်ပြီးပြုံးစေဖြစ်နေသည်။

‘ဒီဆေးဖြစ်မယ်’

ရသရှေ့ကို ဆေးပုလင်းလေးပြလိုက်သည်။

‘မင်းလိမ်းမယ့်ဆေးက လူတွေကိုလိမ်းတဲ့ဆေးမဟုတ်ဘူး၊

ခြင်းနဲ့နွားတွေကို လိမ်းတဲ့ဆေး’

‘ရှင်...’

သူမ ဆေးပုလင်းလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးလေးပိုင်းစက်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ...

‘ရှင်ကရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ’

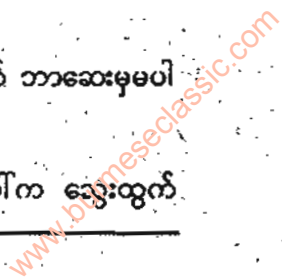
‘ငါ့အဘိုးက တိရစ္ဆာန်တွေကို ဆေးလိုက်ပြီးကုပေးနေတာ

ပေါ့’

‘ဒါဆို ဒီဆေးအိတ်ထဲမှာလူတွေအတွက် ဘာဆေးမှမပါ

ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ပါ၊ပါတယ်၊ ဒီဆေးက အရေပြားပေါ်က သွေးထွက်

ဒဏ်ရာ မှန်သမျှကို လိမ်းလို့ရတဲ့ဆေးလေး

‘အလဲ့...တယ်ဟုတ်ပါလား...သောက်ဆေးပြားတွေက
ရော’

‘တွေ့တဲ့ဆေးပြားကို ရောစပ်ပြီးသောက်တာပေါ့’

‘ဒုက္ခတော့ ရောက်ကုန်တော့မှာပဲ ‘ရှင်ရယ်’

‘မတတ်နိုင်ဘူး ကံတရားပေါ့’

ရသ...ဆေးပုလင်းတွေထဲမှ ဆေးတွေကိုရောစပ်ပြီး
သောက်ဖို့ပြင်တော့..

‘ကိုရသ..’

ရသလက်ကို သူမဆွဲကိုင်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမ
မျက်ဝန်းတွင် စိုးရိမ်စိတ်ကလေးတွေ ကပ်တွယ်လျက်..

‘ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါဘူး’

‘ထားလို့မရရင်လည်း ရှင့်သဘောပဲ’

သူတို့နှစ်ယောက်မြင်ကွင်းကို ကျန်တဲ့သူတွေ ဘာမှ မမြင်
ဘဲကြည့်နေကြသည်။ ရသ...ဆေးကျောင်းသားဆိုတာကို သိထား
တဲ့ ဆလောင်းကတော့ ရေးရေးလေးပြုံးနေတော့သည်။

‘လင်္ကာ...သောက်ပါစေဗျာ...ဒီကောင်က ဒီဆေးလေး
နဲ့ မသေနိုင်ပါဘူး’

ရသ လက်ထဲမှဆေးတွေကိုသောက်လိုက်ပြီး နံရံကိုမိုပြီး
နေလိုက်သည်။

‘ဆေးမလိမ်းတော့ဘူးလား’

‘လင်္ကာက လိမ်းပေးမှာလား’

‘ကိုယ့်ကြောင့်ရတဲ့ဒဏ်ရာတွေပဲ...ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိ တာ
ပေါ့’

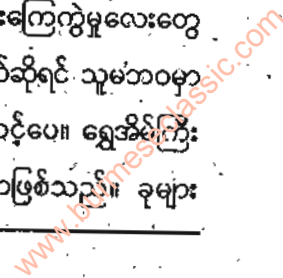
‘တာဝန်ကြောင့်ပေါ့ဟုတ်လား’

ရသစကားကို သူမနှုတ်ဖျားထက်မှ စကားသံထွက်မလာ
တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်နေတော့သည်။

‘ငါက နောက်တာပါ၊ စေတနာလေးနဲ့လိမ်းပေးရင်တော့
ဒဏ်ရာကုပိုပြီးသက်သာတာပေါ့’

‘ကျွန်မတို့အသက်နဲ့ရင်းပြီး ခရီးသွားနေကြတဲ့သူတွေပဲရှင်၊
တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးပေါ်မှာတော့ စေတနာတင်မကတဲ့အရာတွေက ရှိ
နေကြမှာပါ...’

သူမစကားနောက်ကွယ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုလေးတွေ
အရိပ်လိုပါလာတာကိုတွေ့နေရသည်။ တကယ်ဆိုရင် သူမဘဝမှာ
ခုလိုအခြေအနေမျိုးတွင်ရောက်နေရသူမဖြစ်သင့်ပေ။ ရွှေအိမ်ကြီး
ပေါ်မှာ ဘုရင်မလေးတစ်ပါးလို နေထိုင်ရမှာဖြစ်သည်။ ခုများ

တော့..

အပြင်ဘက်တွင်လေ့ရှိကြမ်းကြီးက အငြိုးကြီးစွာတိုက်ခတ်နေလေသည်။ အိမ်ထဲတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ အပြင်အခြေအနေကို သတိနှင့်စောင့်ကြည့်နေသည်။

‘လင်္ကာ..’

‘ရှင်..’

‘မင်းအိပ်ချင်ရင်အိပ်လေ၊ ခရီးက အရှည်ကြီးသွားရမှာဆိုတော့ အင်အားတွေပြည့်နေမှဖြစ်မှာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်မပေါ်မှာ ခုလိုဂရုစိုက်ပေးကြတဲ့အတွက် အားလုံးကို ကျွန်မ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်’

‘ဒါကတော့ မင်းနဲ့ငါတို့က ရေစက်ဝါလာကြလို့နေမှာပါက..ကလေးမ အိပ်လိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ရသတို့အားလုံး နေရာကိုယ်စီယူလိုက်ကြပြီး အပြင်တွင် ရာသီဥတုအခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

‘ဂီ...ဂါ...ဂုန်း..’

‘ဟင်...ဟယ်...ဟိုက်’

အိမ်၏အနောက်ဘက်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် အားလုံးထိုင်နေရာမှထလိုက်ပြီးနောက်ဘက်ခန်းဆီသို့ အပြင်ကလေးလာခဲ့ကြသည်။

‘ဟာ...အမလေး..’

အိမ်၏နောက်ဘက်အခန်းဆီကိုရောက်တော့ အားလုံး ခုတ်လှန်စရာမြင်ကွင်းကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သေဆုံးတာ မကြာသေးသော အလောင်း(၂)လောင်းကို သွေးသံရဲ့ရံဖြင့် တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒါ...ဒါ...’

‘ဂီ...ဂါ...ဂုန်း..’

‘သေချာသွားပြီ’

‘ဘာကိုသေချာတာလဲ ထောလန်း’

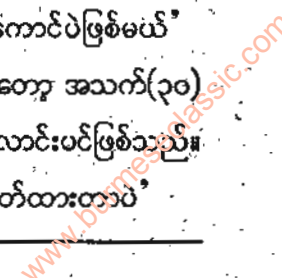
‘တောဝက်ဝံမဲကောင်လက်ချက်ပဲ’

‘ရှင်...’

‘အခုအပြင်ကနေ တံခါးကိုထုနေတဲ့ကောင်ပဲဖြစ်မယ်’

သေဆုံးနေတဲ့အလောင်း(၂)လောင်းကတော့ အသက်(၃၀) နှစ်အမျိုးသားအလောင်းနှင့်အမျိုးသမီးအလောင်းပင်ဖြစ်သည်။

‘ရက်ရက်စက်စက် ကိုက်ဖြတ်ပြီးသတ်ထားတာပဲ’

‘ရသ...ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘ဒီကောင်ကြီးက အိမ်ထဲကိုရောက်အောင်ဝင်မယ့်ပုံစံမရှိ

ရှင်းမှဖြစ်မယ်’

‘ရှင်းဖို့က ငါတို့မှာ ဘာလက်နက်မှမပါဘူး’

‘ဟုတ်တယ်...ကားထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ ရသ...’

‘ဒီကိစ္စကို ငါရှင်းမယ်၊ မင်းတို့လွတ်တဲ့နေရာမှာနေ

ရသ...’

‘ငါ့အတွက်တာမှ မပူနဲ့၊ ဒီကောင်ကြီးလောက်တော့ ဘာ

ပြဿနာမရှိဘူး’

ရသ...ခါးကြားတွင် အမြဲဆောင်ထားသော ဓားမြေ

ကိုထုတ်ပြီး တံခါးနားကိုတပ်သွားသည်။

‘ဝုန်း...ဂီး...’

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့် တောကောင်ကြီး ဒေါသတကြီး

ပြေးဝင်လာပြီးတိုက်ခိုက်တော့သည်။

‘အီး...ဒုတ်...ဒုတ်...’

ရသ...အခြေအနေကောင်းကိုစောင့်ပြီးတောဝက်ဝံခဲကြီး

ရှင်ညွန့်ဆိုသို့ ဓား(၂)ချက်ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

‘ကဲကွာ... ဒုတ်...ဒုတ်...ဒုတ်...’

စိတ်ချလို့မရသေးတာကြောင့် ဆက်တိုက်ထိုးသွင်းထား
လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခဏမျှ အကြောချွဲပြီးငြိမ်သက်
သွားတော့သည်။

‘မင်းတို့(၂)ယောက်အတွက် လက်တုံ့ပြန်ပေးပြီးပြီ၊ ကျွ
နပ်လိုက်ကြတော့၊ ငါတူညီပေးနိုင်တာ ဒါပဲရှိတယ်’

လင်္ကာတို့အနားရောက်လာပြီး တောဝက်ဝံခဲကြီးကိုကြည့်
ပြီး စတုန်လှုပ်နေမိသည်။

‘ဆလိုး...မင်းကဒီကောင်ကြီးအရေခွံကိုခွာကွာ၊ အရမ်း
တိုတန်ဖိုးကြီးတယ်’

‘အေးပါကွာ...ငါလည်း ဒါကိုစဉ်းစားနေတာ’

‘ကိုရသ...ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

‘လက်မောင်းတော့ နည်းနည်းခြစ်မိသွားတယ်၊ မဖြစ်
လောက်ပါ’

‘ဒီလိုကောင်ကြီးနဲ့ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်
ဘူး’

‘ထောလန်းရေ...ဒါက ဒီကောင်ကြီးက အပြင်ကသဲလေ
ပြင်းကို ကြောက်လန့်ပြီး အတွင်းရန်သူကို သတိမပြုမိလို့ ခုလို
ခဲလိုက်ရတာ’

ရသ...မင်းသတ္တိကတော့ အံ့မခန်းပဲ

ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ

ဒဏ်ရာကိုဆေးထည့်ရအောင် ကိုရသ...

လင်္ကာ...ဆေးအိတ်ကလေးကို သူ့နားချပြီးပြောလိုက်တာ
ကြောင့် လက်မောင်းဒဏ်ရာလေးကို သူမဘက်ကိုထိုးပေးလိုက်
သည်။

ရှင်အသက်ကို ရှင်မနုမြောတတ်ဘူးနော်

ဘာလို့လဲ...လင်္ကာ

ရှင်ရဲ့ ရင်ဆိုင်မှုတွေက အရမ်းကိုကြောက်စရာကောင်း
နေလို့ပါ

သူမစကားကို အဖြေမပေးတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာငုံထား
လိုက်သည်။

သဲလေနီကြမ်းရပ်တန့်သွားပေမယ့် မိုးချုပ်နေပြီဖြစ်တာ
ကြောင့် ထိုအိမ်ကလေးတွင် ညအိပ်ပြီး မနက်မိုးလင်းတာနှင့်သေ
ဆုံးသူ(၂)ဦးကို သက်ဆိုင်ရာကိုသတင်းပို့ပေးပြီး ထိုအိမ်ဆီမှ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ကားလေးပေါ်တွင်

‘ငါတော့ သူတို့(၂)ယောက်ကို မြှုပ်ပေးခဲ့ချင်တာ’

ဆလိင်း...ငါတို့နယ်မြေတွေက ဥပဒေရဲ့ထိန်းချုပ်မှုအောက်
မှာ ရှိနေကြတာဆိုတော့ သက်ဆိုင်ရာနဲ့ရှင်းကြတာကောင်းပါ
တယ်’

မင်းပြောတဲ့ ဥပဒေမိုးမိုးမှုဆိုတာ ခုလိုကြေးစားတွေနဲ့
ဆင်တိုင်းကြနေကြတဲ့အခြေအနေကတော့ ဆိုးလွန်းပါတယ်’

ဒါကလည်း ငြိမ်းချမ်းရေးကိုအရယူနေတဲ့အချိန်ကာလ

တစ်ခုဖြစ်နေတော့ ငွေရှိတဲ့သူတွေ တစ်ချို့က လက်နက်ကိုင်အုပ်
တွေအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုကို ရနေကြတာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခု
နေတော့ ပျောက်ကွယ်သွားမှာပါ...

တောင်ကြားတွေဆီမှ အလင်းတန်းတွေက အရုဏ်ဦးတို့
တိုက်တွေကို သယ်ဆောင်နေတဲ့ မြင်ကွင်းလေးက အေးချမ်းဖွယ်
ကောင်းနေသော်လည်း အန္တရာယ်ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းနေတဲ့
သူတို့အတွက်တော့...

မြစ်ဆိပ်ကမ်းနားဆီသို့ကားလေးရောက်တော့ မွန်းတည့်
နေပြီဖြစ်သည်။

ဟူး...တကယ်လှတဲ့မြစ်ကြီးပဲကွ

ဟုတ်တယ်...စိမ်းလဲ့နေတဲ့ ရေပြင်ကြီးနဲ့တောင်တန်း
ကြီးတွေက တကယ်ကို စိတ်ကူးယဉ်လို့ကောင်းတဲ့နေရာပဲ

လင်္ကာနှင့်ရသတို့ကတော့ ဖျံလေးတို့ပြောနေတဲ့စကားတွေ
ကိုပဲ နားထောင်ရင်း မြစ်ပြင်ကြီးကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

ကဟေ့... မြစ်အရသာကိုခံပြီးရင် ကားဝှက်ဖို့ကိုလုပ်ကြ
ဦး...

ထောလန်းက ပစ္စည်းတွေချရင်း လှမ်းအော်ပြောလိုက်တာ
ကြောင့် ကားနားဆီသို့ အားလုံးပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ထောလန်း...ဟိုချုံကြီးကို အသုံးပြုရင်ရော...

အင်း...မဆိုးဘူး... သေသေချာချာရာကြည့်မှတွေ့နိုင်မှာ

ဒါဆို ကားကိုဒီမှာပဲ ဝှက်ကြတာပေါ့

အင်း...

ကားပေါ်မှပစ္စည်းတွေအားလုံးချပြီးသည်နှင့် ကားကို ချုံ
ဆီသို့တွန်းသွားကြပြီး သစ်ကိုင်းသစ်ခက်တွေနှင့်ဖုံးအုပ်ထားလိုက်
ကြသည်။

ထောလန်း...ကားကိစ္စကတော့ပြီးသွားပြီ...ဖောင်ကိစ္စ
ဆိုဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ...

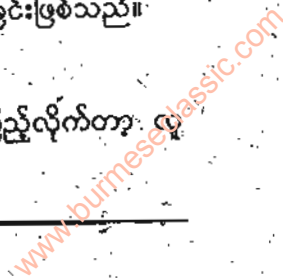
ငါတို့ရှေ့နားမှာ ကမ်းခြေတစ်ခုလေးရှိတယ်၊ အဲဒီကိုရောက်
မှ ဖောင်ကိစ္စကိုစီစဉ်ကြတာပေါ့

ဒါဆို သွားကြမယ်ဟေ့

လင်္ကာတစ်ဦးကလွဲပြီး ကျန်တဲ့သူအားလုံး ခရီးဆောင်
အိတ်တွေကို ကိုယ်စီလွယ်ပြီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ မြစ်ကမ်းနံဘေး
ထဲ သစ်တောအုပ်ကလေးဆီမှ ခရီးဆက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဟာ...ဟိုမှာ...

ဖျံလေး လှမ်းပြလိုက်သောနေရာကိုကြည့်လိုက်တာ လူ
တစ်ယောက်လဲနေတာကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘သွားကြည့်ရအောင်’

‘ဆလိုင်း...’

ထောလန်းက လှမ်းပြီးဆလိုင်းလက်ကိုဆွဲထားလိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ထောလန်း’

‘ငါ့စိတ်ထဲမှာ သိပ်ပြီးတော့ မသင်္ကာဘူး၊ ဒါထောင်ချောက် ဖြစ်နိုင်တယ်’

‘အင်း...ထောလန်းပြောတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ အားလုံးဒီမှာနေခဲ့ ငါသွားမယ်’

‘ကိုရသ...သတိထားနော်’

‘အင်း...’

လင်္ကာ၏စိုးရိမ်စကားလေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြုတ်ပြီး မြစ်ကမ်း နံဘေးနားတွင်လဲနေသော လူဆီသို့ ရသလာခဲ့တော့သည်။
ဘေးဘက်တွေကို သတိထားပြီး မျက်လုံးကစားကြည့်တော့မှ မသင်္ကာစရာအခြေအနေတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဝို...ဒုတ်...ဟင်’

အမှတ်မထင်ရောက်လာသော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ပွတ်ကာသိကာလေး ရသရှောင်လိုက်သည်။

‘ဟေ့လူ...မလှုပ်နဲ့နော်’

လဲနေသူက ရသကို သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ထားတော့သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ဘာလုပ်ချင်တာလဲ’

‘ဓားပြတိုက်တာလေ...မင်းတို့လာနေတာကို သိလို့ခုလို စီ ခွဲထားတာ၊ မင်းကောင်တွေကို အေးအေးနူးနူးဆေးဆေးလာခိုင်းနော်၊

နို့မို့ဆိုရင် ငါ့သေနတ်က အကြင်နာတရားမဲ့သွားလိမ့်မယ်’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား... ခြေ...မင်းသေနတ်က ကျည်ရော ထွက်ရဲ့လား’

‘မင်းကမယုံလို့လား’

‘ငမန်း...ဘာစကားတွေများနေတာလဲ’

နောက်ကွယ်တွင်ပုန်းနေသော ဓားပြအဖွဲ့တွေစုစုပေါင်း(၅) ယောက်လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ထွက်လာကြသည်။

‘ဒီကောင်က ငါ့သေနတ်ကို ကျည်ထွက်လားလို့မေးနေ တယ်’

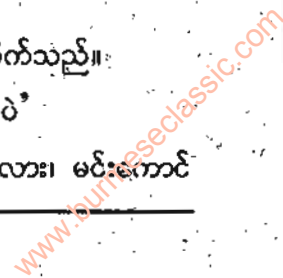
‘ဘာ...ဒါဆို ပစ်ပြလိုက်ကွာ’

‘ဒိုင်း...’

ရသရှေ့မှ မိုးပေါ်ကို သေနတ်ပစ်ပြလိုက်သည်။

‘မဆိုးဘူး...မိုးပေါ်ကိုပစ်တာမလွဲဘူးပဲ’

‘မင်း...မင်း...ငါတို့ကို လှောင်နေတာလား၊ မင်းကောင်’

တွေကို ခေါ်မလား မခေါ်ဘူးလား ဒါပဲပြော’
 ‘ဆန္ဒတွေသိပ်ပြီး မစောပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်ကိုအရင်ဆုံးပစ်
 ကြည့်ပြီးမှ နောက်ကိစ္စကိုဆက်ပြီးပြောတာပေါ့’
 ‘မင်း...မင်း...’
 ‘ငမန်း...ပစ်စမ်းကွာ’
 ‘ကဲကွာ...ချောက်...ဟင်...ဟာ...’
 ‘ချောက်...ချောက်...’
 သေနတ်ကို ဆက်တိုက်ပစ်ပေမဲ့ ကျည်ဆံကမထွက်ပေ။
 ‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းသေနတ်က ကျည်မထွက်
 ပါလား’
 ‘ချောက်...ချောက်...’
 နောက်ထပ် သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့သူတွေကပါ ရသကို ပစ်
 ပေမယ့် ကျည်ကမထွက်...
 ‘ဖြောင်း...အီး...’
 ရသ...သူ့ရှေ့ကလူဆီမှသေနတ်ကိုယူလိုက်ပြီး...
 ‘မင်းတို့အလှည့်ပြီးသွားရင် ငါ့အလှည့်ပဲ၊ ဘယ်ကောင်ကို
 အရင်ပစ်ပြရမလဲပြော’
 ‘ဟို...ဟို...မ...မပစ်ပါနဲ့ဗျာ’

‘မပစ်လို့တော့မရဘူး၊ မင်းတို့သေနတ်တွေဘယ်လောက်
 ထောင်းသလဲဆိုတာကို စမ်းကြည့်ရမှာပဲကွ’
 ‘ရှိ...ခိုး...ဆို...ခိုးပါ့မယ်၊ မသတ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့
 အ ဓားပြအစစ်တွေမဟုတ်ပါဘူး၊ မလွဲသာလို့ ခုလိုလုပ်ရတာပါ’
 ‘ဘာလို့မလွဲသာတာလဲ’
 ‘ဒုက္ခရောက်နေကြလို့ ကြိမ်ကြိရာကြိလိုက်ရတာပါ၊
 ဒီသေနတ်တွေကလည်း အရင်လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့တွေ ဝှက်ခဲ့တဲ့
 နေရာကနေ ခိုးပြီးယူလာကြတာပါ’
 နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သောဆလောင်းတို့အားလုံးရသနားကို
 ချောက်လာကြသည်။
 ‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲရသ...’
 ‘ဒုက္ခသည်ဓားပြတွေကို တွေ့နေရလို့ဟေ့’
 ‘မင်းစကားက ဘာလဲကွ’
 ရသ အခြေအနေကို ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။
 ‘ဒါဆို မင်းတို့က ဟိုဘက်ကမ်းကပေါ့’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်...’
 ‘ဒီဘက်ကိုဘာနဲ့ကူးလဲ’
 ‘ဖောင်နဲ့ပါ’

www.burmeseclassic.com

‘ဟေ...’

ဖောင်ဆိုသောစကားကြောင့်အားလုံးမျက်နှာတွင် ရှောင်လင့်ချက်တစ်ခုလက်ထွက်သွားသည်။

‘ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ရှင်တို့လည်းအဆင်ပြေအောင်၊ ကျွန်တို့ကိုလည်း ကူညီရာရောက်အောင်လေ’

‘ကျွန်တော်တို့ဘာကူညီရမှာလဲ၊ ပြောပါ’

‘ရှင်တို့ဖောင်ကို ပြန်ပြီးရောင်းလေ’

‘ဗျာ...ဟင်...ဟာ...’

လင်္ကာစကားကြောင့် ဓားပြအတုတွေအံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ’

‘ဟာ...တကယ်ပြောတာလားဗျာ’

‘တကယ်ပြောတာ၊ ရှင်တို့လည်း ဓားပြမတိုက်ဘဲနဲ့ငွေကတပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကဲ...ဘယ်လောက်ပေးရမလဲပြော’

‘ဟို...ဟို...ကြိုက်သလောက်သာပေးပါ’

‘ရှင်တို့ဖောင်က ဘယ်မှာလဲ၊ ခိုင်ရောခိုင်ရဲ့လား’

‘ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ကျွန်တော်တို့ဖောင်ကိုမှီတဲ့ဖောင်ဆိုတာ ရှိပါဘူး’

‘သေချာတယ်နော်’

‘လိုက်ကြည့်ပြီးမှငွေပေးပါ’

‘ကိုရသ...ဘယ်လိုသဘောရလဲ’

‘ကောင်းတဲ့အစီအစဉ်ပဲ၊ မင်းတို့ဖောင်ရှိတဲ့နေရာကို သွားကြမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

ဓားပြတုအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ခေါ် သွားသောနောက်တိုလိုက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ခဏအကြာ ချောင်းရိုးလေးထဲတွင် ကြီးပြင်းချယ်ထားသောဖောင်လေးကိုတွေ့လိုက်ကြသည်။

‘တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ သက်ကယ်အိမ်ကလေးပါ ငါတယ်’

ထောလန်း ဖောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီးခိုင်မခိုင်ကိုကြည့်ပြီး

‘အားလုံးစိတ်ကြိုက်ပဲ’

ထောလန်းလှမ်းအော်ရင်း လက်မလေးကိုထောင်ပြလိုက်

သည်။

‘ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနဲ့၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာပါပဲငွေထ

(၃) သိန်းလောက်ပဲရှိတယ်၊ ယူထားလိုက်

‘ဗျာ...’

လင်္ကာပေးလိုက်သောဌေးပမာဏကို ဓားပြတွေ မယုံနိုင်
အောင်ဖြစ်သွားကြသည်။

‘ဘာလဲ...နည်းနေလို့လား’

‘မ...မဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဒါဆိုကျေနပ်တယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အပေးအယူအဆင်ပြေသွားပြီဖြစ်တာကြောင့် ပစ္စည်းတွေ
ကိုဖောင်ပေါ်ကိုတင်လိုက်ပြီး ဓားပြတုတွေကိုနှုတ်ဆတ်ကာ
ချောင်းထဲမှစတင်ပြီးထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

‘ဝေါ...’

မြစ်ထဲကိုရောက်သည်နှင့်ရေစီးကြောင်းကိုစတင်ပြီး ကြို
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ညာဘက်ကြောကနေ သွားကြမယ်ဟေ့’

ဖောင်ကို ညာဘက်ဆီသို့ကပ်လိုက်တော့မှ ရေစီးကြောင်း
ထို သက်သက်သာသာဖြစ်သွားသည်။

‘ကိုရသရေ...အဆင်ပြေနေပြီ’

‘ဘာကိုအဆင်ပြေတာလဲ ဖျံလေး’

‘ထမင်းအိုးတွေပါ ဒီကောင်တွေလက်ဆောင်ပေးလိုက်
တယ်၊ ဖောင်ပေါ်မှာ ချက်ပြုတ်လို့ရပြီ’

‘မင်းက ဘာနဲ့ချက်မှာလဲ’

‘ဒီအတွက်မပူနဲ့၊ ထင်းခြောက်တွေပါရှိတယ်ဗျို့’

‘ဖျံလေး’

‘ဗျာ...ကိုဆလိုင်း’

‘နေ့လည်စာကိုမင်းတာဝန်ယူပြီးချက်ပေတော့၊ မင်း အချစ် အပြုတ်ကောင်းတယ်ဆို...’

‘စိတ်ချ... တစ်သက်မှာမမေ့နိုင်တဲ့လက်ရာမျိုးကို စာစေရမယ်’

‘ကျွန်မ ပိုင်းပြီးချက်မယ်’

‘သက်သက်သာသာနေပါ၊ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ဖြစ်ပါတယ်’

‘လင်္ကာရေ... လွှတ်ထားလိုက်’

‘ထောလန်း ဖောင်ကိုထိန်းရင်းလှမ်းပြောလိုက်တာကြောင့် ဖျံလေး နားကနေ ရသထိုင်နေသောနေရာနားကိုသွားလိုက်သည်’

‘ကိုရသ...ဘာတွေငေးနေတာလဲ’

‘ဘယ်ရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ကမ်းနံဘေးက သစ်တောတွေကိုကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ကြည့်နေတာပါ’

‘လင်္ကာ...ရသဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး...’

‘ကျွန်မမေးတာကို အမှန်တိုင်းဖြေမှာလား’

‘လင်္ကာက ဘာကိုမေးချင်လို့လဲ’

‘ဘာမေးမလဲဆိုတာကို မမေးနဲ့ ကျွန်မမေးတာကို အမှန်တိုင်းဖြေမှာလား’

‘လင်္ကာမျက်နှာလေးကို ရသ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...’

‘ငါ အမှန်အတိုင်းဖြေပေးမယ်၊ ဘာမေးမှာလဲမေးပါ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဘဝအတွက် မဖြစ်မနေ လျှို့ဝှက်ရမယ့်ကိစ္စကို တော့မဖြေဘူးနော်’

‘အင်းပါ...ကျွန်မမေးမယ့်စကားတွေက ကိုရသရဲ့ ဘဝနက်ရှိုင်းမှုထိ မရောက်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် မေးတော့’

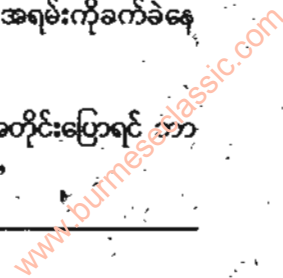
‘ကိုရသ တကယ်ပဲ ကြေးစားတစ်ယောက်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်မကို ကာကွယ်ပေးဖို့အတွက် အခကြေးငွေယူပြီး အယ်တင်နေတာပေါ့’

‘လင်္ကာစကားအတွက် ရသတွင်ဖြေရန်အရမ်းကိုခက်ခဲနေသေးသည်။’

‘ငါမညာချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်းပြောရင် ဘာကြောင့်လဲဆိုတဲ့စကားကို ဖြေဖို့ခက်နေလို့ပါ’

“ရှင်အတွက် အရမ်းကိုခက်ခဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ မဖြေပါနဲ့လေ၊ ကျွန်မတစ်ခုတော့ ဆုတောင်းမိပါတယ်”

“ဘာကိုဆုတောင်းမိတာလဲ လင်္ကာ..”

“ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက်ကံကောင်းစေမယ့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေလို့”

“ငါလည်း မင်းလိုပါပဲလင်္ကာ၊ မင်းအတွက် ကံကောင်းစေတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ကိုရသရေ.. ထမင်းစားမယ်ဆိုရင်..”

ဖျံလေးလှမ်းပြီးအော်လိုက်တာကြောင့်...

“လင်္ကာ..ထမင်းစားကြရအောင်၊ ခရီးကကြမ်းမှာဆို တောအင်အားတွေပြည့်မှဖြစ်မှာ၊ ထောလန်းရော မစားသေးဘူးလား”

“စားနဲ့ကြဟေ့၊ ဒီရေစီးကြောင်းက လွတ်ထားလို့မရဘူး မင်းတို့ပြီးမှ ငါစားမယ်”

ဖောင်ကြီးမှာ ရေပြင်ပေါ်တွင် လျင်မြန်စွာပြေးလွှားနေသလို ခံစားနေရသည်။ ကမ်း၏တစ်ဖက်အနီးဆီမှ မျောလိုက်နေမယ့် ရေစီးကတော့ သန်နေဆဲဖြစ်သည်။

“မြစ်လယ်ဆိုရင်ဒီထက်များဆိုးမလားမသိဘူးနော်”

“ဒီဖောင်နဲ့ မြစ်လယ်ကနေသွားဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမလွယ်

နိုင်ဘူးလင်္ကာ၊ ကမ်းနဲ့ဘေးကနေ သွားနေတာတောင် အန္တရာယ်ကြီးနေတာ”

“ကျွန်မကတော့ ဘာအန္တရာယ်မှ မကြောက်တော့ဘူး”

“ဘာလို့..”

“ကိုရသတစ်ယောက်လုံးရှိနေလို့လေ..”

ပြည့်လှလှ လကလေးက တိမ်မဲတွေကြားမှာ တိုးဝေ့ ရုန်းကန်နေဆဲ... ည၏တိတ်ဆိတ်မှုနှင့်အတူ ကမ်းဘက်ဆီက ညထွက်တိရစ္ဆာန်တွေ၏ အော်မြည်သံတွေကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ဖောင်ပေါ်တွင် မီးလေးဖိုထားရသည်။

‘အေးစိမ့်လာသလိုပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်လင်္ကာရေ... ခုရောက်နေတဲ့နေရာက ကျောက်ဖြူတောင်ကြားက ရေကြောထဲကိုရောက်နေတာ’

‘ကျောက်ဖြူတောင်ကြား ဟုတ်လား ထောလန်း’

‘ဟုတ်တယ် လင်္ကာ... ကျောက်ဖြူဆိုတာ ဟိုးအရင် နှစ်ပေါင်းများစွာက နှင်းခဲတွေကနေ ဖြစ်တည်တဲ့တောင်တွေလို့ ဖြောတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အေးခဲနေတာတဲ့’

‘ဟုတ်မယ်...ဟီး...အီး...အီ...’

အအေးဓာတ်ကသာမန်ထက် ပိုပြီးလွန်ကဲလာသောကြောင့် လင်္ကာ တုန်ယင်လာနေသည်။

‘လင်္ကာ...’

‘ရှင်...’

‘တဲလေးထဲဝင်ပြီး နွေးနွေးထွေးထွေးနေလိုက်ပါ’

‘အင်း...’

လင်္ကာခေါင်းလေးညိတ်ပြီး တဲလေးထဲကိုဝင်ခဲ့တော့သည်။

‘ရသရေ...’

‘ဗျာ...ထောလန်း ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ငါတို့ သတိတော့ရှိရမယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ လူတွေကို ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ညသားကောင်ကြီးတွေရှိတတ်တယ်’

‘ဟင်...’

‘ဘယ်...ဘယ်လိုကောင်တွေလည်း ကိုထောလန်း’

ဖျံလေး စောင်ကိုခြုံပြီးမေးလိုက်သည်။

‘သစ်နက်...မျောက်ဆိုးတွေ အများဆုံးအန္တရာယ်ပေးတတ်တယ်၊ နောက်တစ်ခု ပြောထားရဦးမယ်’

‘ဘာများလဲဗျာ...’

‘ဒီနားမှာ သေနတ်သုံးလို့မရဘူး’

‘ဟာ...’

‘သေနတ်ရဲ့ပဲ့တင်သံကြောင့် တောင်ပြိုတတ်တယ်၊ ထူးဆန်းတာ မြစ်ရေတွေ လှိုင်းဂယက်ကြီးတွေထဲပြီး ရိုက်ချတော့တာပဲ။ ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုတော့မသိဘူး’

‘ကျုပ်တို့တော့ သခင်မကြီးရန်ထက်ဆိုးတဲ့အရာကိုရွေးမိပြီနဲ့တူတယ်...ဟားဟားဟား...’

ရသ...သူ့စကားကိုသူသဘောကျပြီးရယ်မောနေသည်။

‘ရသ...ရသ... ကိုထောလန်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆလောင်း’

‘ဟိုမှာ မဲမဲကြီးတွေက ဘာတွေလဲ’

‘ဟင်...’

ထောလန်း... ဆလောင်းပြတဲ့နေရာကိုသေသေချာချာကြည့်

ပြီး...

‘ဒါ...ဒါ...မျောက်ဆိုးအုပ်စုပဲ၊ ဖောင်ကိုကမ်းနဲ့ ထပ်ပြီး ခွာမှဖြစ်မယ်၊ ဒီကောင်တွေအုပ်စုက အနည်းဆုံးမျောက်အကောင် (၂၀၀)နီးပါးလောက်စုပြုံပြီးနေတတ်တာ၊ ငါတို့လက်ရှိလူနဲ့ ဘယ်လိုမှ ရင်ဆိုင်လို့မရနိုင်ဘူး’

‘ကွီ...ကွီ...ကွီ...’

‘ဟာ...ဟင်...ဟိုက်...’

‘ထောလန်း ရေထဲကိုဆင်းပြီးလိုက်လာကြပြီ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘နောက်က လိုက်တဲ့ကောင်ထက် သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဝင်သာမယ့်ကောင်တွေကို အရင်သတိထားကြ၊ ငါတို့ဖောင်ကို ခြစ်လယ်ဘက်ကိုရွှေ့ရမယ်’

‘ကို...ရသ...ဘာတွေလဲ’

လရောင်၏အောက်တွင် မဲမဲအုပ်စုကြီးဖောင်နောက်သို့ ချိတ်လာနေတာကို လင်္ကာတွေလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

‘မျောက်ဆိုးတွေ လင်္ကာ...’

‘ရှင်...’

တဖြည်းဖြည်းနှင့်နီးကပ်လာနေပြီဖြစ်သည်။

‘ဆလောင်း...မလုပ်နဲ့’

ဆလောင်း သေနတ်ကိုထုတ်ပြီးပစ်ဖို့လုပ်တာကြောင့် ရသ
တားထားလိုက်ရသည်။

‘ဒီနေရာမှာ သေနတ်သံထွက်လို့မရဘူးလေ’

‘ဆောရီးကွာ..ငါသတိလစ်သွားတယ်၊ အန္တရာယ်က
အရမ်းကိုနီးကပ်နေပြီကွ’

‘ဟုတ်ပြီ...ဆလောင်း..ငါဟိုကောင်ဆီကယူလာတဲ့ စနိုက်
ပါရော...’

‘ရှိတယ်..’

‘ကားထဲက ဓာတ်ဆီပုံးရော ပါလာတယ်မဟုတ်လား’

‘သိပ်အများကြီးတော့မပါဘူး၊ အရေးပေါ်သုံးလို့ရအောင်
ယူလာတယ်၊ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ဟို..ဆီပုလင်းတွေထဲကိုထည့်လိုက်ကွာ၊ (၃)လုံးလောက်
ဆိုရပြီ’

‘ငါသဘောပေါက်ပြီ၊ ဒီကောင်တွေကို ဓာတ်ဆီပုံးနဲ့ ဆော်
မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်..ဒီလိုမှမသတ်ရင် ငါတို့ကိုချမ်းသာပေးမယ့်
ကောင်တွေမဟုတ်လား’

‘မင်း..ပုလင်းကိုမှန်မှဖြစ်မယ်နော်’

‘လုပ်စရာရှိတာကိုသာ အမြန်ဆုံးလုပ်စမ်းပါ’

ဆလောင်းနှင့်ဖျံလေး အသင့်တွေ့ရတဲ့ပုလင်း(၃)လုံးကိုဓာတ်
ဆီတွေထည့်နေတုန်း ရသပစ်ရမယ့်သေနတ်ကိုပြင်ဆင်လိုက်
သည်။

‘ရပြီ..ဆလောင်း..ပုလင်း(၃)လုံးကို ဒီကောင်တွေရဲ့အနီးဆုံး
နေရာတွေကိုပစ်လိုက်ကွာ’

‘အိုကေ...ပစ်ပြီဟေ့’

‘ဝို...ဝို...ဝို...ဘုတ်’

ရသတို့လှမ်းပြီးပစ်လိုက်သော ဓာတ်ဆီပုလင်း(၃)လုံးကို
ချောက်တွေအလှအယက်ယူလိုက်သည်။

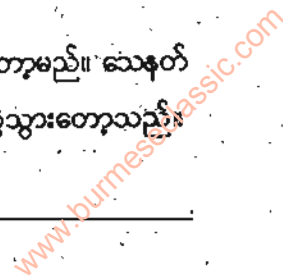
‘ရသရေ... မင်းအလှည့်ပဲ..’

ရသ..စိတ်အာရုံတွေကို တည်ငြိမ်အောင်ထားလိုက်ပြီး
ချောက်တွေလက်ထဲက ပုလင်းဆီကို သေနတ်နှင့်ချိန်ရွယ်ထား

လိုက်ပြီး လွန်စွာခက်ခဲလှသောအလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ရသည်
‘ဒုတ်...ဂုန်း...’

ရသတို့အတွက် ကံကောင်းသည်ပဲဆိုတော့မည်။ သေနတ်
ထည့်ဆဲမှာ ပုလင်းကိုထိမှန်သွားပြီးပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

‘ချောက်တွေပြေးပြီဟေ့’

‘ဟူး...’

ဖောင်ပေါ်တွင်ပါလာကြသောအားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချနိုင်ကြတော့သည်။

‘တကယ့်အန္တရာယ်စက်ဝန်းထဲက လွတ်မြောက်သလိုပဲ ဟေ့..ဒီကောင်တွေ လက်ချက်သာခွဲသွားရင် အသားတောင်ရှာ ရမှာမဟုတ်ဘူး’

‘ဟင်...ဒီလောက်တောင်ပဲလား ကိုထောလန်း’

‘ကျုပ်ပြောတာထက်တောင်ဆိုးဦးမယ်၊ ရသေ့..မင်း သေနတ်ပစ်ချက်ကတော့ အံ့မခန်းဘဲ’

‘ကျုပ်လည်း ဘုရားတပြီးတော့ ပစ်လိုက်ရတာဗျ’

အားလုံး နေရာကိုယ်စီပြန်သွားကြပြီး ရသနှင့်လင်္ကာထ တော့ တဲလေးဘေးကမီးဖိုလေးဘေးတွင်ထိုင်နေကြသည်။

‘လင်္ကာ..အိပ်လေ’

‘ဟင့်အင်း..အိပ်ချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး၊ ဒီဖောင်ကြီးနဲ့ ဘယ် နှစ်ရက်လောက်သွားနေရဦးမှာလဲ’

‘သဘာဝအန္တရာယ်တွေပေါ် မူတည်ပြီးတော့ သွားရမှာ လေ၊ ခရီးရက်ကို သတ်မှတ်လို့မရဘူး လင်္ကာ..’

‘ကိုရသကို တစ်ခုမေးချင်သေးတယ်’

‘မေးကြည့်လေ’

‘ကိုရသ...သေနတ်ပြီးတာ အဆောင်တွေ၊ ဂါထာတွေ ကြောင့်လားဟင်..’

‘မဟုတ်ဘူးလင်္ကာ... ငါ့ရဲ့မွေးရာပါလက်ဆောင်တစ်ခု ပဲဆိုရမှာ၊ အင်း...မွေးရာပါဆိုပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုဘယ်သူကမွေးခဲ့ ဘယ်ဆိုတာကို ခုထိတော့ မသိခဲ့ပါဘူး’

‘ရှင်...’

ရသစကားကြောင့် လင်္ကာနားမလည်သလိုဖြစ်သွားသည်။

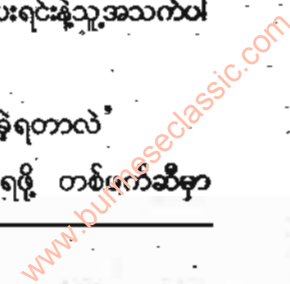
‘ငါ့မိဘ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ယနေ့ချိန်ထိ ငါဘာမှ မသိရသေးဘူး’

‘ဒါဆို..’

‘ငါ့ကို ဖဲဝိဇ္ဇာကြီးတစ်ဦးက မွေးစားပြီးခုလို အသက်ရှင် ချခွင့်ရနေတာ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်၊ မွေးစားဖခင်ကြီးက ခုရိုက်လောကမှာ ကျင်လည်နေပေမဲ့ မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးရင်းနဲ့သူ့အသက်ပါ စတေးခံခဲ့ရတာ’

‘ဟယ်...ဘာကြောင့်အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာလဲ’

‘ငါ့ပညာရေးအတွက် ငွေကြေးတွေရဖို့ တစ်ဖက်ဆီမှာ

ဝင်လုပ်ကိုင်ရင်းနဲ့အသတ်ခံခဲ့ရတာ

‘အို...’

‘ဒါကြောင့်လည်း ငါဟာ ဒီနာကြည်းချက်တွေနဲ့ဖခင်ကြီး အံတွက် လက်စားပြန်ချေရင်းနဲ့ဒီလောကကြီးထဲမှာကျင်လည်း ရတာ’

‘ပညာရေးကတော့ ဆုံးရှုံးသွားတယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်လင်္ကာ...ဆေးတတ္တသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်လ တက်တဲ့အချိန်မှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလေ’

‘ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...ကိုရသရယ်.. အရမ်းကိုနဲ့မြော့ ကောင်းတယ်’

‘ငါ့အတွက် နောင်တမရချင်တော့ပါဘူး၊ ဖခင်ကြီး အတွက် လက်စားချေခွင့်ရလိုက်လို့ အရမ်းကိုကျေနပ်တယ်၊ အင်း... နေ့ သတိရတော့တယ်’

‘ဘာကိုလဲ ကိုရသ...’

‘ငါ့သေနတ်ပြီးရတဲ့အကြောင်းရင်းတစ်ခုရှိတယ်၊ ငါ့ဖခင်ကြီးက လမ်းပေါ်ကနေ ကောက်ယူမွေးစားပြီး ရက်စွဲ လောက်မှာပဲ ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ်တောက်ပူပြီးနောက်ဆုံး ထဲ လျှော့လိုက်ရတဲ့အခြေအနေကိုရောက်ခဲ့တယ်၊ ငါ့သေပြီဆို

သူ့သန်ကိုမြှုပ်ဖို့သယ်လာတဲ့ညမှာ သစ်ပင်ကြီးအောက်ကိုရောက် တော့ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်တယ်၊ ဖခင်ကြီးလည်း မိုးကြိုးပစ်သ ကြောင့် သတိလစ်ပြီးမေ့သွားခဲ့တယ်၊ သူနဲ့အတူလိုက်ခဲ့တဲ့ (၂) ယောက်ကတော့ သေဆုံးသွားတယ်၊ ဖခင်ကြီးပြန်ပြီး သတိရချိန် မှာ အလောင်းတွေပဲ တွေ့ရတယ်၊ အင်း...ထူးဆန်းတာက သေဆုံးသွားပြီလို့ထင်တဲ့ငါက အသက်ပြန်ပြီးရှင်ခဲ့တယ်’

‘အယ်...’

‘ဒါဟာ သဘာဝတရားကြီးရဲ့အကြီးမားဆုံး ငါ့ဘဝကို အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်ပဲဆိုရမှာပေါ့’

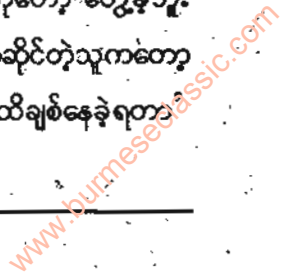
‘အရမ်းကိုထူးဆန်းတယ်နော်’

‘ဒီလိုပဲသတ်မှတ်ရတော့မှာပေါ့လေ၊ ကဲ...ဘာကိုထပ်ပြီး တော့ သိချင်သေးလဲ’

‘ဟို...ဟို...စပ်စုတာတော့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ချစ်သူလေး ဘာလေးရော မထားဖူးဘူးလား’

‘ချစ်သူတော့မထားဖူးဘူး၊ ချစ်တဲ့သူကိုတော့ တွေ့ခဲ့ဘူး တယ်၊ ဒါကလည်းအရမ်းကိုကြာခဲ့ပါပြီ၊ သက်ဆိုင်တဲ့သူကတော့ နေ့ချင်မှသိတော့မှာပါ၊ ငါကတော့ ယနေ့ချိန်ထိချစ်နေခဲ့ရတာ’

‘အစွဲအလမ်းအရမ်းကိုကြီးတာပေါ့’

‘အင်း...ဒီလိုပြောမယ်ဆိုရင်လည်းပြောလို့ရပါတယ်။ ကိုယ့် နှလုံးသားရဲ့ကိုန်စာလို့ပဲ ပြောရမလားဘဲ။ တစ်ယောက်တည်း ပေါ်မှာ တစ်သက်စာချစ်ခဲ့မိတဲ့ ကိုယ့်နှလုံးသားကို အရမ်းအံ့ဩ တယ်

‘သူနဲ့က ဘယ်လိုဆုံခဲ့တာလဲဟင်...’

‘ဆုံခဲ့ရတဲ့နိမိတ်ကတော့ မကောင်းဘူး။ လေပြင်းကျနေတဲ့ ညတစ်ညမှာ သူ့ကိုကားထဲက ကယ်ထုတ်ရင်း အိမ်ကလေးတစ် အိမ်မှာနေခဲ့ရတဲ့ တစ်ညတာ ဆုံစည်းမှုလေးပါ...’

‘ရှင်...’

သူမ နှုတ်ခမ်းလေး ဝိုင်းစက်သွားပြီး မျက်လုံးအိမ်တွင် အတိတ်ဆီကိုပြန်၍သွားသော ပုံရိပ်တွေပြေးလွှားဆော့ကစားနေ ကြသည်။ သူ့ဆုတောင်းမိလိုက်သည်။

‘ပြန်လည်အမှတ်ရနိုင်ပါစေ...လင်္ကာရယ်...’

စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားတော့ သူ့မျက်နှာလေး စိုက်ကြည့်ပြီး ရေခွေးလေးကိုခွက်ထဲမှာငှလိုက်သည်။

‘လင်္ကာ...သောက်လိုက်ဦး၊ အေးလာပြီ’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

‘ဘာလဲ...ကိုယ့်ရဲ့ အိပ်မက်ပုံပြင်လေးကို စိတ်ဝင်

သွားလို့လား’

‘ကိုရသ...အိပ်မက်တစ်ခုလို သဘောထားတယ်ပေါ့’

‘ကိုယ့်အခြေအနေက အိပ်မက်နဲ့အဆုံးသတ်ရမယ့်အခြေ အနေတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ’

‘ဪ...ဒါနဲ့ ကိုရသနဲ့ဆုံခဲ့တဲ့မိန်းကလေးမှာမည်ကို သိခွင့် ရလိုက်လား’

‘ဟင့်အင်း...ကိုယ်က ချစ်ခဲ့ရသူတစ်ဦးလို့ပဲ သတ်မှတ် ခဲ့တာလေ’

‘ကိုရသ...’

‘လင်္ကာ...’

‘တစ်ဖက်သတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချတာတော့ အရမ်းကို မတရား သွားနော်’

‘ဗျာ...ဘာကြောင့်’

‘ကျွန်မ အိပ်ချင်နေပြီ၊ ဝင်ပြီးအိပ်တော့မယ်’

‘အင်း...’

ရသ...သူမ စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုနားမလည်စွာနှင့် ကျန်ရစ် တော့သည်။

ဇာတ်သိမ်းသန်း

ရသတို့ခရီးစဉ်မှာ (၃)ရက်မြောက်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
တောင်တန်းကြီးတွေကြားမှာ စီးဆင်းနေသော မြစ်ကြောကြီး
တစ်လျှောက်မှာ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းလှသောနေ့ရက်တွေကို
ဖြတ်ကျော်နေရသလိုပင်။ သတ်မှတ်ထားသောရက်နှင့် တစ်ရက်
ကျော်ခဲ့တာကြောင့် ရိက္ခာပိုင်းလည်း ကုန်လုလှဖြစ်နေလေပြီ။

- ‘ဖျံလေး..’
- ‘ဗျာ...ကိုရသ’
- ‘ရိက္ခာ အခြေအနေဘယ်လိုရှိလဲ’

‘ညနေစာလောက်တော့ ရနိုင်သေးတယ်’
သောက်သုံးရေပိုင်းကတော့ မြစ်ရေကို ကျိုချက်
သောက်နေရသလို တစ်ခါတစ်ခါ ကုန်းပေါ်တက်ပြီး ရေခပ်ရ
စားကြောင့် သောက်သုံး ရေပိုင်းကတော့ စိတ်ပူစရာ သိပ်ပြီး
ချိုလှပေ။

‘ထောလန်း... ကျုပ်တို့ခရီးစဉ်အဆုံးသတ်ဖို့က နီးပြီလား’
‘ဒီအတိုင်းဆိုရင် နောက်ထပ် (၃)ရက်လောက်မှ ရောက်
မယ်ထင်တယ်’

‘ဒီအတိုင်းဆို ရိက္ခာအတွက်တော့ တက်ရမယ်နဲ့ တူတယ်’
‘ဟုတ်တယ်ရသ...ငါတို့တော့ တစ်ခုခုကြုံရတော့မယ်’
‘ဟုတ်ပြီ.. ရှေ့ဆို မြစ်ကြောတွေကို ရောက်ရင် ဖောင်ရပ်
ပြီး တော့တက်ကြတာပေါ့’

မြစ်ကြောတွေနားသို့ရောက်ခါနီးချိန်တွင်...
‘ဝေါ...’
‘ဟင်...ဟာ...ဟိုက်..’
‘အားလုံး သတိထားကြဟေ့၊ ဝဲကတော့ကြီး’
ကြောက်စရာကောင်းသော အသံနက်ကြီးဖြင့် မြစ်ဝဲက
တော့ကြီးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ရသတို့လိုက်ပါလာကြသော

ဖောင်ကြီးမှာ မြစ်ထဲတွင် ယိမ်းယိုင်နေလေပြီဖြစ်သည်။

‘ရသရေ... အခြေအနေကတော့ မကောင်းတော့ဘူး’

‘ဝုန်း... ဒုန်း... ဂျိုင်း... ကျီ...’

‘လက်တွေ့ကို မြဲမြံကိုင်ထားကြဟေ့’

ဖောင်ကြီး၏အခြေအနေမှာ မကောင်းတော့ပါ။ ဝါးတွေကို ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးတွေပါ ပြတ်တောက်ကုန်ပြီဖြစ်တာ ကြောင့်...

‘ရသ... ကမ်းကိုရောက်အောင်သွားရတော့မယ်’

‘ဖောင်နဲ့ကပ်လို့ကတော့ မလွယ်တော့ဘူး’

‘ဒုန်း...’

‘ဟာ...ဟင်...’

ဖောင်ကြီးရှေ့တွင် ကျောက်ငူကြီးတစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး ဖောင်မှာတန်နေသည်။

‘ထောလန်း... ဒါကို အသုံးချရမယ်’

‘ဟုတ်တယ်... ဖောင်ကြီးတန်နေတုန်း ကမ်းပေါ်ကိုရ

အောင် တက်ရအောင်ဟေ့’

‘ဖျံလေး... ကြိုးခွေကိုယူခွဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကိုရသ’

ဖျံလေး... ကြိုးခွေကိုယူပြီး ရသကိုပေးလိုက်သည်။

‘ကိုရသ... သတိထားနော်...’

လင်္ကာ၏ စိုးရိမ်နေသောမျက်ဝန်းလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ရသ... မင်းရေထဲကိုဆင်းမယ်ဆို... အမြန်ဆုံးကူးပြီးတော့ ဒီရေကို စုန်မလိုက်နဲ့၊ အားစိုက်ပြီး ဆန်နိုင်သလောက်ဆန် ကြားထား’

‘ဟုတ်... ဖောင်ပေါ်မှာ သိမ်းစရာတွေကို သိမ်းလိုက်တော့’

ရသ... ရေထဲဆင်းဖို့ အသင့်ပြင်လိုက်ပြီး လင်္ကာဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဝုန်း... အီး...’

မြစ်ရေ အပေါ်ယံရေကသာ သိပ်ပြီးမအေးသလို ရှိနေပေမဲ့ ရေ အောက်ပိုင်းမှာ အေးစက်နေသည့်အပြင် ရေစီးက အရမ်းကို သန်နေ တာကြောင့် တစ်ချက်လေး အားလျှော့တာနဲ့ ရေစီးထဲကို အရှိန်နှင့် မျောသွားမှာဖြစ်သည်။

ရသ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး ကမ်းစပ်သို့ အားစိုက်ပြီး ကူးခတ် တော့သည်။ အောက်ခြေပိုင်း ခြေထောက်တွေမှာ ကျောက်ပစ် တင်းမာလာနေသည်။

‘ငါ...ကမ်းကိုမရောက်လို့မဖြစ်ဘူး...’

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပြီးနောက်ဆုံးအင်အားကို အသုံးပြုပြီး ကမ်းဆီသို့ ကူးခဲ့ရတော့သည်။

‘ဟူး...’

ကမ်းနားဆီသို့ရောက်တော့ ခြေထောက်တွေက လှုပ်လို့ မရအောင် တောင့်တင်းနေလေပြီ။ ဖောင်ပေါ်မှသူ့ကိုမျှော်လင့်ချက်တွေနှင့်ကြည့်နေသူတွေရဲ့မျက်လုံးတွေထဲတွင် လင်္ကာမျက်နှာလေးသည် သူ၏အင်အားတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ရသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လက်အားကိုးဖြင့် မြေတွင်ဝပ်သွားခဲ့သည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေသော ဆူးခလုတ်တွေကြောင့် ဆူးရှသော ဝေဒနာတွေကိုခံစားရပေမယ့် ဂရုမပြုဘဲ သစ်ပင်ကြီးတွင် ကြိုးချည်နိုင်အောင်ကြိုးစားရသည်။ စိတ်ချရသောအနေအထားကို ရောက်တော့မှ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကိုကဲခဲလာပြီး မျက်လုံးတွေပြာဝေပြီး စိတ်အာရုံတွေလည်းတည်ငြိမ်မှုမရှိတော့ပေ။ တောကြီးရဲ့ ဆူညံသံတွေကိုကြားနေရပေမဲ့ သဲသဲကွဲကွဲတော့မဟုတ်တော့ပါ။ လောကကြီးခဏတွင် အမှောင်ကျသွားတော့သည်။

xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxx x

xxxxxxxx xxxxxxxx xxxxxxxxxx x

‘ကိုရသ...ကိုရသ...ကိုရသ...’

‘ဟင်...’

ကိုယ်သင်းရနံ့သက်လေးနှင့်အတူ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာလေးကတော့ လင်္ကာ၏မျက်နှာလေးပင်ဖြစ်သည်။

‘ရသ...သတိရပြီလား’

‘ထောလန်း... အားလုံးကမ်းပေါ်ကိုရောက်ကြပြီလား’

‘ရောက်နေပါပြီကွာ... မင်းရောဘယ်လိုနေသေးလဲ’

‘ခြေထောက်တွေကတော့ နည်းနည်းထုံကျင်နေသလိုပဲ’

‘မင်းသိပ်ကံကောင်းတာ၊ နောက်မှာရိပ်ကလောက်သာ မင်းရေထဲမှာဆက်ပြီးရှိနေရင် မင်းအသက်ရှင်ဖို့ကတော့မလွယ်ဘူး’

ရသ...သူ့ခြေထောက်တွေကို အားစိုက်ပြီးလှုပ်ကြည့်တော့ သိပ်အဆိုးကြီးမဟုတ်။

‘မင်း...နားလိုက်ပါဦးကွာ’

‘ခု...ကျုပ်တို့ရောက်နေတဲ့နေရာက...’

‘ကျောက်ဂူတစ်ခုပေါ့ကွာ’

‘ဟို...ဟို...သားရဲကောင်တွေရန်ရော...’

‘ဘာမှမပူနဲ့ ငါနဲ့ဆဲလင်းတို့ရှိနေတယ်၊ လင်္ကာကတော့’

ရသကို နည်းနည်းဂရုစိုက်လိုက်ဦး

‘ဟုတ်..’

ထောလန်းနှင့်ဆလောင်းတို့ ဝူအပြင်ဘက်ကိုပြန်ပြီးထွက်သွားကြသလို ဖျံလေးကတော့ ထင်းချောက်တွေနဲ့မီးမွှေးနေသည်။

‘ရှင်ကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ’

‘လင်္ကာရယ်...မင်းအတွက် တာဝန်တွေက မပြီးဆုံးသေးဘူးလေ’

‘ဘာလဲ..အခကြေးငွေယူပြီးလုပ်ကိုင်တဲ့တာဝန်ကို ပြောတာလား’

‘ဟုတ်တယ်..’

‘ကိုရသ..ဘာလို့ညာရတာလဲ’

‘ဟင်...ငါက ဘာကိုညာမိလို့လဲ’

‘ဖျံလေးနဲ့ဆလောင်းက အကြောင်းစုံကိုပြောပြပြီးပြီ’

‘ဟာ..ဒီကောင်တွေ’

‘ကျွန်မပေါ်မှာ တာဝန်တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ ကာကွယ်ပေးမှာလားကိုရသ...’

‘မင်း သိပြီးသားကိစ္စတွေကို ငါ့ဘက်ကထုတ်မပြောချင်ဘူး လင်္ကာရယ်..’

‘ဟင်အင်း..ကျွန်မ ဘာမှမသိဘူး’

‘မသိဘူးဆိုရင် မသိတဲ့နေရာမှာပဲထားလိုက်ပါတော့လေ..’

ကိုယ့်ရဲ့ကပ်မဟုတ်လား..’

‘တကယ်ထားခဲ့မှာလား’

‘သက်ဆိုင်တဲ့သူက ထားခိုင်းမှတော့ ထားလိုက်ရမှာပေါ့’

‘သက်ဆိုင်တဲ့သူက မထားခိုင်းဘူးဆိုရင်ရော..’

‘ဘဝခရီးဆုံးတဲ့အထိ အတူတူသွားချင်ပါတယ်၊ ဒီလိုချိန်မှာ ဒီလိုစကားမျိုးကိုပြောရတာ အခွင့်အရေးယူသလိုဖြစ်နေပါတယ်’

‘ကျွန်မနဲ့ ကိုရသတွေ့ဆုံချိန်က အရမ်းကိုနောက်ကျနေတယ်’

‘ဟင်..ဘာလို့’

‘ဒီထက်ပိုပြီးတော့ တွေ့ခဲ့ကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ ဒါတွေဟာ ကိုရသအပြစ်တွေပဲ’

‘ဗျာ..ငါ့အပြစ်တွေဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်..တကယ်ဆို ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကိုတွေ့အောင် ရှာပြီး ချစ်တယ်လို့ပြောရမှာပေါ့’

‘ခုလည်းတွေ့အောင်ရှာခဲ့တာပဲလေ’

‘ဒီထက်စောပြီးတွေ့အောင် ရှာသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် ရှာမှာအပြစ်ရှိတယ်’

‘အပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်ပေါ့’
 ‘အင်း..’
 ‘ဘယ်လိုအပြစ်ဒဏ်တွေလဲ’
 ‘တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်ရမယ့်ရာဇဝံ’
 ‘ကျေနပ်စွာနာခံပါ့မယ်၊ ဒီရာဇဝံဟာ အဆိပ်သင့်စေဦး
 ဦးညွတ်လျက် နာခံပါ့မယ်’
 ‘ဆေချာတယ်နော်..’
 ‘သစ္စာနဲ့တည်ပါတယ်’
 ‘လင်္ကာ..လင်္ကာလေးကိုဆုပ်ကိုင်ဖို့ပြင်လိုက်တော့...’
 ‘ဟိုး...ဆရာ..ချစ်တယ်လို့မပြောရသေးဘူးလေ’
 ‘ပြောဖို့လိုသေးလို့လား’
 ‘သိပ်ပြီးလိုအပ်တာပေါ့၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ချစ်သူရဲ့ ခု
 ခွင့်ပန်မှုဟာ ဘဝမှာ အတောင့်တဆုံးမျှော်လင့်ချက်တစ်ခုပဲ’
 ‘ကောင်းပါပြီ..ကိုယ်..လင်္ကာကိုချစ်တယ်’
 ‘အဟိ..’
 ‘ရသစကားကြောင့် သူမ ဖြိုးလိုက်ပြီး ရှုန်းလဲ့နေသေး
 မျက်လုံးစုံဖြင့်ကြည့်ပြီး...’
 ‘ဘယ်လောက်ထိချစ်လဲ’

‘အင်း..ငယ်ငယ်တုန်းကစကားအတိုင်းပြောရရင် ကမ္ဘာ
 ကြီးလောက်ချစ်တယ်’
 ‘လူကြီးစကားဆိုရင်ရော..’
 ‘နှိုင်းဆဲလို့မရနိုင်သော အနန္တစကြဝဠာလောက်ကိုချစ်
 တယ်’
 ‘ဒါတော့ များသွားပြီနော်၊ နည်းနည်းလျှော့လိုက်ဦး ဆရာ’
 ‘ဒီထက်တော့ မလျှော့နိုင်ဘူး၊ ကဲ..ဖြေမလား မဖြေဘူး’
 ‘အေး’
 ‘အဲ...’
 ‘လင်္ကာ ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲထွေးပိုက်လိုက်တော့သည်။’

အဖို့မသင့်တော့တာကြောင့် ခရီးဆက်ပြီးထွက်ချင်နေသည်။

‘မင်း ဒီလောက်တောင် ဆန္ဒစောနေရင် မင်းခြေထောက် အထူးရအောင် တစ်ခုခုတော့ကြံရမယ်’

‘ဟုတ်ပြီ..’

‘ဘာဟုတ်တာလဲ ဖျံလေး’

‘ကိုရသအတွက် ချိုင်းထောက် ကျွန်တော်လုပ်ပေးမယ်’

‘အေး...မင်းအကြံမဆိုးဘူး၊ ဒါဆိုမြန်မြန်လုပ်ကွာ’

‘ကိုဆလိုင်း...ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့’

‘ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲကွ’

‘တောထဲကိုလေ...ကိုရသအတွက် အဆင်သင့်မယ့် သစ်

သိုင်းကို ရှာရမှာ..’

ဖျံလေးနှင့်ဆလိုင်းတို့ ချိုင်းထောက်အတွက် တောထဲကို

ဩတ်သွားကြသည်။

‘ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်ရသ’

‘ဘာကိုစဉ်းစားမိတာလဲ’

‘သခင်မကြီးရန်ကို ကြောက်ပြီးပြေးနေမယ့်အစား ထိပ်

ပျံတ်ရင်ဆိုင်လိုက်ရင်ရော ဘယ်လိုအခြေအနေရှိမလဲ’

‘ဟို...သူ...သူတို့လူအင်အားများတယ်၊ ပြီးတော့ လက်

‘ကျုပ်တို့ ဒီမှာဆက်ပြီးအချိန်ကုန်နေလို့မရတော့ဘူး’

‘ရသ...မင်းခြေထောက်အခြေအနေမကောင်းဘဲ ခရီးဘယ်

လိုဆက်မလဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ကိုရသ...ရှင်ခြေထောက်က ဒီခရီးကြမ်း

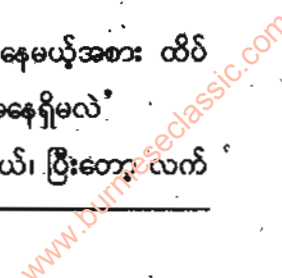
ကို ဘယ်လိုသွားမလဲ’

‘ကိုယ်ရအောင်သွားမယ် လင်္ကာ..’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး’

အားလုံးက ရသခြေထောက်အခြေအနေကောင်းမှ ခရီး

ဆက်ချင်ပေမဲ့ ရသကတော့ ကျောက်ဂူထဲတွင် ရက်ရှည်ဆက်

နက်တွေလည်းရှိတယ် ကိုထောလန်း’

‘တို့တိုင်းပြည်က ဥပဒေမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ထင်တိုင်းကြချင်သလိုကြလို့မရဘူး၊ ခုလိုပြေးနေလည်း သူတို့ထလင်္ကာကိုမတွေ့တွေ့အောင်ရှာကြမှာပဲ၊ ပြီးတော့ တိမ်းရှောင်ရမယ့်နေရာတွေကလည်း သူတို့ဩဇာမကင်းဘူး၊ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ထိပ်တိုက်တွေ့မှာပဲ’

‘ခင်ဗျားပြောတာ နည်းလမ်းကျတယ်၊ ကျုပ်သဘောထလည်း ဒီလိုလူတွေကို ရှောင်ပြေးနေတာထက် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ချင်တာ၊ အင်း...ခက်နေတာက ကျုပ်တို့နဲ့လင်္ကာက တိုက်ရိုက်ဆက်ဆံမှုမရှိဘူးဖြစ်နေတော့ တရားဝင်ရင်ဆိုင်ဖို့က ခက်တယ်’

‘ဒါများ ရသရယ်... အဝေးကြီးစဉ်းစားနေသေးတယ် အရမ်းကိုလွယ်ပါတယ်ကွာ’

‘ဟင်...ဘယ်လိုလွယ်တာလဲ’

‘မင်းနဲ့လင်္ကာ...တရားဝင်လက်ထပ်လိုက်ကြပေါ့’

‘ဗျာ...’

‘ရှင်...’

ထောလန်းစကားကြောင့်တစ်ယောက်မျက်နှာကို ထောလန်းကလေးကြည့်မိလိုက်ကြသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်သံယောဇဉ်ကလည်း ပြောစရာမှမရှိဘဲပဲကွာ၊ ကဲ...စဉ်းစားကြဦး၊ ငါအပြင်ထွက်ပြီးညစာအတွက် ခြင်ဆင်လိုက်ဦးမယ်’

ထောလန်းထွက်သွားပြီး နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်စွာ နေရစ်ခဲ့ကြသည်။

၁၁ မာကြောနေသလိုပင်..

‘မ...ဟုတ်ရပါဘူး လင်္ကာရယ်..’

‘မဟုတ်ရင်..ဘာမှစကားတွေ ပြောမနေနဲ့... လက်ချင်း

ချွဲပြီးအားလုံးကို ရင်ဆိုင်မယ်’

နှစ်ယောက်သား တစ်ဦးလက်ကိုတစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

ခဏကြာတော့ ထောလန်းပြန်ရောက်လာပြီး ရှေ့ဆင့် ဆက်ဆံဆိုင်သလို ဖျံလေးနှင့်ဆလောင်းပါ ရောက်လာသည်။

‘ကိုရသ...ဒါလေးနဲ့ဆို အဆင်ပြေမှာပါ’

‘မင်းကတော့ ဒီသက်မှာအားကိုးရတယ်၊ ကျေးဇူးပဲကွာ’

‘ကျွန်တော်တို့ကြားမှာကျေးဇူးစကားတွေကို အသုံးပြုစရာ ဆိုအပ်ပါဘူး..ကိုရသရယ်..အသက်တွေရင်းပြီးခရီးသွားနေ

ကြတဲ့သူတွေပဲ၊ ချိုင်းထောက်အတွက် အချာသပ်လိုက်ဦးမယ်’

‘ရသ..ဘယ်လိုလဲ ငါပြောတဲ့အစီအစဉ်’

‘သဘောတူတယ်’

‘ဘာတွေ သဘောတူနေကြတာလဲကွ’

‘ဒီလိုဆလောင်းရေ..’

ထောလန်းက အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

‘ကိုရသ...’

‘ဟင်..’

‘ဘာကို စဉ်းစားနေတာလဲ’

‘ထောလန်းပြောခဲ့တဲ့စကားကို စဉ်းစားနေတာပါ’

‘ကိုထောလန်းပြောမှ ကျွန်မလည်း သူတို့ကိုကြော

ပြေးနေမယ့်အစား ထိပ်တိုက်ပဲ တွေ့ချင်တယ်’

‘သတ္တိတွေရှိနေပြီပေါ့’

‘ကျွန်မဘေးမှာ ကျွန်မချစ်သူရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား

‘ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ရတယ်ပေါ့’

‘ဘာလဲ..ရှင်ကိုချစ်တာ ကျွန်မက အပျော်သက်သက်

နေတာလား ကိုရသ’

သူမနှုတ်ဖျားဆီက ဒေါသသံလေးကြောင့် စကားထ

‘တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချက်ချင်းကြီးတော့ ရင်ဆိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ ရသခြေထောက်ပျောက်ကင်းတဲ့အထိတော့ အချိန်ယူရမယ်၊ ပြီးတော့ ရသနဲ့လင်္ကာကို တရားဝင်စနိုးမောင် ဖြစ်အောင် ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်းလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်လုပ်ရမယ်’

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ့်ဘက်က မလစ်လပ်အောင်နော့ နော့ တကျပြင်ဆင်ရမယ်’

ရသတို့ ရှေ့ဆက်လုပ်ဆောင်ရမယ့်ကိစ္စတွေကို ဝိုင်းဖွဲ့နှေး နှေးကြပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့အတွက် စီစဉ်ကြတော့သည်။

‘ဪ...ထောလမ်း... ကျုပ်တို့မြို့ကိုဖောက်ထွက်ရင် တဲ့လမ်းကြောင်းရှိလား...’

‘ဒီတောထဲကနေထွက်တာနဲ့ ငါတို့သွားချင်တဲ့နေရာကို သူ လို့ရတဲ့လမ်းကြောင်းရှိတယ်၊ မင်းခြေထောက်ဆေးကုလို့ရနေ နေရာကို အရင်သွားပြီးမှ ငါတို့နေထိုင်ဖို့ကိုပါ ပြင်ဆင်ရမယ်’

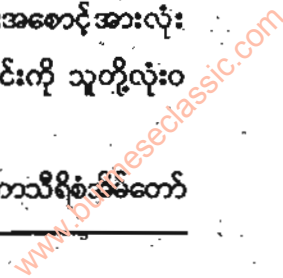
‘ဦး...ကျွ...’

မဟာသီရိ စံအိမ်တော်ကြီးရှေ့တွင် ဝီလီဂျစ်ကားလေးကို ချီးရပ်လိုက်ပြီး ရသနှင့်လင်္ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ် ယောက်ကြည့်နေကြသည်။ အန္တရာယ်စန့်အတွင်း နှစ်ဦးသား ဝင် ချောက်ပြီဖြစ်တာကြောင့် အပြင်းထန်ဆုံးတိုက်ပွဲကို ရင်ဆိုင် တော့မည်ဖြစ်သည်။

‘ဟင်...ဟာ...’

ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ခြံတံခါးဆီသို့လျှောက်လာသော လင်္ကာနှင့် ရသကိုတွေ့လိုက်သော ကြေးစားအစောင့်အားလုံး အားသင့်ကုန်ကြသည်။ ထိုသို့သော မြင်ကွင်းကို သူတို့လုံးဝ မသင်မှတ်ထားမိကြချေ။

‘မင်းတို့ သခင်မကြီးကိုပြောလိုက်...မဟာသီရိစံအိမ်တော်’

ကြီးရဲ့ သခင်မပြန်လာပြီလို့ သွား...ခု...သွားပြီးပြောလိုက်
'ဟုတ်...'

ကြေးစားအစောင့်...အိမ်ကြီးဘက်သို့အပြေးကလေး ထွက်
သွားပြီး သိပ်မကြာ...ခွန်ထူးနောင်နှင့် သူ၏နောက်လိုက်တွေ
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

'ဘယ်လိုလဲ ထိပ်ထားလေး၊ ခွန်ထူးနောင်ရင်ခွင်ထဲထဲ
ပြန်ပြီးခိုလှုံဖို့ ပြန်လာတာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ အထူးကြိုဆို
မှာပေါ့၊ ဟောကောင်တွေ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်'

'ကဏ္ဍီ...'

တံခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်ခြံကြီးထဲကို ရသတို့နှစ်ယောက်
အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဝင်လာခဲ့သည်။

'မင်းက ဘာလိုက်လုပ်တာလဲ'

'ပို့မယ့်ပို့ အိမ်ကြီးထဲထိ ရောက်အောင် ပို့ပေးချင်လို့ပဲ'

'မလိုဘူး...ဒီကနေ မင်းပြန်လှည့်သွား...'

'အိမ်နဲ့သံတွေက ပြင်းလှချည်လား၊ က...မပြန်ဘူးဆို
ရော... မင်းဘာလုပ်မလဲ'

'ဟင်...ဟို...ဟေ့...ကောင်တွေ...ဒီကောင်ကို ရှင်း--'

ရသအခွမ်းအစကို သိထားကြတာမို့ချက်ချင်း ရှေ့ကို

ရဲကြပေ...လင်္ကာ...ရသလက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး...

'ဒီမှာ ခွန်ထူးနောင်...ရှင်သိအောင်တစ်ခါတည်းပြောမယ်၊

ကိုရသဟာ ကျွန်မရဲ့တရားဝင်လက်ထပ်ထားတဲ့ခင်ပွန်း...'

'ဘာ...မင်းဘာပြောလိုက်တယ်'

'ရှင်နား သိပ်ပြီးမကောင်းဘူးထင်တယ်'

'ကဲပါ...လင်္ကာရယ်...မင်းပြောမနေနဲ့၊ ကိုယ်ပဲပြောလိုက်
တော့မယ်၊ မဟာသီရိစံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ သခင်မလေးလင်္ကာဟာ
ကျုပ်ရဲ့ချစ်ဇနီးလေး၊ ကျုပ်က ဒီစံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ သခင်ကြီး
ပေါ့ဗျာ...ဟား...ဟား...ဟား...'

'မင်း...မင်း...တောက်...လူပါးဝတဲ့ကောင်... ဒီကောင်

ကို အပြတ်ရှင်းတော့လေ...'

'ဝူး...ဝူး...ဟာ...ဟင်...'

ဆလိုင်း၊ ဖျံလေး၊ ထောလန်းတို့ ဦးဆောင်သော ကား
သုံးစီးနှင့်လူ(၁၀)ယောက်မက ဝင်လာခဲ့သည်။

'ခွန်ထူးနောင်...ပွဲက အရမ်းကိုကြမ်းသွားမယ့်အခြေအနေ
ပဲ၊ မင်းလူတွေအသက်နဲ့ မင်းအသက်ကို နှမြောတတ်ရင် နောက်
ကိုဆုတ်ပြီးရပ်နေလိုက်၊ သခင်မကြီးဆိုတဲ့သူနဲ့စကားပြောမယ်'

'ဟား...ဟား...ဟား...သိပ်ပြီးပြောတာပေါ့ကွာ၊ အားလုံး

ဘေးထယ်လိုက်ကြ...'

'သခင်မကြီး...'

သခင်မကြီးဘေးတွင် ထိုင်းမှငှားထားသော ကြေးစား လူသတ်သမားက ရပ်လျက်..

'မင်းက ဘာစကားတွေပြောချင်လို့လဲ..ပြောလေ'

'ကျုပ်စကားတွေက / သိပ်အများကြီးပြောစရာမရှိဘူး၊ ကျုပ်ဇနီးကို ခင်ဗျားထပ်ပြီးထိပါးဖို့မစဉ်းစားပါနဲ့'

'ဘာပြောတယ်၊ မင်းဇနီးဟုတ်လား၊ တန်ရာ တန်ရာ ပြောစမ်း၊ မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့တော်ဝင်သူနဲ့တန်သလား'

'ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရူးကြောင်ကြောင်တောဝင်ဇာတ်လမ်းတွေ ကို လာပြီးပြောမနေနဲ့၊ ခေတ်မစိတော့ဘူး၊ ယနေ့ခေတ်က ရှေးရိုးစွဲဝါဒတွေကိုလက်ခံတဲ့ခေတ်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျုပ်နဲ့လင်္ကာက ဥပဒေဘောင်ထဲက တရားဝင်လက်မှတ်ထိုးထားကြတဲ့ အကြင် လင်မယားတွေပဲ'

'ဟား..ဟား..ဟား...သိပ်ကိုရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ပြက်လုံး တွေပဲ၊ မဟာသီရိစံအိမ်ကြီးမှာ သခင်မကြီးရဲ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ပိုင်ခွင့်မရှိဘူး'

'သခင်မကြီး...ခင်ဗျားအရမ်းကို ရူးသွပ်နေတဲ့လူတစ်

ယောက်ပဲ၊ ခင်ဗျားစိတ်ကူးတွေကိုထုတ်ပစ်ပြီးလမ်းမှန်ကိုပြန်ပြီး လျှောက်ပါတော့၊ နောက်မကျသေးဘူး'

'ဂျင်ဒူးဂျောင်..ဒီကောင်ကိုသတ်လိုက်တော့'

'ကိုရသ..'

'ဆလိုင်း..လင်္ကာကိုခေါ်ထားလိုက်'

'ရသ...ဒီကောင်က သာမန်ကြေးစားမဟုတ်ဘူးနော်၊ အစိမ်းတိုက် သရဲလိုလို ဘီလူးလိုလိုကောင်..'

'မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့နေရာကိုပဲရောက်မှာ၊ ဘာမှမပူနဲ့ နောက်ဆုတ်နေကြ..'

ဂျင်ဒူးဂျောင်..ကြေးနီဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ထိုင်ဆောင်ပြီး ရသနားကိုလျှောက်လာသည်။

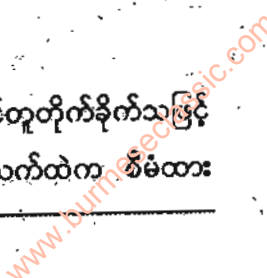
'ကဲ..ကွာ..ဝိုး..ဝိုး...'

ဂျင်ဒူးဂျောင် ဓားထိုးချက်တွေကို ရသရှောင်တိမ်းရင်း အခွင့် ကောင်းကိုစောင့်နေသည်။

'မင်းအလှည့်ပြီးရင် ငါ့အလှည့်ပဲကွ'

'ဖြောင်း..ဒုတ်...အိး...'

ရသ..ခြေထောက်ရောလက်ပါ ပြိုင်တူတိုက်ခိုက်သဖြင့် ဂျင်ဒူးဂျောင် နောက်ကိုလွှင့်စင်သွားပြီး လက်ထဲက စိမ်းထား

သော ဓားပါ လွင့်စင်သွားသည်။

‘ဂီး...ဂူ...xxxx’

‘ဟင်...ဟာ...တာ...’

ရှင်ဒူးကျောင် ပါးစပ်မှ ဂါထာတွေကို ရွတ်ဆိုပြီး မှော်လိုလို စုန်းအတတ်လိုလို ထိုင်ပြီး လုပ်နေသည်။

‘ဂျိမ်း...ဂျိမ်း...’

‘ဟင်..’

ရသ...ကောင်းကင်ကြီးကိုကြည့်တော့ တိမ်ညိုတွေအံ့ဆိုင်းပြီး လှုပ်စီးကြောင်းများထနေသည်။ ရသစိတ်ထဲတွင် မိုးခြိမ်းသံကို ဘဝင်မကျဖြစ်နေသဖြင့်...

‘ဆလိုင်းနဲ့လင်ကာ...ဒီနေရာကနေ ပြေးတော့’

‘ကိုရသ...’

ခြိမ်းထဲမှာရှိနေကြသူတွေအားလုံးတွေဝေစွာဖြင့် ရပ်နေစဉ်မှာပင် ရသသည် လင်ကာလက်ကိုဆွဲပြီး အဝေးဆီသို့ ပြေးခဲ့ပြီး မကြာ..

‘ဂျိမ်း...ဂုန်း...အမေ...’

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော မိုးကြိုးပစ်သံကြီးကြားလိုက်ရပြီး မီးခိုးလုံးကြီးတွေ ခြိမ်းထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကို...ရသ...’

‘လ...ကာ...’

‘ဟိုမှာ...ကြည့်ပါဦး...’

‘ဟာ...’

မဟာသီရိစံအိမ်တော်ကြီး၏ ခြိမ်းထဲတွင် မြင်ကွင်းမကောင်းသောအနိစ္စာရုံကြီးကိုတွေ့နေရသည်။ အမှတ်မထင်ပစ်ချလိုက်သော မိုးကြိုးကြောင့် လောဘရုဇွန်တွေနဲ့ ဒေါသမီးတွေလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ သခင်မကြီးနှင့်သူ၏အပေါင်းအပါတွေအားလုံး မိုးကြိုးဒဏ်ကိုခံလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။

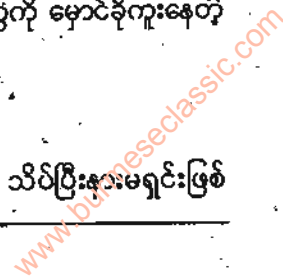
‘ရသရေ...ဒါ မကောင်းမှုပြုသူတွေရဲ့အဆုံးသတ်ပဲကွ၊ သခင်မကြီးဟာ တကယ့်ကိုကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် နိုက်မဲတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ’

‘ဆလိုင်း...မင်းဘာကိုပြောတာလဲ’

‘သခင်မကြီးဟာ သူ့ရဲ့လောဘအားကြီးမှုက ဘယ်လောက်တောင်ဆိုးသလဲဆိုရင် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေကို မှောင်ခိုကူးနေတဲ့ ဝိုက်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးပဲ ရသ...’

‘ဟင်...’

ဆလိုင်းပြောလိုက်သောစကားကို သိပ်ပြီးနားမရှင်းဖြစ်

၂၂၂ ❀ ရွှေဘဝ

သွားသည်။

‘ဒီလိုက... အာရှတိုက်မှာရှိနေတဲ့ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓ ဆင်းတု တော်တွေကို အကြီးမားဆုံးမှောင်ခိုကူးနေတဲ့ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခုပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ ဖော်ထုတ်ဖို့ အာရှတိုက်ရှိ သက်ဆိုင်ရာတွေက လုပ်ဆောင်နေတာ။ ခုတော့ သခင်မကြီးကိုဖမ်းဆီးချိန်ကျမှ ခုလို သူ့ဇာတ်သူသိမ်းသွားတာပဲရသ...’

‘ကံကြီးထိုက်တာပေါ့ကွာ’

‘က... ကိစ္စတွေလည်းပြီးပြတ်ပြီဆိုတော့ မင်းတို့(၂)ယောက် အတွက်အကောင်းဆုံးအနာဂတ်တစ်ခုကို တညီဆောက်ကြတော့ ပေါ့ကွာ...’

‘ကျုပ်ကတော့ သူပေးတဲ့ရာဇသံအတိုင်းပဲလိုက်မှာရမှာပဲ ဗျ်...’

ချစ်သူနှစ်ဦးကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ရင်း တစ်ဦးလက်တစ်ဦး တင်းကြပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ မဟာသီရိစံအိမ်တော်ကြီး ထဲသို့ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူတွေ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

ပရိသတ်များကိုအစဉ်လေးစားလျက်
ရွှေဘဝင်